

# Historia i perspektywy rozwoju Wydziału Inżynierii Produkcji i Energetyki

Jubileusz 45-lecia Wydziału (1977-2022)



Kraków 2022

**WYDZIAŁ INŻYNIERII PRODUKCJI I ENERGETYKI**  
**Uniwersytet Rolniczy im. Hugona Kołłątaja w Krakowie**

# **Historia i perspektywy rozwoju Wydziału Inżynierii Produkcji i Energetyki**

Jubileusz 45-lecia Wydziału  
(1977-2022)

**MONOGRAFIA**

pod redakcją  
**Sławomira Kurpaski**

Kraków 2022

Monografia finansowana ze środków własnych WIPiE

Opracowanie redakcyjne: prof. dr hab. inż. Maciej Kuboń

Redaktor językowy: dr hab. inż. Dariusz Kwaśniewski, prof. URK

© Copyright by Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej, Kraków 2022

ISBN 978-83-64377-51-8

Autor zdjęć: Maciej Waligóra

Korekta i łamanie: Zbigniew Szpila

Projekt graficzny okładki i stron tytułowych: Zbigniew Szpila

Wszelkie prawa zastrzeżone.

Rozpowszechnianie i kopiowanie całości lub części publikacji zabronione  
bez pisemnej zgody Wydawcy

Wydanie I

Druk i oprawa:

NOVA SANDEC

ul. Lwowska 143, 33-300 Nowy Sącz

tel. +48 (18) 547 45 45

e-mail: [biuro@novasandec.pl](mailto:biuro@novasandec.pl); <http://www.novasandec.pl>

Ark. wyd 11,5; ark. druk. 10

Nakład: 200 egz.

## Spis treści

|                                                                                                                                   |     |
|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-----|
| 1. Przedmowa .....                                                                                                                | 5   |
| 2. Uwarunkowania powołania Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa<br>w Akademii Rolniczej im. Hugona Kołłątaja w Krakowie ..... | 9   |
| 3. Sylwetki Dziekanów Wydziału .....                                                                                              | 17  |
| 4. Wspomnienia Dziekanów .....                                                                                                    | 37  |
| 5. Funkcjonowanie Wydziału w latach 2012-2022 .....                                                                               | 85  |
| 6. Wizja rozwoju Wydziału .....                                                                                                   | 107 |
| 7. Jednostki organizacyjne Wydziału .....                                                                                         | 109 |
| 8. Laboratoria akredytowane .....                                                                                                 | 129 |
| 9. Zaplecze dydaktyczne i badawcze Wydziału .....                                                                                 | 133 |
| 10. Lista imienna pracowników Wydziału .....                                                                                      | 149 |
| 11. Podsumowanie .....                                                                                                            | 159 |





## 1. PRZEDMOWA

Rok 2022 to rok Jubileuszu 45-lecia samodzielnego funkcjonowania Wydziału Inżynierii Produkcji i Energetyki Uniwersytetu Rolniczego im. Hugona Kołłątaja w Krakowie. Wydział od czasu powołania funkcjonował jako: Wydział Techniki i Energetyki Rolnictwa, następnie (na krótko) jako Wydział Agrotechniki zaś obecna nazwa obowiązuje od 1 stycznia 2009 roku. Z chwilą wejścia aktualnej ustawy (wrzesień 2018 r.), dotychczasowa dyscyplina naukowa- inżynieria rolnicza została włączona do dyscypliny inżynieria mechaniczna. W zdecydowanej większości, pracownicy Wydziału posiadający stopnie i tytuły naukowe w dziedzinie nauk rolniczych w dyscyplinie inżynieria rolnicza, zadeklarowali przynależność do dyscypliny inżynieria mechaniczna, pozostali zaś do dyscyplin: inżynieria środowiska, górnictwo i energetyka, rolnictwo i ogrodnictwo, ekonomia i finanse oraz matematyka.

## Kierunki kształcenia

Profil naukowo-badawczy rozwijany przez pracowników Wydziału ewoluował, zgodnie z potrzebami otoczenia społeczno-gospodarczego. I tak, w latach 70-tych w gospodarce, szczególnie gospodarce społecznej, istniało duże zapotrzebowanie na specjalistów z zakresu mechanizacji rolnictwa. Stąd, Senat ówczesnej Akademii Rolniczej podjął uchwałę o wszczęciu z dniem 01.10.1972 roku, kształcenia na kierunku mechanizacja rolnictwa. Rekrutacja na ten kierunek (po zmianie nazwy Technika Rolnicza i Leśna) została zakończona od roku akademickiego 2020/2021. Zakończenie kształcenia, pomimo dobrze wyposażonej bazy laboratoryjnej, spowodowane zostało znikomym zainteresowaniem wśród potencjalnych studentów. Władze Wydziału, pomimo obserwowanego trendu w zmniejszonym zainteresowaniu, w 2012 roku przygotowały (z sukcesem) wniosek ogłoszony przez ówczesne MNiSW, na najlepsze programy nauczania i podniesienie jakości kształcenia. Otrzymana dotacja została niemal w całości przeznaczona na doposażenie bazy laboratoryjnej.

Obecnie Wydział prowadzi kierunki studiów o profilu ogólnoakademickim (w kolejności chronologicznej ich powołania):

- Zarządzania i inżynieria produkcji (rozpoczęcie kształcenia w roku akademickim 2007/2008),
- Odnawialne źródła energii i gospodarka odpadami (kształcenie od roku akademickiego 2012/2013),

- Transport i logistyka (rozpoczęcie kształcenia w roku akademickim 20017/2018),
- Inżynieria mechatroniczna (kształcenie od roku akademickiego 2021/2022).

Na trzech pierwszych kierunkach, studia realizowane są zarówno na I jak i II stopniu studiów, zaś na kierunku Inżynieria mechatroniczna – tylko na pierwszym stopniu studiów. Inercja z powołaniem II stopnia wynika z faktu, iż planowane są dalsze zakupy aparatury niezbędnej do prowadzenia badań na tym kierunku.

Na Wydziale prowadzone były następujące studia podyplomowe:

- Systemy jakości biopaliw,
- Technologie energetycznego wykorzystania roślin,
- Audyting i certyfikacja energetyczna budynków.

W bieżącym roku na wniosek Dziekana (zaopiniowany przez Kolegium Wydziału), Uchwałą Senatu Uniwersytetu powołano studia podyplomowe pt. *„Odnawialne źródła energii w gospodarce niskoemisyjnej”*.

Na początku obecnego semestru na wszystkich kierunkach studiów (stacjonarne, niestacjonarne) studiuje ok. 1200 studentów. Na podstawie przeprowadzanych ankiet związanych z losami absolwentów można stwierdzić, że zdecydowana ich większość znajduje zatrudnienie w wyuczonym zawodzie (administracja samorządowa, otoczenie gospodarcze, własna działalność gospodarcza). O solidnym poziomie kształcenia świadczy fakt, iż jeden ze studentów studiów magisterskich kierunku Odnawialne źródła energii i gospodarka odpadami został laureatem projektu Ministerstwa Klimatu i Środowiska – Akademia Transformacji Energetyczno-Klimatycznej – „Kuznia talentów”, projektu którego celem jest przygotowanie specjalistów do pracy w administracji rządowej.

### **Kadra Wydziału**

Kadrę naukową i dydaktyczną stanowi 66 pracowników z czego 27 zatrudnionych jest na stanowisku profesora, 32 adiunkta (w tym 8 z tytułem doktora habilitowanego) oraz 7 asystentów. Ponadto, na etatach inżynieryjno-administracyjnych zatrudnionych jest 19 pracowników. Od kilku lat, zajęcia dydaktyczne (w ramach etatu profesora wizytującego) prowadzą wybitni specjaliści z zagranicznych jednostek naukowych (Czechy, Francja, Słowacja, Turcja, Ukraina). Wydział posiada pełne prawa akademickie do nadawania stopni i tytułów naukowych w dyscyplinie inżynieria mechaniczna.

### **Baza laboratoryjna Wydziału**

Szeroka gama prowadzonych kierunków studiów o profilu ogólnoakademickim realizowana jest w specjalistycznych laboratoriach. Obejmują one: pracownie komputerowe (zarówno z komputerami stacjonarnymi jak i serwerowymi) ze specjalistycznym oprogramowaniem.

Istotnym elementem zasobów edukacyjnych Wydziału, wykorzystywanym w procesie dydaktycznym, do realizacji programu studiów, jest oprogramowanie pracowni komputerowych.

Oprócz pracowni komputerowych, na Wydziale funkcjonuje 16 specjalistycznych laboratoriów, w tym 3 posiadające status certyfikowanych (nadanych przez Polskie Centrum Akredytacji). Akredytowanymi laboratoriami są:

- Laboratorium Technologii Produkcji i Oceny Jakości Biopaliw,
- Laboratorium Eksperymentalnych Technik Badawczych Surowców i Produktów Biologicznych,
- Laboratorium Fizyko-Chemicznych i Mikrobiologicznych Analiz Odpadów.

Studenci w trakcie studiów są zapoznawani z procedurami pomiarowymi, funkcjonowaniem specjalistycznej aparatury oraz realizują badania do swoich prac dyplomowych. Wydział, poprzez sformalizowane umowy współpracuje z 10 szkołami średnimi oraz blisko 100 podmiotami z otoczenia społeczno-gospodarczego. Oprócz możliwości odbywania praktyk w przedsiębiorstwach, studenci korzystają z możliwości wyjazdu na staże i praktyki zagraniczne w ramach projektów przygotowywanych przez pracowników Wydziału i Uczelni.

W okresie sprawowania funkcji Dziekana (2016 r.), Wydział był oceniany przez Polską Komisję Akredytacyjną (PKA) w ramach oceny instytucjonalnej: ocena skończyła się pełnym sukcesem. W 2021 roku PKA pozytywnie oceniła kierunek studiów Odnawialne źródła energii i gospodarka odpadami.

W wyniku oceny parametrycznej (2016r) Wydział uzyskał kategorię B, zaś za lata 2017-2021 kategorię B+. Sukces ten (parametryzacja została przeprowadzona w obrębie dyscypliny inżynieria mechaniczna) jest zasługą również koordynatora dyscypliny oraz Kierowników Katedr. Dziękuję Im oraz całej społeczności akademickiej Wydziału.

Dziękuję serdecznie poprzednim Dziekanom Wydziału za Ich wspomnienia z okresu zarządzania Wydziałem. Poszczególne rozdziały napisali: prof. dr hab. inż. Rudolf Michałek czł. rzecz. PAN (od chwili powołania do 1992); prof. dr hab. inż. Zbigniew Ślipek (lata 1992-1999); prof. dr hab. inż. Józef Kowalski (okres 1999-2005); prof. dr hab. inż. Norbert Marks (2005-2008) oraz prof. dr hab. inż. Tadeusz Juliszewski (kadencja w latach 2008-2012).

Wszystkim pracownikom Wydziału dziękuję za współpracę i zaangażowanie, zaś absolwentom i studentom życzę powodzenia w życiu zawodowym. Również dziękuję tym wszystkim, którzy współpracowali z Wydziałem Inżynierii Produkcji i Energetyki (zarówno z ośrodków krajowych, jak i zagranicznych), składam Im serdeczne podziękowania, mając równocześnie prośbę o zachowanie Wydziału we wdzięcznej pamięci. Wierzę również, że przedkładana monografia zostanie życzliwie przyjęta przez Czytelników.

Sławomir Kurpaska  
Dziekan Wydziału



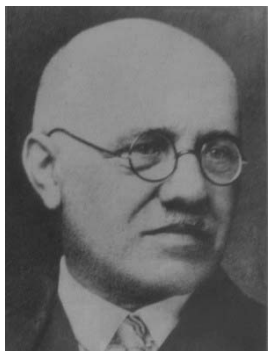
## **2. UWARUNKOWANIA POWOŁANIA WYDZIAŁU TECHNIKI I ENERGETYKI ROLNICTWA W AKADEMII ROLNICZEJ IM. HUGONA KOŁŁATAJA W KRAKOWIE**

**Rudolf Michałek – czł. rzecz. PAN**

W roku 2022 przypada podwójny jubileusz krakowskiego Ośrodka inżynierii rolniczej. Mija 50 lat od momentu powołania na bazie Instytutu Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa, wchodzącego w skład Wydziału Rolniczego Akademii Rolniczej w Krakowie Oddziału, co skutkowało uruchomieniem samodzielnego kierunku studiów z zakresu mechanizacji rolnictwa. Dokonało się to dokładnie 1 października 1972 r. Data ta nie oznacza jednak, że wcześniej ten ośrodek nie kształcił kadry inżynierskiej w tej dyscyplinie wiedzy. Jak wynika z licznych doniesień (Fierich, Kosiek, 1960; Majka, 1994; Strzemiński, 1980; Żiżka, 1991) od samego początku tj. od momentu powołania w strukturze Wydziału Filozoficznego Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie w roku 1890 Studium Rolniczego, inżynieria rolnicza jako maszynoznawstwo rolnicze była przedmiotem badań i kształcenia na poziomie akademickim i decydowała o inżynierskim charakterze studiów w ośrodku uniwersyteckim. Jej poziom i zakres stopniowo się poszerzał wraz z rozwojem studiów rolniczych i powołaniem w roku 1923 samodzielnego Wydziału Rolniczego a w dalszej kolejności Leśnego. Czołowym przedstawicielem inżynierii rolniczej o randze międzynarodowej był wówczas profesor Tadeusz Michał Gołogórski. Jego następcą został Michał Wójcicki.

Dalsze rozwinięcie nastąpiło po roku 1953, po wyodrębnieniu ze struktury Uniwersytetu Jagiellońskiego samodzielnej Wyższej Szkoły Rolniczej i stopniowym powoływaniem nowych kierunków i Wydziałów. W programach wszystkich nowo powstałych kierunków znaczące miejsce miały przedmioty z zakresu inżynierii rolniczej. Było to konsekwencją przyjętej sylwetki absolwentów studiów rolniczych, w której wiedza i umiejętności techniczne były podstawą inżynierskiego kształcenia w dostosowaniu do dokonującego się postępu naukowo-technicznego w rolnictwie i całej gospodarce żywnościowej. Tak więc rok 1972 nie uruchomił kształcenia z zakresu mechanizacji rolnictwa od zera ale dokonał przekształceń jakościowych poprzez wyodrębnienie samodzielnego kierunku z tego zakresu w środowisku szkolnictwa rolniczego. Wcześniej kształcenie o profilu technicznym prowadziły

niektóre politechniki w ramach wydziałów budowy maszyn i pojazdów rolniczych (Surzycki, 1928; Majka, 1994).



Rys. 1. Prof. Tadeusz Gołogórski  
(1872-1928)



Rys. 2. Prof. Michał Wójcicki  
(1892-1968)

Rozmiary tego kształcenia w stosunku do potrzeb rozwijającego się rolnictwa były jednak niewystarczające. W tym miejscu trzeba przypomnieć, że były to lata siedemdziesiąte XX wieku i żyliśmy w innym systemie politycznym narzucającym system rolnictwa uspołecznionego opartego na społecznej wartości środków produkcji. Taki system wymagał kadry z wykształceniem wyższym i specjalistycznym, w tym z zakresem techniki rolniczej. Stąd presja, nawet polityczna, do uruchomienia takich kierunków studiów w obrębie studiów rolniczych.

W środowisku krajowym prym wiodł Ośrodek lubelski, którego niekwestionowanym liderem był Janusz Haman (rys. 3.), inicjator nowoczesnych metod kształ-



czenia. Pod Jego kierunkiem już w roku 1970 powołano do życia samodzielny Wydział Techniki Rolniczej o stosunkowo silnej samodzielnej kadrze naukowej liczącej łącznie 12 osób, co pozwoliło w krótkim czasie uzyskać uprawnienia do nadawania stopni naukowych doktora i doktora habilitowanego a więc w pełni praw akademickich.

Ośrodek ten przoduje do dzisiaj w krajowym środowisku inżynierii rolniczej. Pozostałe krajowe ośrodki zdecydowanie odbiegały w tym czasie od poziomu lubelskiego a najsłabszym był niestety nasz Ośrodek krakowski.

Rys. 3. Prof. Janusz Haman

Dla porównania przypomnę stan samodzielnej kadry poszczególnych ośrodków:

- WSR Kraków 3 docentów, bez habilitacji,
- SGGW Warszawa 1 profesor, 3 docentów, dwóch bez habilitacji,
- WSR Poznań 1 profesor,
- WSR Szczecin 1 docent,
- WSR Wrocław 2 docentów, w tym jeden bez habilitacji.

Obiektywnie trzeba przyznać, że przedstawiony stan tzw. samodzielnej kadry naukowej nie dawał podstaw do podejmowania decyzji o uruchomieniu samodzielnych kierunków kształcenia z zakresu mechanizacji rolnictwa, nie wystarczał nawet na pokrycie zapotrzebowania na obsługę dydaktyczną pozostałych wydziałów w poszczególnych uczelniach. Odgórne jednak naciski, nawet polityczne, a także duże zainteresowanie samych studentów tym kierunkiem studiów zadecydowały o jego uruchamianiu w kolejnych ośrodkach w kraju. W Krakowie nastąpiło to najpóźniej bo dopiero w roku 1972. Dla potwierdzenia niedostatku kadry naukowo-dydaktycznej na obsługę starych wydziałów i nowego kierunku z mechanizacji przytaczam pełen skład osobowy Instytutu Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa z 1972.

### **Skład osobowy Instytutu w roku 1972**

#### **Dyrektor**

doc. dr Ryszard Gąska

#### **V-ce dyrektor**

doc. dr Kazimierz Pelc

#### **Docenci**

doc. dr Tadeusz Kloc

Starsi wykładowcy

dr Ryszard Broda

mgr inż. Zdzisław Sobczyk

#### **Adiunkci**

dr inż. Rudolf Michałek

dr inż. Piotr Zalewski

dr Jerzy Dąbkowski

#### **Starsi asystenci**

mgr inż. Stanisław Kogut

mgr inż. Janusz Kolowca

mgr inż. Józef Kowalski



mgr inż. Adam Marek  
mgr inż. Norbert Marks  
mgr inż. Wincenty Miodowicz

**Starszy asystent naukowo-techniczny**  
mgr inż. Piotr Ciaputa

**Asystenci naukowo-dydaktyczni**  
inż. Kazimiera Pasek  
mgr inż. Kazimierz Ptaszek

**Technicy**  
St. technik: Piotr Budyn, Tadeusz Walczyk  
Technicy: Zdzisław Cieślowski  
Irena Krzemińska  
Zygmunt Mitoński  
Zofia Żąłowska  
Technik stażysta: Jan Kosek

Jak wynika z zestawienia w Instytucie pracowało wówczas 3 docentów, wszyscy bez habilitacji, czterech doktorów i 7 magistrów na etatach st. wykładowcy i st. asystenta. Łącznie 14 nauczycieli akademickich. Liczna za to była grupa pracowników naukowo-technicznych, licząca też 14 osób co daje bardzo korzystny wskaźnik 1,0:1,0. Jak jest dzisiaj, wszyscy znamy. Nauczyciel musi się sam obsłużyć.

O problemach i trudnościach wynikających z podjętych decyzji, na przykładzie Krakowa, powiemy w następnych rozdziałach. W tym miejscu należy jednak podkreślić ważne uboczne konsekwencje rzutujące na plany i programy studiów, a także poziom kształcenia z zakresu mechanizacji rolnictwa na większości wydziałów obsługiwanych przez kadrę naukowo-dydaktyczną z zakresu mechanizacji. Ogromne wyzwania wynikające z uruchomienia nowego kierunku studiów spowodowały pogorszenie obsługi dydaktycznej dotychczasowych wydziałów, w szczególności będących podstawowymi jednostkami na studiach rolniczych. Chodzi o wydziały: rolniczy, ogrodniczy i zootechniczny. W efekcie wydziały te ograniczyły w swoich planach i programach przedmioty z zakresu inżynierii rolniczej, w krańcowych przypadkach nawet je eliminując.

Były też przypadki zlecenia tych zajęć osobom innej profesji. W efekcie absolwenci tych wydziałów nie są przygotowani do pracy w nowoczesnym, uzbrojonym technicznie rolnictwie. Przykro stwierdzić, ale absolwenci Studium Rolniczego Uniwersytetu Jagiellońskiego z roku 1890 mieli w swoich planach znacznie więcej przedmiotów o charakterze technicznym. Na potwierdzenie przytaczam literaturę (Fierich, Kosiek, 1960; Michałek, Kowalski, 2002; Michałek, 2016; Praca zbiorowa AR Kraków, 1990). Wyrażone spostrzeżenie jest rzadko podnoszone w dyskusjach

nad doskonaleniem planów i programów studiów. Rzutować jednak będzie na sylwetki absolwentów zubożonych o wiedzę z podstaw techniki. Inżynierowie rolnictwa mogą mieć trudności z rozszyfrowaniem instrukcji obsługi maszyn, a także uruchamianiem urządzeń elektrycznych pracujących w nowoczesnym rolnictwie. Najwyższa pora o podjęciu problemu a w konsekwencji działań naprawczych w tym zakresie.

Przedstawione konsekwencje były mało widoczne w pierwszym etapie przekształceń w strukturze krakowskiej Uczelni tj. w okresie uruchomienia nowego kierunku studiów w obrębie Wydziału Rolniczego obejmującego lata 1972-77. Wówczas Instytut Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa funkcjonował na zasadach Oddziału przy Wydziale Rolniczym i obsługiwał nowy kierunek studiów. Wszyscy pracownicy tego Instytutu przynależeli do Wydziału Rolniczego a kadra tzw. samodzielna, czyli profesorowie i docenci byli członkami Rady Wydziału i wspólnie decydowali o planach i programach nauczania oraz obsadzie prowadzonych zajęć, zarówno na kierunku rolniczym, jak i mechanizacji rolnictwa. W planach zajęć tego ostatniego znacznie więcej, niż obecnie było zajęć o charakterze rolniczym, co rzutowało na inną sylwetkę absolwenta. W tamtym okresie funkcję prodziekana ds. nowego kierunku studiów pełnił dyrektor Instytutu Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa, czyli doc. dr inż. Ryszard Gąska. Były to czasy, że władze uczelni nie pochodziły z wyborów. Sądzę, że obecnie także powoli zmierzamy w ten system. Z tamtego okresu funkcjonowania Oddziału trzeba jeszcze przypomnieć, że znalazł on swoją siedzibę w oddanym do jego dyspozycji kampusie wybudowanym przy ulicy Balickiej 104, powszechnie miejsce to określano jako Mydlniki (rys. 4a,b,c).



Rys. 4a. Budynki Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa – koniec lat 70-tych  
(fot. Zb. Bobowski)



Rys. 4b. Budynki Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa  
– koniec lat 70-tych (fot. Zb. Bobowski)



Rys. 4c. Budynki Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa  
– koniec lat 70-tych (fot. Zb. Bobowski)

Jak na tamte czasy inwestycja była nowoczesna ale budowana z myślą o bazie kadrowej obsługującej „stare” Wydziały. Seniorem i projektantem budowy był dyrektor Instytutu docent Ryszard Gąska. Zostało nas niewielu (wszyscy na emeryturze), którzy pomagali seniorowi w budowie kampusu. I tylko my pamiętamy, że wykonawca zostawił po sobie nieuporządkowany i niezagospodarowany teren. Całe uporządkowanie robiliśmy samodzielnie. Stąd nasza pamięć i troska o każde posadzone tam drzewo. Robiliśmy to ochoczo, bez żadnego przymusu, starając się naśladować Seniora budowy, który pomimo choroby poświęcił wiele lat na realizację tej inwestycji. Zrobił to nawet kosztem własnego awansu uznając, że nowa inwestycja służyć będzie wielu pokoleniom pracowników naukowych i studentów. Zaś Jego awans naukowy to indywidualna Jego sprawa. Zresztą nie tylko w tej sprawie okazał się Wielkim. Jego cechy charakteru wszystkim imponowały. Tylko w jednej sprawie mieliśmy inny punkt widzenia. U niego (R. Gąski) stopniowo dojrzewała koncepcja przekształcenia Oddziału w samodzielny Wydział. Ja zaś i kilku kolegów byliśmy przeciwnego zdania. Uznawaliśmy, że nasze miejsce jest przy Wydziale Rolniczym, gdzie mamy zagwarantowany rozwój naukowy. Usamodzielenie pozbawi nas na lata tego komfortu. Dodatkowo utwierdzała nas przy naszym stanowisku wiedza o złym stanie zdrowia naszego „Szefa”. Ale właśnie ten argument zawarzył na decyzji rektora T. Wojtaszka, który w prywatnej rozmowie nas przekonywał, że doc. Gąska za wszystkie zasługi powinien zostać pierwszym dziekanem nowego Wydziału. I tak się stało z dniem 1.10.1977 decyzją senatu zaakceptowaną przez ministra na krakowskiej Akademii Rolniczej powołano nowy Wydział o nazwie Techniki i Energetyki Rolnictwa. Pierwszym dziekanem został już wtedy profesor Ryszard Gąska. Na jego osobistą prośbę przyjąłem obowiązki prodziekana. Wówczas był tylko jeden prodziekan. O dalszych losach nowego Wydziału opowiemy w następnym rozdziale.

## Literatura

- Fierich J., Kosiek K. (1960). Wydział Rolniczy UJ 1934-1945. AR Kraków.
- Majka K. (1994). Nauczanie maszynoznawstwa rolniczego i techniki rolniczej w uczelniach polskich. Politechnika Lubelska.
- Michalek R., Kowalski J. (2002). Od maszynoznawstwa do inżynierii rolniczej. PTIR. Kraków.
- Michalek R. (2016). Ocalić od zapomnienia. PTIR. Kraków.
- Praca zbiorowa (1990). Profesorowie i Docenci studiów Rolniczych w Krakowie, 1890-1990. AR Kraków.
- Surzycki S. (1928). Rozwój wiedzy rolniczej w Polsce.
- Strzemiński M. (1980). Instytut Agronomiczny w Marymoncie (1816-1862). Puławy.
- Żiżka Z. (1991). Sto lat kształcenia rolniczego w uczelniach krakowskich. Część I. Studium Uniwersytetu Jagiellońskiego (1890-1923). Zeszyty Naukowe AR Kraków.



### 3. SYLWETKI DZIEKANÓW WYDZIAŁU



**Ryszard Gąska**  
**Dziekan (1977-1978)**

Urodzony 25 lutego 1924 r. w Grzęsce, pow. przeworski, zmarł 19 września 1978 r. w Krakowie. Studia odbył na Wydziale Elektro-mechanicznym Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie, magister inżynier elektromechanik górniczy (1952). Stopień naukowy doktora nauk rolniczych nadała mu Rada Wydziału Rolniczego WSR w Krakowie na podstawie pracy: „Rozkład momentów gnących w ramie głównej pługa” (1964). Stopień naukowy docenta uzyskał w 1967 roku. Habilitował się na Wydziale Techniki Rolniczej Akademii Rolniczej w Lublinie w zakresie mechanizacji rolnictwa na podstawie rozprawy: „Koncepcja mechanizacji produkcji rolniczej na przykładzie rejonu bieszczadzkiego” (1975). Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego nauk rolniczych uzyskał w 1976 roku. Pracę zawodową rozpoczął jako asystent wolontariusz (1946-1949), a następnie pracował na stanowisku asystenta (1949-1952), adiunkta (1952-1953) w Katedrze Maszynoznawstwa Rolniczego UJ, z kolei w Katedrze Maszynoznawstwa Rolniczego WSR w Krakowie (1953-1967) oraz docenta (1967-1976) i profesora nadzwyczajnego w Instytucie Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa (1976-1978). Był kierownikiem Katedry Mechanizacji Rolnictwa (1968-1970) i dyrektorem Instytutu Fizyki i Mechanizacji Rolnictwa na Wydziale Rolniczym WSR (1970-1972) oraz dyrektorem Instytutu Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa AR (1972-1978) na prawach Oddziału przy Wydziale Rolniczym i z kolei Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa (1977-1978). Pełnił funkcję prodziekana Wydziału Rolniczego (1972-1977) i **pierwszego Dziekana Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa** (1977-1978). Był organizatorem kierunku kształcenia z zakresu mechanizacji i energetyki rolnictwa w Krakowie, współtwórcą bazy naukowej i dydaktycznej Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa AR w Krakowie.

Jego działalność naukowa obejmowała ocenę testacyjną nowych konstrukcji maszyn rolniczych, prace dokumentacyjno-projektowe maszyn i urządzeń, badania wytrzymałościowe i profilowane konstrukcji maszyn rolniczych, studia nad

programowaniem mechanizacji w mikro- i makroskali, optymalizację i organizację prac maszynowych i zaplecza technicznego, programowanie i efektywność mechanizacji produkcji rolniczej w warunkach podgórskich i górskich, badania mechanicznych właściwości ziarna i owoców. Opublikował ponad 30 prac, był promotorem w 7 przewodach doktorskich oraz wypromował 94 magistrów.

Był członkiem: Komitetu Zagospodarowywania Ziemi Górskich PAN, Komitetu Ekonomiki Rolnictwa PAN, Zespołu Energetycznego PAN, Zespołu Filmu Naukowego PAN oraz Wiceprzewodniczącym Komitetu Techniki Rolniczej PAN i przewodniczącym Zespołu Dydaktyczno-Wychowawczego Mechanizacji Rolnictwa przy Ministerstwie Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki. Był również członkiem kolegium Woj. Zjednoczenia Przedsiębiorstw Mechanizacji Rolnictwa.

Został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem XXX-lecia PRL, tytułem „Zasłużony Nauczyciel PRL”, Złotą Odznaką za Zasługi dla Ziemi Krakowskiej i Odznaką Zasłużonego Pracownika Rolnictwa. Wyróżniony trzykrotnie nagrodą indywidualną Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego. Jego zasługi Rada Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa uczciła wmurowaniem w roku 1979 tablicy pamiątkowej.



**Rudolf Michałek**  
**Dziekan**  
**(1978-1981; 1984-1990)**

Rudolf Michałek został następcą pierwszego Dziekana, pełniąc w okresie jego działalności funkcję Prodziekana. Przyjęcie obowiązków dziekańskich po tak silnej osobowości, jaką był niewątpliwie profesor Gąska, było niezmiernie trudnym zadaniem, przekraczającym możliwości wielu jego wychowanków.

W roku 1978 przejmując funkcję dziekana Wydziału Rudolf Michałek był na stanowisku docenta, posiadając stopień naukowy doktora habilitowanego. Cała jego kariera naukowa, stosunkowo szybka, jak na tamte czasy, była ściśle powiązana z jego poprzednikiem a zarazem opiekunem naukowym, Ryszardem Gąską.

Doc. dr hab. Rudolf Michałek urodził się 1.02.1941 r. na Ziemi Żywieckiej. Studia wyższe ukończył na Wydziale Rolniczym ówczesnej Wyższej Szkoły Rolniczej w Krakowie w 1964. Stopień naukowy doktora nauk rolniczych uzyskał w 1969 na Wydziale Rolniczym, a promotorem jego pracy był Ryszard Gąska. Habilitował się na tym samym Wydziale w 1973 r., na tej samej Uczelni, choć zmieniła ona nazwę na Akademię Rolniczą.

Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego uzyskał w roku 1979, zaś profesora zwyczajnego w 1986 r. Tak więc pierwszą kadencję dziekańską (1978-81) rozpoczął jako docent, a kończył jako profesor nadzwyczajny. Podobnie było i w drugiej kadencji, w trakcie której uzyskał tytuł naukowy profesora zwyczajnego. Poza obowiązkami dziekana prof. R. Michałek pełnił także obowiązki kierownicze w Instytucie Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa. Bezpośrednio po habilitacji został powołany na stanowisko wicedyrektora, a po śmierci prof. R. Gąski pełnił funkcję dyrektora Instytutu do końca jego istnienia, tzn. do 1992 r., kiedy zniesiono strukturę instytutową. Po przeprowadzonych reorganizacjach na Wydziale prof. Michałek został powołany na kierownika Katedry Mechanizacji Rolnictwa (1992-2009).

Jego główne zainteresowania naukowe koncentrują się wokół organizacji i ekonomiki mechanizacji, programowania mechanizacji, energochłonności produkcji rolniczej, psychologicznych aspektów techniki rolniczej, mechanizacji produkcji w górach, metodologii i organizacji nauki. Dorobek ostatnich lat dotyczy głównie postępu naukowo-technicznego, jego kategorii i efektywności w polskim rolnictwie.

Autor lub współautor ok. 600 publikacji, w tym 220 oryginalnych prac naukowo-badawczych oraz podręczników, skryptów i książek naukowych. Od 30 lat jest organizatorem lub współorganizatorem 10-20 konferencji i sympozjów naukowych, gdzie przewodniczy obradom i wygłasza referaty i wykłady. W latach 1983-1992 corocznie organizował i kierował Zimową Szkołą pt. „Zastosowanie ETO w badaniach naukowych”, a od roku 1993 organizuje cykliczną Szkołę pt. „Postęp naukowo-techniczny i organizacyjny w rolnictwie”.

W swoim dorobku ma 15-stu wypromowanych doktorów, w tym 13-stu w naukach rolniczych i 2-wóch w naukach technicznych, a aż 12 ich prac zostało wyróżnionych. Wypromował ponad 300 magistrów i inżynierów.

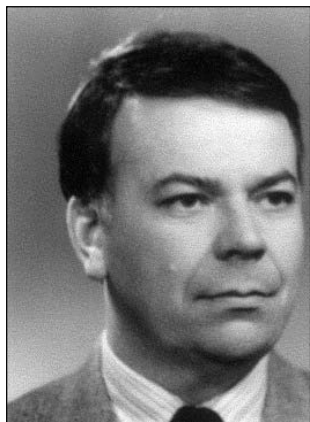
Jest czł. rzecz. PAN, przez 20 lat (1990-2010) był przewodniczącym Komitetu Techniki Rolniczej, jest członkiem Komitetu Zagospodarowania Ziemi Górskich, był członkiem Komitetu Nauk Zootechnicznych. W latach 1998-2001 był Wiceprezesem PAN, Oddział w Krakowie. Jest Wiceprzewodniczącym Rady Programowej wydawnictw z zakresu inżynierii rolniczej, redaktorem wszystkich czasopism z tego zakresu. Jest członkiem Rad Naukowych: Instytutu Agrofizyki PAN w Lublinie (w latach 1996-1999 oraz 2006-2011 jej przewodniczącym), Instytutu Fizjologii Roślin PAN w Krakowie, Instytutu Budownictwa, Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa w Warszawie od 1974 r., a w latach 1999-2010 był jej przewodniczącym. Był założycielem Polskiego Towarzystwa Inżynierii Rolniczej i od samego początku do chwili obecnej jego prezesem. Był członkiem Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów Naukowych (1990-2010). W latach 1985-1989 był posłem na Sejm oraz Wiceprzewodniczącym Komisji Nauki i Postępu Technicznego.

Za działalność naukowo-dydaktyczną i społeczną w sferze nauki uzyskał honorowe tytuły doktora honoris causa nadane przez: Akademię Rolniczą w Lubli-



nie (2000 r.), Akademię Rolniczą w Szczecinie (2002 r.), Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu (2007 r.), Politechnikę Koszalińską (2008 r.), Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie (2008 r.) i Uniwersytet Przyrodniczy w Poznaniu (2011 r.).

Otrzymał 11 nagród Ministra Nauki, w tym w 2011 r. za całokształt osiągnięć naukowo-dydaktycznych, dwie nagrody ministra rolnictwa oraz jedną od Prezydenta Miasta Krakowa. Był kilkadziesiąt razy wyróżniany nagrodami rektora. Posiada wiele odznaczeń państwowych, resortowych oraz regionalnych, a wśród nich: Krzyż Komandorski, Krzyż Oficerski, Krzyż Kawalerski, Zasłużony Nauczyciel PRL, Złoty Krzyż Zasługi, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Złoty Krzyż za długoletnią służbę, Zasłużony dla rolnictwa, ruchu społecznego i za zasługi dla Ziemi i Miasta Krakowa, województwa bielskiego, nowosądeckiego i tarnowskiego. Posiada odznaczenia i medale za zasługi dla wszystkich uczelni rolniczych w Polsce oraz Politechniki w Opolu, Lublinie i Koszalinie, a także instytutów resortowych z branży rolniczej i technicznej. Z innych, ale bardzo bliskich mu wyróżnień, wymienić trzeba m.in. Honorowy Obywatel Miasta Żywca, wpisany do Złotej Księgi Zasłużony dla Nauki oraz Księgi Fundacji Ludzi Wielkiego Serca, Umysłu i Techniki.



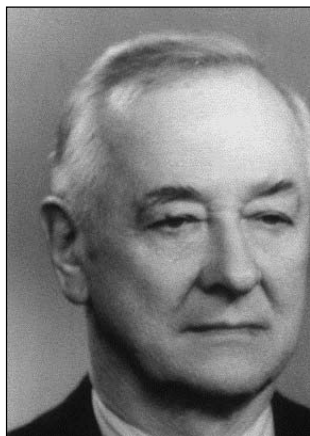
### **Janusz Kolowca** **Dziekan (1981-1984)**

Janusz Kolowca był trzecim z kolei Dziekanem Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa. Funkcję tę pełnił w latach 1981-1984, a więc w okresie największych zdarzeń społecznych w środowisku akademickim, będąc wówczas jeszcze na etacie docenta. Urodził się w 1941 r. w Krakowie. Studia wyższe ukończył na Wydziale Maszyn Górniczo-Hutniczych AGH, w 1965 roku uzyskując dyplom mgr inż. mechanika. Bezpośrednio po studiach podjął pracę zawodową w ówczesnej Katedrze Mechanizacji Rolnictwa na etacie asystenta. Stopień naukowy doktora nauk rolniczych uzyskał w roku 1973 na podstawie pracy: „Właściwości mechaniczne ziarna pszenicy”. Jej promotorem był prof. R. Gąska. Z perspektywy czasu można stwierdzić, że właśnie pracą doktorską J. Kolowcy rozpoczęto w naszym środowisku naukowym nowy i oryginalny kierunek badawczy dotyczący zagadnień agrofizycznych. Stopień naukowy doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie mechanizacji rolnictwa uzyskał na tym samym Wydziale (1979) na podstawie rozprawy: „Wpływ obciążeń mechanicznych na uszkodzenia i wartość biologiczną ziarna pszenicy”, a tytuł naukowy profesora nauk rolniczych uzyskał w 1989 roku.

Prowadził szeroko zakrojone badania z zakresu mechanicznych właściwości zbóż oraz reologii wysokouwodnionych materiałów pochodzenia roślinnego. Do najważniejszych publikacji prof. Kolowcy należy zaliczyć: „Problemy pomiaru i opisu niektórych cech fizycznych zboża”, „Methods of estimating the grain resistance to mechanical damage”, „The influence of moisture content on mechanical damage the wheat grain”, „Ustalenie terminu zbioru na podstawie niektórych mechanicznych właściwości zboża”.

Działalność dydaktyczno-wychowawcza prof. J. Kolowcy w całości zamyka się w obrębie naszego Wydziału. Prowadził przedmioty z tzw. bloku technicznego: Części maszyn i teorię mechanizmów, Fizyczne właściwości materiałów biologicznych i Agrofizykę oraz seminarya dyplomowe na kierowanej przez siebie specjalizacji: Budowa i Diagnostyka Maszyn. Od roku 1981 przez trzy kolejne kadencje był członkiem Komitetu Agrofizyki PAN oraz członkiem Rady Naukowej Instytutu Agrofizyki PAN w Lublinie (1981-1983). Pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Rewizyjnej Zarządu Krakowskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Agrofizycznego. W ramach Uczelni, poza wspomnianą już funkcją Dziekana Wydziału, pracował także w kilku Komisjach Senackich i Rektorskich. Dotyczy to lat 1981-1991. Za osiągnięcia twórcze był wyróżniany nagrodami rektorskimi. Otrzymał też Złoty Krzyż Zasługi.

Jako twórca i pionier agrofizyki w środowisku akademickim Krakowa wypromował dwóch doktorów w tej nowej i trudnej specjalności. Jego wiedza i uznanie wśród agrofizyków, a także specjalistów z techniki rolniczej, były wykorzystywane przez rady wydziałów innych uczelni i instytutów, które wielokrotnie zapraszały go, jako recenzenta w przewodach doktorskich, habilitacyjnych i postępowaniach o nadanie tytułu profesora.



### **Roman Krzeszewski** **Dziekan (1990-1992)**

Po zakończeniu pełnienia funkcji Dziekana przez prof. Rudolfa Michałka, na kolejną kadencję został wybrany Roman Krzeszewski. Urząd ten piastował jednak tylko przez 2 lata, tj. do roku 1992, w którym zgodnie z obowiązującą ustawą przeszedł na emeryturę.

Urodził się 29 sierpnia 1922 roku w Warszawie. Studia odbył na Wydziale Budowy Maszyn Szkoły Inżynierskiej im. R. Wawelberga i S. Rotwanda w Warszawie (1942-1946) oraz na Wydziale Metalur-

gicznym Akademii Górniczej w Krakowie (1946-1950). Doktor nauk technicznych na Wydziale Metalurgicznym AGH w Krakowie (1963) na podstawie pracy: „Kinetyka rozpuszczania stałego węgla w ciekłym żeliwie”, doktor habilitowany nauk technicznych w zakresie odlewnictwa na Wydziale Odlewnictwa AGH (1969). Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego nauk technicznych uzyskał w 1973 roku. Poza tym ukończył kurs zastosowań izotopów promieniotwórczych zorganizowany przez Instytut Badań Jądrowych w Krakowie (1955).

Po ukończeniu studiów w Szkole Inżynierskiej pracował w Instytucie Odlewnictwa w Krakowie. W czasie zatrudnienia zorganizował Pracownię Normalizacyjną (1952-1953), podniesioną później do rangi Branżowego Ośrodka Normalizacji, pracownię Elektronicznej Techniki Obliczeniowej (1966) oraz zespół zajmujący się zagadnieniami identyfikacji procesów odlewniczych i kontroli ich przebiegu. W roku 1975 rozpoczął pracę w Ośrodku Badawczo-Rozwojowym Przemysłu Budowy Urządzeń Chemicznych (1975-1978) jako główny specjalista ds. materiałowych i następnie koordynator zespołu głównych konstruktorów (1978-1981). Od dnia 1.10.1981 r. został zatrudniony w Akademii Rolniczej na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Instytucie Napraw i Organizacji Zaplecza Technicznego na Wydziale Techniki i Energetyki Rolnictwa. Był zastępcą dyrektora (1983-1989), a następnie dyrektorem Instytutu oraz prodziekanem ds. dydaktycznych i wychowawczych (1984-1987 i 1987-1990) i dziekanem (1990-1992) Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa. Poza tym dwukrotnie przewodniczył komisjom opracowującym szczegółowe programy studiów, a także był współautorem programu rozwoju Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa. W roku 1992 przeszedł na emeryturę. Zmarł 14 grudnia 2009 r.

Jego główne zainteresowania naukowe skupiały się na zjawiskach zachodzących w żeliwiaku oraz na zagadnieniach zmierzających do ustalenia i wyjaśnienia przyczyn uszkodzeń występujących w czasie eksploatacji maszyn, urządzeń i aparatury konstruowanych w naszym Ośrodku. Dalsze badania dotyczyły problemu jakości produkcji, jej kontroli oraz sterowania jakością. Wynikiem tych prac była pierwsza w języku polskim monografia poświęcona kontroli technicznej w odlewni. W następnym okresie swej działalności, już jako zastępca dyrektora Instytutu ds. naukowych, prof. Krzeszewski opracował i wdrożył technologię wytwarzania wstawek hamulcowych z żeliwa wysokojakościowego o ustabilizowanych własnościach w oparciu o niedeficytowe gatunki surowców. Za wiele wykonanych i wdrożonych innowacji technicznych był wielokrotnie wyróżniany nagrodami ministerialnymi różnych resortów. Poza działalnością naukowo-badawczą prof. Krzeszewski pełnił także wiele funkcji w organizacji nauki i techniki. Był redaktorem działowym wydawnictw Instytutu, członkiem Sekcji Teorii Odlewniczych Komitetu Hutnictwa PAN, a także członkiem Komisji Metalurgiczno-Odlewniczej Krakowskiego Oddziału PAN. Za całokształt działalności twórczej otrzymał: Krzyż Kawalerski OOP, Złoty Krzyż Zasługi i Medal Edukacji Narodowej.



## **Zbigniew Ślipek** **Dziekan (1992-1999)**

Urodził się 19 listopada 1948 r. w Nowym Sączu, woj. małopolskie. Studia wyższe ukończył na Wydziale Rolniczym Wyższej Szkoły Rolniczej w Krakowie w roku 1972. W tym też roku został zatrudniony w Instytucie Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa Akademii Rolniczej w Krakowie. Stopień doktora nauk rolniczych w zakresie mechanizacji rolnictwa uzyskał w roku 1975 na Wydziale Rolniczym AR w Krakowie na podstawie pracy: „Badanie sił wiążących ziarno w kłosie u niektórych odmian pszenicy”. Stopień naukowy doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie agrotechniki – agrofizyki nadała mu Rada Wydziału Rolniczego Akademii Rolniczej w Krakowie w roku 1988 na podstawie pracy: „Ocena właściwości fizycznych pszenicy dla potrzeb zbioru kombajnowego”. Tytuł naukowy profesora nauk rolniczych uzyskał w roku 1994.

Po ukończeniu studiów rozpoczął pracę w Instytucie Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa AR w Krakowie na stanowisku asystenta (1972-1974), a następnie starszego asystenta (1974-1976), adiunkta (1976-1989), docenta (1989-1994), profesora nadzwyczajnego (1994-2001) i profesora zwyczajnego (od 2001). W latach 1994-2008 był kierownikiem Katedry Podstaw Budowy Maszyn, w roku 2004 przemianowanej na Katedrę Inżynierii Mechanicznej i Agrofizyki. Od roku 2007 Rektor Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Nowym Sączu.

Po ukończeniu studiów rozpoczął pracę w Instytucie Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa AR w Krakowie na stanowisku asystenta (1972-1974), a następnie starszego asystenta (1974-1976), adiunkta (1976-1989), docenta (1989-1994), profesora nadzwyczajnego (1994-2001) i profesora zwyczajnego (od 2001). W latach 1994-2008 był kierownikiem Katedry Podstaw Budowy Maszyn, w roku 2004 przemianowanej na Katedrę Inżynierii Mechanicznej i Agrofizyki. Od roku 2007 Rektor Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Nowym Sączu.

Pełnił wiele funkcji w administracji akademickiej UR w Krakowie: był przez dwie kadencje prodziekanem (1991-1992), a następnie Dziekanem (1992-1999) Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa. W latach 1999-2005 r. był Rektorem Akademii Rolniczej w Krakowie. Spośród wielu funkcji organizacyjnych na wyróżnienie zasługują: członek Senatu Uczelni (przez 2 kadencje), przewodniczący Senackiej Komisji ds. Dydaktycznych oraz członkostwo w Senackiej Komisji Statutowej i w Komisji ds. Reformowania Nauczania na Wydziale Techniki i Energetyki Rolnictwa.

Jego zainteresowania naukowe dotyczą następujących kierunków: agrofizyka, podstawy projektowania systemów technicznych, ocena tendencji rozwojowych w konstrukcji maszyn rolniczych, modelowanie matematyczne procesów. Za główny kierunek badawczy należy uznać agrofizykę, w ramach której zajmuje się

badaniami właściwości mechanicznych roślin. Wykazał związki pomiędzy właściwościami mechanicznymi materiału roślinnego a przebiegiem procesów realizowanych na skalę techniczną. Zorganizował zespół badawczy (1996) do przeprowadzenia analizy teoretyczno-doświadczalnej procesów tarcia materiałów roślinnych. Istotnym osiągnięciem z tego zakresu jest potwierdzenie hipotez, dotyczących udziału składowych o różnym charakterze oddziaływań w wypadkowym procesie tarcia. Do ważniejszych jego osiągnięć w zakresie modelowania matematycznego procesów zaliczyć należy wyniki badań nad: modelowaniem procesu wymiany ciepła i masy w podłożu ogrodnictwa ogrzewanym ciepłym powietrzem, optymalizacją procesu ogrzewania podłoża ogrodnictwa, modelowaniem procesu tarcia zewnętrznego materiałów roślinnych, w tym opracowanie modelu dynamicznego procesu, modelowaniem procesu zmian temperatury i drgań łożysk tocznych w maszynie rolniczej.

Wyniki badań z zakresu agrofizyki przedstawiał wielokrotnie na konferencjach międzynarodowych oraz w publikacjach, z których najważniejsze to: „The Influence of Moisture Content on Mechanical Damage to Wheat Grain” i „Methods of Estimating the Grain Resistance to Mechanical Damage”, które zostały zamieszczone w książce pt. „Physical Properties of Agricultural Materials and Products” wydanej przez Hemisphere Publishing Corporation. Washington, N. York, London. 1988; „Simulation of Heat and Moisture Transfer in the Greenhouse Substrate due to a Heating System by Buried Pipes” (współautor). Biosystems Engineering (2005) 90(1); „Mechanical Impacts at Harvest and After Harvest Technologies”. Encyclopedia of Agrophysics. Wydawnictwo Springer (2011). Monografie: „Analiza teoretyczno-doświadczalna tarcia materiałów roślinnych” (1999); „Standaryzacja metod pomiaru właściwości fizyczno-mechanicznych roślinnych materiałów ziarnistych” (2003).

Drugi kierunek badań dotyczy metodologii projektowania systemów technicznych. W szczególności obejmuje on zagadnienia analizy założeń i kryteriów konstrukcyjnych dla maszyn rolniczych oraz nowe metody projektowania, uwzględniające wielowariantowe rozwiązania problemów projektowych. Z tego tematu opublikował kilka prac naukowych. Za najważniejsze osiągnięcia w tym zakresie można uznać udoskonalenie metod prognozowania poprzez zwiększenie dokładności prognoz krótkoterminowych w konstrukcji maszyn rolniczych.

Ma istotny wkład w rozwój młodej kadry naukowej. Wypromował trzech doktorów w swojej specjalności oraz był opiekunem rozprawy habilitacyjnej. Pod jego kierunkiem zostały wykonane 52 prace magisterskie. Jest także konsultantem i organizatorem badań z zakresu agrofizyki na Wydziale Techniki i Energetyki Rolnictwa.

Jego łączny dorobek naukowy obejmuje 167 prac. Prowadzi szeroką działalność popularyzatorską z zakresu reprezentowanej przez siebie dyscypliny. Do ważniejszych prac zastosowanych w praktyce można zaliczyć prace projektowe wykonane na zlecenie Ministerstwa Irygacji Iraku. W efekcie tych prac został po-

wołany na eksperta Polservice oraz konsultanta Instytutu Rolnictwa i Leśnictwa Krajów Tropikalnych i Subtropikalnych AR w Krakowie.

Mimo dużego obciążenia na Uczelni wykazuje równocześnie aktywność w krajowych i międzynarodowych organizacjach naukowych. Wyrazem tego jest między innymi: wybór do Rady Naukowej Instytutu Agrofizyki PAN w Lublinie (kadencje 1993-96, 1999-2002, 2002-2005, 2005-2009); powołanie (od 1993 r.) na członka grupy studyjnej Nr 43 Internacional Association for Cereal Science and Technology ICC; członkostwo w Komitecie Agrofizyki PAN (kadencje 1993-95 oraz 1996-98); członkostwo w Komitecie Techniki Rolniczej PAN (kadencja 1996-98, 2003-2006), Wiceprzewodniczący Komitetu Agrofizyki PAN (od 2011). Poza tymi jest Wiceprezesem Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Agrofizycznego oraz członkiem Polskiego Towarzystwa Inżynierii Rolniczej.

Za swoją pracę został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi. Wyróżniony: zespołowymi nagrodami Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za działalność naukową (1979, 1985), nagrodami indywidualnymi Ministerstwa Edukacji Narodowej i Sportu za działalność dydaktyczną (2001, 2002, 2003, 2004, 2005), nagrodami MNiSzW za działalność organizacyjną (2008, 2009, 2010, 2011), wielokrotnie nagrodami rektora Akademii Rolniczej w Krakowie.



### **Józef Kowalski** **Dziekan (1999-2005)**

Józef Kowalski urodził się w 1942 roku w Czańcu k. Kęt. Należy do pokolenia „mechanizatorów”, które karierę naukową zaczynało jeszcze w strukturze Wydziału Rolniczego w Katedrze Mechanizacji Rolnictwa mieszczącej się w Budynku tzw. „Starym” przy ul. Mickiewicza 21. Był to rok 1965, w pewnym sensie przełomowy, gdyż oficjalnie Katedra nie miała Kierownika, bowiem poprzedni, profesor Michał Wójcicki odszedł na emeryturę. Jego następcą, którego

wszyscy uznawali za godnego, nie posiadał wówczas stanowiska samodzielnego pracownika naukowego. Tym niemniej dr inż. Ryszard Gaska, bo o nim mowa, de facto kierował Katedrą, pod kuratelą docenta Tomasza Komornickiego i profesora Janusza Hamana, który w tym samym czasie kierował identyczną Katedrą, ale w Ośrodku lubelskim. Obecny profesor Józef Kowalski, od czasu studiów, jako magistrant Katedry Mechanizacji, był ulubieńcem Ryszarda Gąski. U niego wykonywał pracę maderską i za jego namową podjął pracę jako asystent stażysta w Katedrze. Miał za sobą ważne argumenty w postaci cech charakteru: sumiennosci, rzetelnosci i niezwyklej koleżeńskosci. Ponadto miał też doświadczenie

badawcze, gdyż aktywnie działał w Kole Naukowym Rolników. Od samego początku pracy naukowej ściśle współpracował z Ryszardem Gąską i pod jego kierownictwem naukowym zrealizował rozprawę doktorską pt.: „Przydatność podnośników hydraulicznych krajowych ciągników 0,9T do orki niektórych gleb Polski południowej”. Obrona odbyła się w roku 1972 na Wydziale Rolniczym. Uzyskany stopień naukowy doktora pozwolił mu na awans na stanowisko adiunkta, na którym pozostawał stosunkowo długo, bo aż do roku 1991. Złożyło się na to wiele przyczyn, do głównych należy zaliczyć przedwczesne oderwanie się od macierzystego Wydziału Rolniczego i powołanie nowego Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa z bardzo słabą ilościowo kadrą samodzielną, a tym samym bez możliwości uzyskania uprawnień promocyjnych. Z perspektywy czasu należy też uwzględnić burzliwy okres lat 80-tych, gdzie środowisko naukowe silnie angażowało się po stronie rodzącej się nowej siły politycznej, którą była „Solidarność”. Szczególnie aktywnym w tym poparciu był właśnie ówczesny doktor Józef Kowalski. Trzeba jednak uczciwie zaznaczyć, że w działalności zarówno naukowej, jak i dydaktyczno-wychowawczej, zawsze należał do przodujących. Stąd też niedługo po habilitacji, którą przeprowadził na Wydziale Techniki Rolniczej AR w Lublinie (1991r.) został wybrany na prodziekana ds. studenckich. Funkcję tą pełnił przez dwie kolejne kadencje. Po ich zakończeniu został wybrany na Dziekana Wydziału (1999-2005) i funkcję tę pełnił także przez dwie kadencje.

Jego główne zainteresowania naukowe dotyczyły: programowania mechanizacji w mikro- i makroskali, modelowania mechanizacji dla wielkostadnych ferm produkcji zwierzęcej, algorytmizacji projektowania zestawów maszynowych dla różnych typów gospodarstw i działów produkcji, energochłonności produkcji rolniczej, badania efektywności mechanizacji rolnictwa, aspektów określania postępu naukowo-technicznego w rolnictwie oraz weryfikacji empirycznej podstaw metodycznych tegoż postępu, uwarunkowań technicznej rekonstrukcji rolnictwa, programowania techniki w gospodarstwach rodzinnych, rolnictwa w procesie transformacji do standardów UE, modelu substytucji pracy żywej pracą uprzedmiotowioną oraz poszukiwania relacji pomiędzy postępow naukowo-technicznym i stopniem umaszynowania gospodarstwa a racjonalną gospodarką energetyczną w produkcji rolniczej. W ostatnich latach jego zainteresowania naukowe skierowane były na zagadnienia związane z poszukiwaniem roli środków technicznych w efektywnej działalności produkcyjnej konwencjonalnych gospodarstw rolnych poprzez różne formy ich zespołowego wykorzystania (m.in. grupy producenckie). Drugi kierunek obejmował poszukiwania modelowych rozwiązań zastosowania środków mechanizacji oraz środków informatycznych w aspekcie efektywnego funkcjonowania gospodarstw oraz jednostek obsługujących produkcję ekologiczną w polskim rolnictwie.

Jego dotychczasowy dorobek naukowy obejmuje 102 pozycje oryginalnych publikacji twórczych, 87 pozostałych publikacji, 7 monografii oraz 52 prace niepublikowane. Łączny dorobek wynosi 248 pozycji. Ponadto wykonał 138 recenzji wnio-

sków i opracowań końcowych grantów KBN i Ministerstwa Nauki, 8 recenzji prac doktorskich, 19 recenzji dorobku naukowego i rozpraw habilitacyjnych, 14 ocen dorobku naukowego do wniosku na tytuł profesora, 18 recenzji podręczników i książek naukowych, 5 opinii dla Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego wniosków o nadanie uprawnień do doktoryzowania oraz nadawania stopnia naukowego doktora habilitowanego przez Rady Wydziału i Rady Naukowe. Wykonał ponadto 185 opinii i recenzji wydawniczych artykułów naukowych. Łączna liczba opinii i recenzji wynosi 384, w tym 46 opinii o awans naukowy i przyznanie Radom Naukowym uprawnień z ramienia Rady Głównej.

Był promotorem w 5 przewodach doktorskich (4 z wyróżnieniem) oraz wypromował 166 magistrów. Do najważniejszych funkcji naukowych i organizacyjnych należy zaliczyć: Członek Komitetu Techniki Rolniczej PAN (kadencja 2003-2007), Przewodniczący Komitetu Techniki Rolniczej PAN (kadencja 2007-2010 oraz 2010-2014), współzałożyciel i Sekretarz Zarządu Głównego (1996-2008) Polskiego Towarzystwa Inżynierii Rolniczej, Członek Rady Głównej Sekcji „Mechanizacja Rolnictwa” Zarządu Głównego SITR, Członek Sekcji „Ekonomika i Ergonomia” Komitetu Techniki Rolniczej PAN, Członek Sekcji Karpackiego Komitetu Techniki Rolniczej PAN. Uczestnictwo w pracach Zespołów: Dydaktyczno-Wychowawczego oraz Dydaktyczno-Naukowego dla kierunku Mechanizacja Rolnictwa przy Ministrze Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, pełniąc od 1973 do 1986 funkcję Sekretarza Zespołu; Przewodniczący Narodowego Komitetu światowej organizacji stowarzyszającej inżynierów rolnictwa CIGR (w kadencjach 2007-2010 oraz 2011-2014).

Za całokształt działalności był wielokrotnie odznaczany i nagradzany. Odznaczony został Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski i Złotym Krzyżem Zasługi oraz wielokrotnie odznaczeniami regionalnymi i branżowymi. Otrzymał m.in. 4 nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, 2 nagrody Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej oraz został 28-krotnie wyróżniony różnego stopnia nagrodami Rektora AR w Krakowie.



### **Norbert Marks** **Dziekan (2005-2008)**

Norbert Marks urodził się 17 lutego 1942 roku w Mysłowicach, woj. śląskie. Żona Magdalena Niezabitowska, dzieci: Dorota (ur. 1974 r.) psycholog, absolwentka Uniwersytetu Stanowego Illinois w Chicago i Oskar (ur. 1979 r.), absolwent Inżynierii Łądowej Politechniki Krakowskiej. Studia ukończył



z wyróżnieniem na Wydziale Rolniczym WSR w Krakowie, przedstawiając pracę magisterską: „Projekt parku maszynowo-traktorowego dla PGR Jabłonki” w 1968 roku. W roku akademickim 1966/67 uzyskał tytuł najlepszego studenta WSR w Krakowie. Stopień naukowy doktora nauk rolniczych nadała mu Rada Wydziału Rolniczego AR w Krakowie w 1973 r. po przedstawieniu rozprawy doktorskiej przygotowanej pod kierunkiem doc. Ryszarda Gąski: „Określenie wpływu wybranych czynników na wielkość rejonu działania MBM na terenie Polski południowej”,

a stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie mechanizacji rolnictwa nadała mu w 1987 r. Rada Wydziału Techniki Rolniczej AR w Lublinie na podstawie rozprawy habilitacyjnej: „Wpływ wybranych czynników na powstawanie mechanicznych uszkodzeń bulw ziemniaka” (Zesz. Nauk. AR w Krakowie, ser. Rozprawy nr 107, 1986). Tytuł naukowy profesora nauk rolniczych uzyskał 14 stycznia 1994 r. Dnia 1 lutego 2001 r. Minister Edukacji Narodowej powołał go na stanowisko profesora zwyczajnego.

Pracę zawodową rozpoczął przed studiami, najpierw jako stażysta, a potem zastępca kierownika PGR w Pszczynie (1961-1963). Po ukończeniu studiów rozpoczął pracę w Katedrze Mechanizacji Rolnictwa, a następnie w Instytucie Fizyki i Mechanizacji Rolnictwa na stanowiskach: asystenta naukowo-technicznego i starszego asystenta. Stanowiska adiunkta i docenta zajmował w Instytucie Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa, profesora nadzwyczajnego (1994-1996) w Katedrze Mechanizacji Rolnictwa, a w latach 1996-2001 w Katedrze Techniki Rolno-Spożywczej. W latach 2001-2009 zatrudniony na stanowisku profesora zwyczajnego w Katedrze Techniki Rolno-Spożywczej, a od 2009 w Instytucie Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Procesów Produkcyjnych. W latach 2002-2007 zatrudniony dodatkowo na stanowisku profesora w Wyższej Szkole Gospodarczej w Przemysłu.

Od 1976 r. kierował Zespołem Maszynoznawstwa Rolniczego w ramach Instytutu Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa do czasu jego rozwiązania w 1992 r., a następnie w ramach Katedry Mechanizacji Rolnictwa. Po powołaniu Katedry Techniki Rolno-Spożywczej (1996) został jej kierownikiem i funkcję tą pełnił do czasu jej włączenia do Instytutu Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Procesów Produkcyjnych. W latach 1999-2005 pełnił przez dwie kadencje funkcję prodziekana Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa, a w latach 2005-2008 – funkcję Dziekana tego Wydziału przemianowanego na Wydział Agrotechnologii. Przez trzy kadencje, w latach 1991-1999, był przewodniczącym Wydziałowej Komisji ds. Studenckich i Dydaktycznych, w latach 1999-2005 przez dwie kadencje – przewodniczącym Uczelnianej Komisji Dyscyplinarnej dla studentów. Członek Senatu przez dwie kadencje w latach 2005-2012, członek Senackiej Komisji ds. Studenckich i Dydaktycznych (1999-2005), przewodniczący Senackiej Komisji Organizacyjno-Statutowej (2008-2012), przewodniczący Rektorskiej Komisji ds. Rolniczego Gospodarstwa Doświadczalnego (2009-2012). W 2012 r. przewodniczył Rektorskiej Komisji ds. Wewnętrznej Polityki Antymobingowej. Przez trzy kaden-

cję członek Komitetu Techniki Rolniczej PAN (2002-2011), przez pięć kadencji przedstawiciel wydziału w Kolegium Elektorów Uczelni.

Jego główne zainteresowania naukowe do 1976 r. obejmowały problematykę organizacji usług mechanizacyjnych w rolnictwie indywidualnym, a od 1976 r. do chwili obecnej zajmuje się badaniem fizycznych właściwości bulw ziemniaka i wpływu na te właściwości różnych czynników, mechanizacją uprawy ziemniaka, ekologicznym i proekologicznym nawożeniem ziemniaka, a ostatnio również nakładami energetycznymi w różnych branżach w przemyśle rolno-spożywczym oraz stymulacją zmiennym polem magnetycznym i elektrycznym bulw ziemniaka. Jego łączny dorobek naukowy obejmuje 240 publikacji, w tym 134 prace oryginalne i 2 patenty. Ważniejsze publikacje to: „Nowe spojrzenie na problematykę oceny odporności bulw ziemniaka na uszkodzenia mechaniczne” cz. I i II (Roczniki Nauk Rolniczych 76-C-1, 1985 i 76-C-4, 1986), „Określenie zależności pomiędzy temperaturą bulwy ziemniaka a jej odpornością na uszkodzenia mechaniczne” (Zeszyty Naukowe AR w Krakowie 1986), „Impact of variable magnetic field stimulation on growth of aboveground parts of potato plants” (International Agrophysics Vol. 24, Instytut Agrofizyki Lublin 2010), „Wpływ stymulacji sadze- niaków zmiennym polem magnetycznym na plonowanie ziemniaków” (Acta Agrophysica Vol. 17, Instytut Agrofizyki Lublin 2011), „Mechaniczne uszkodzenia bulw ziemniaka” – Monografia (PTIR, Kraków 2009). Kierował czterema progra- mami i był głównym wykonawcą w jednym finansowanym przez KBN lub MNiSzW. W jego dorobku jest także pięć podręczników, a mianowicie: „Maszyny rolnicze”, T. 1 i 2, „Maszyny do czyszczenia i sortowania płodów rolnych” – wersja elektroniczna, „Podstawy suszarnictwa płodów rolnych” – wersja elektronicz- na, „Maszyny do uprawy, pielęgnacji, nawożenia, siewu, sadzenia i ochrony roślin” – wersja elektroniczna, „Podstawy projektowania parku maszynowo- ciągnikowego w rolnictwie oraz wybrane zagadnienia bilansu mocy ciągnika rol- niczego”. Był promotorem 5 rozpraw doktorskich oraz kierował 160 pracami ma- gisterskimi i inżynierskimi.

Jest członkiem Polskiego Towarzystwa Inżynierii Rolniczej, Polskiego Towarzystwa Agrofizycznego oraz Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Rolnictwa. Pełnił funkcję wiceprzewodniczącego krakowskiego oddziału PTIR (1994-1999), członka zarządu i skarbnika oddziału krakowskiego SITR (2004 do chwili obec- nej), był również członkiem Rady Konsultacyjnej przy Wojewodzie Tarnowskim. Ścisłe współpracuje z praktyką rolniczą. W latach 1969-1980 prowadził zajęcia i konsultacje w ramach szkoleń i kursów prowadzonych przez SITR i Związek Kółek Rolniczych. Przez pięć lat był członkiem Jury „Maszyna roku”, Targów Maszyn Rolniczych i Leśnych „Agrotech Kielce”, od trzydziestu sześciu lat jest członkiem i przewodniczącym Jury Olimpiady Wiedzy i Umiejętności Rolniczych Okręgu Krakowskiego oraz członkiem Komitetu Okręgowego tej Olimpiady Okręgu Krakowskiego, przez 5 lat kierował merytorycznie Olimpiadą Młodych

Producentów Rolnych w skali krajowej. Jest współorganizatorem Zamiejscowego Ośrodka Dydaktycznego Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa w Milówce.

Za osiągnięcia naukowe został trzykrotnie wyróżniony nagrodą Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, a za osiągnięcia dydaktyczne również nagrodą tego Ministra oraz trzydziestoma nagrodami Rektora UR (AR) w Krakowie za osiągnięcia naukowe, dydaktyczne i organizacyjne. Za popularyzację wiedzy rolniczej otrzymał trzykrotnie wyróżnienie Prezesa Centralnego Związku Kółek Rolniczych. Za rozwijanie współpracy między uczelniami uhonorowany okolicznościowymi medalami Uniwersytetu Rolniczego we Wrocławiu i Lublinie, Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie oraz Uniwersytetu Rolniczego w Nitrze na Słowacji. Odznaczony został Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Medalem za Długoletnią Służbę, Srebrnym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Złotą Odznaką za Pracę Społeczną dla Miasta Krakowa, Honorową Odznaką za Zasługi dla Oświaty, Odznaką Zasłużonego Pracownika Rolnictwa, Srebrną Odznaką Towarzystwa Krzewienia Kultury Fizycznej, Odznaką za Zasługi dla woj. przemyskiego, Medalem 40-lecia PRL.



### **Tadeusz Juliszewski** **Dziekan (2008-2012)**

Urodził się 17 listopada 1951 roku w Wolbromiu koło Olkusza. Po ukończeniu Liceum Ogólnokształcącego im. Tadeusza Kościuszki w Myślenicach rozpoczął studia w ówczesnej Wyższej Szkole Rolniczej w Krakowie, które ukończył w 1975 roku uzyskując dyplom magistra inżyniera rolnictwa w specjalności ekonomika rolnictwa. 1 września 1975 roku podjął pracę w Instytucie Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa w Akademii Rolniczej w Krakowie, gdzie jest zatrudniony do dziś. Stopień naukowy doktora nauk rolniczych uzyskał na Wydziale Rolniczym AR w Krakowie w 1981 roku (tytuł pracy: „Mikroklimat typowych kabin ciągników i samobieżnych maszyn rolniczych jako element fizycznego środowiska pracy operatora” – promotor: prof. Piotr Zalewski). Stopień naukowy doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie inżynierii rolniczej otrzymał w 1996 roku na podstawie rozprawy pt.: „Badania zmienności drgań mechanicznych siedel i poziomu dźwięku jako ergonomicznych parametrów ciągników rolniczych” – Zeszyty Naukowe Akademii Rolniczej w Krakowie, Rozprawy nr 197. W 2002 roku został mianowany na stanowisko profesora AR, a w 2005 roku Prezydent Rzeczypospoli-

tej wręczył mu nominację profesorską. W 2010 roku uzyskał nominację profesora zwyczajnego.

Autor bądź współautor ponad 200 prac naukowych (w tym książek pt. „Biopaliwo rzepakowe” i „Ogrzewanie biomasa”). Kierownik 3 grantów i współwykonawca grantu zamawianego rządowego. Promotor 2 prac doktorskich, aktualnie opiekun 2 doktorantów. Promotor ok. 70 prac dyplomowych.

W latach 1999-2002 pełnił funkcję Prodziekana ds. Organizacji i Współpracy na Wydziale Techniki i Energetyki Rolnictwa AR w Krakowie; ponownie wybrany do pełnienia tej funkcji w latach 2002-2005. W 2008 roku wybrany na stanowisko Dziekana Wydziału Agrotechnologii (obecnie Wydział Inżynierii Produkcji i Energetyki) Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie. Był Kierownikiem Katedry Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Podstaw Rolnictwa, a od 2009 roku pełnił funkcję Dyrektora Instytutu Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Procesów Produkcyjnych.

Odbył naukowe staże zagraniczne w Szwajcarii (Uniwersytet we Fryburgu, Politechnika ETH w Zürichu, Zakład Doświadczalny Techniki Rolniczej FAT w Tänikon), Niemczech (Wyższa Szkoła Inżynierska w Berlinie i Politechnika Berlińska), Austrii (na zaproszenie Izby Rolniczej w Styrii) i Kanadzie (visiting profesor Uniwersytet w Vancouver UBC).

Były wykładowca ergonomii w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie (Wydział Form Przemysłowych) i Politechnice Krakowskiej (Wydział Architektury).

Główne kierunki prac naukowych: ergonomia w odniesieniu do techniki rolniczej, eksploatacja maszyn rolniczych, produkcja i zastosowania biopaliw.

Prowadzi wykłady z następujących przedmiotów: Ergonomia, Użytkowanie maszyn rolniczych, Nauka o pracy, Komputerowe wspomaganie projektowania ergonomicznego, Biologiczne surowce energetyczne, Mechanizacja prac w warunkach górskich, Propedeutyka inżynierii rolniczej.

W roku 1999 został wybrany w Horsens (Dania) do pełnienia funkcji Prezydenta Międzynarodowej Organizacji ds. Naukowej Organizacji Pracy w Rolnictwie (CIOSTA – Commission Internationale Organisation Scientifique du Travail en Agriculture), którą pełnił do 2001 roku organizując XXIX Międzynarodowy Kongres tej organizacji w Krakowie. Był drugim Polakiem, który pełnił tę funkcję (w 1970 roku Prezydentem CIOSTA był prof. R. Manteuffel).

W 2002 roku, na Kongresie CIGR (Commission Internationale du Génie Rural) w Chicago, został wybrany Przewodniczącym V Sekcji CIGR, tj. Sekcji Zarządzania, Ergonomii i Inżynierii Systemów (Management, ergonomics and system engineering) na kadencję trwającą do 2006 roku. Obecnie honorowy Prezydent Sekcji a zarazem członek Prezydium CIGR (od 2012 roku). Współorganizator Kongresów CIOSTA-CIGR V w Turynie (Włochy) w 2003 roku, w Stuttgarcie-Hohenheim (Niemcy) w 2005 roku, w Nitrze (Słowacja) w 2007 roku oraz w Wiedniu (Austria) w 2011 r. Członek Komitetów Naukowych tych Kongresów, Członek Komitetów Naukowych konferencji CIGR V w Rosario (Argentyna 2009), Kongresu CIGR w Quebec (Kanada 2010 r.).

Utrzymuje kontakty naukowe z ośrodkami inżynierii rolniczej w Szwajcarii, Austrii, Niemczech, Szwecji, Finlandii, Danii. Współpracuje z Electronic Journal wydawanym w Uniwersytecie Purdue (USA) pod auspicjami CIGR.

Jest członkiem: Komisji Ergonomicznej Polskiej Akademii Nauk (od 2011 roku Przewodniczący Komitetu), Komitetu Techniki Rolniczej PAN, Komisji Zastosowań Informatyki przy Komitecie Techniki Rolniczej PAN, Polskiego Towarzystwa Ergonomicznego, Polskiego Towarzystwa Inżynierii Rolniczej, Polskiego Towarzystwa Zastosowań Informatyki w Rolnictwie, Gospodarce Leśnej i Żywnościowej.

Organizator i współorganizator krajowych konferencji z zakresu eksploatacji maszyn rolniczych oraz informatyki w odniesieniu do inżynierii rolniczej.

W przeszłości członek: Rady Bibliotecznej AR, Rady Programowej Studium Doktoranckiego AR w Krakowie, Senackich Komisji: Statutowej oraz Organizacji i Rozwoju. Członek Senatu Uniwersytetu Rolniczego i Przewodniczący Senackiej Komisji ds. Analiz i Odwołań w kadencji (2005/2008). Przedstawiciel Rektora UR w Fundacji Dekabana.

Współorganizator systemu kształcenia e-learningowego w Akademii Rolniczej.

Współpracuje z Telewizją Polską i lokalną prasą.

Ma dwóch synów: jeden jest absolwentem Politechniki Krakowskiej, drugi jest absolwentem Akademii Rolniczej i Akademii Ekonomicznej w Krakowie. Wnuk Bartosz Szymon urodził się w 2003 r. Hobby: turystyka górską, beletrystyka (ulubione książki: „Mistrz i Małgorzata”, „Miłość w czasach zarazy”), karate kyokushin (4 kyu), wcześniej judo (2 kyu).



## **Sławomir Kurpaska** **Dziekan (od 2012r.)**

Urodził się 30 stycznia 1961 roku w Dąbrowie Tarnowskiej. Po ukończeniu nauki w Technikum Mechanizacji Rolnictwa w 1981 roku, jako laureat Olimpiady Wiedzy i Umiejętności Rolniczej kontynuował studia na Wydziale Techniki i Energetyki Rolnictwa Akademii Rolniczej w Krakowie. Studia ukończył w 1986 r. uzyskując tytuł magistra inżyniera mechanizacji rolnictwa w zakresie energetyki rolnictwa.

Po studiach podjął pracę w Instytucie Mechanizacji Rolnictwa AR w Krakowie, na początku na stanowisku asystenta technicznego, a po odbyciu służby wojskowej od 1988 r. na stanowisku asystenta. W 1993 r. obronił pracę doktorską pt.

„Model i symulacja procesu wymiany ciepła i masy podczas ogrzewania podłoża ogrodniczego ciepłym powietrzem” przygotowaną pod kierunkiem prof. dr hab. Zbigniewa Ślipka uzyskując stopień naukowy doktora nauk rolniczych w zakresie techniki rolniczej. Od roku 1994 zatrudniony na stanowisku adiunkta w Katedrze Mechanizacji Rolnictwa. W 2001 roku na podstawie dorobku naukowego oraz monografii: „System ogrzewania podłoża ogrodniczego ciepłym powietrzem: analiza teoretyczna i weryfikacja eksperymentalna” uzyskał stopień doktora habilitowanego. Finalnym podsumowaniem rozważań przeprowadzonych w rozprawie jest model optymalizacyjny w którym po sformułowaniu kryteriów optymalizacyjnych i arbitralnym przyjęciu ich wag wyliczono optymalne parametry decyzyjne systemu (ilość i temperatura podgrzanego powietrza oraz cechy konstrukcyjne instalacji). Tytuł profesora uzyskał w 2008 roku. Wszystkie postępowania awansowe zostały procedowane przed Radą Wydziału Inżynierii Produkcji i Energetyki. Stanowisko profesora zwyczajnego uzyskał w 2010 roku.

W 1986 roku po podjęciu pracy rozpoczął prace naukowe w Zespole Mechanizacji Rolnictwa. W pierwszym okresie zajmował się badaniami dotyczącymi ogrzewania podłoża ogrodniczego w szklarni przy pomocy umieszczonych w nim przewodów z ciepłą wodą oraz wspólnie z pracownikami z Instytutu Podstaw Inżynierii Środowiska PAN zagadnieniami zmniejszania emisji tlenu węgla podczas pracy pieców dolomitowych. W 1989 roku zainspirowany badaniami prowadzonymi w Katedrze Warzywnictwa Wydziału Ogrodniczego AR w Krakowie, rozpoczął badania związane z analizą systemu ogrzewania podłoża ogrodniczego ciepłym powietrzem. Finalnym efektem tych badań była obroniona z wyróżnieniem w 1993 roku praca doktorska. W pracy zawarł opracowany i zweryfikowany model matematyczny procesu wymiany ciepła i wody glebowej w podłożu ogrzewanym ciepłym powietrzem oraz wykonał serie badań symulacyjnych, w których analizowano zachodzące zjawiska w zależności od stanu fizycznego podłoża, warunków otoczenia oraz parametrów podgrzanego powietrza.

W 1995 roku przez trzy miesiące przebywał na stypendium w IMAG-DLO w Wageningen (Holandia). Brał udział w badaniach międzynarodowych finansowanych przez Unię Europejską w których analizowano zapotrzebowanie wodne pomidorów szklarniowych uprawianych w wełnie mineralnej w zależności od zasolenia pożywki oraz parametrów fizycznych mikroklimatu szklarni.

W 1997 roku jako stypendysta programu TEMPUS przebywał przez okres dwóch miesięcy na Uniwersytecie Rolniczym w Wageningen. Podczas pobytu kompletował literaturę oraz przygotowywał program do prowadzenia zajęć z zakresu modelowania zjawisk w szklarni oraz nowoczesnego wyposażenia technicznego szklarni.

Główny profil badawczy koncentruje się wokół następujących zagadnień:

- a) zagadnienia energetyczne podczas ogrzewania podłoża ogrodniczych przy pomocy ciepłej wody oraz podgrzanego powietrza,
- b) modelowanie procesów fizycznych w systemie Gleba-Roślina-Atmosfera (wymiana masy i ciepła, ruch wody glebowej),

- c) sterowanie procesami w zamkniętych obiektach pod osłonami (nawadnianie i doświetlanie roślin),
- d) wykorzystanie współczesnych narzędzi informatycznych do odtwarzania przebiegów ciągłych procesów na podstawie znajomości ich dyskretnych wartości,
- e) problemy eksploatacji urządzeń z zakresu odnawialnych źródeł energii (pompa ciepła, kolektory słoneczne),
- f) funkcjonalność zintegrowanego systemu grzewczego obiektu pod osłonami wykorzystującego OZE,
- g) zagadnienia magazynowania nadwyżki ciepła w akumulatorach ciała stałego i akumulatorze cieczowym,
- h) efektywność pozyskiwania energii elektrycznej w modułach fotowoltaicznych,
- i) doświetlanie roślin za pomocą lamp LED (light emitted diodes),
- j) konstrukcja urządzeń wykorzystywanych w obszarach dedykowanych ogrodnictwu (szklarnie, uprawa polowa).

Jest autorem/współautorem ponad 160 oryginalnych prac twórczych publikowanych zarówno w krajowych, jak i międzynarodowych periodykach naukowych. Wraz z Zespołem opublikował monografię pt. "Funkcjonalność zintegrowanego systemu grzewczego w ogrzewanych tunelach foliowych". Jest również autorem unikatowej na rynku polskim opublikowanej przez PWRiL monografii „Szklarnie i tunele foliowe: inżynieria i procesy”.

Jest współautorem pięciu patentów z zakresu konstrukcji urządzeń wykorzystywanych w szklarni oraz rozwiązań konstrukcyjnych maszyn służących do zbioru warzyw. Jest autorem kilkunastu artykułów popularno-naukowych publikowanych w specjalistycznych czasopismach. Był promotorem dwóch prac doktorskich: kolejne dwie planowane są do obrony w 2023r.

Był kierownikiem czterech projektów finansowanych ze źródeł ministerialnych: w efekcie, w obiektach Wydziału, wybudowane zostało kompletne stanowisko badawcze do analizy procesu konwersji promieniowania słonecznego w kolektorach słonecznych, panelach PV, efektywności pracy pompy ciepła (pracującej w układzie mono i biwalentym) oraz zagadnień cieplnych w ogrzewanym tunelu foliowym. Brał udział, jako wykonawca zadania w jednym projekcie z zakresu badań wpływu doświetlania lampami LED na ilość i jakość uprawianych warzyw.

W latach 2010-2015 pełnił funkcję koordynatora naukowego w projekcie z zakresu innowacyjnych technologii magazynowania energii w produkcyjnych tunelach foliowych. W efekcie realizacji tego projektu wybudowano tunel foliowy z akumulatorami ciepła w: złożu kamiennym, wodzie oraz materiale zmiennofazowym. W ramach tego projektu wybudowano również stację fotowoltaiczną o sumarycznej mocy ok. 14 kWp zawierającej panele: mono i polikrystaliczne oraz CIGS pracujące w układzie stacjonarnym i nadążnym.

W 2017 roku był kierownikiem dwóch projektów finansowanych przez NCBiR we współpracy z ośrodkiem naukowym w Oslo (ośrodek Norwegian Geotechnical

Institute). W 2019 roku w ramach uczelnianego konkursu (finansowanego ze środków NCBiR) był kierownikiem projektu, którego finalnym efektem było opracowanie chwytaka do zbioru truskawek. Na bazie tych rozwiązań od 2022 roku pełni funkcję Kierownika B+R w projekcie którego zadaniem jest opracowanie zespołu 4-ech autonomicznych robotów do zbioru truskawek uprawianych w tunelach foliowych.

### **Działalność organizacyjna**

Od 2009 roku pełnił funkcję Dyrektora Instytutu Inżynierii Rolniczej i Informatyki, zaś po zmianie struktury organizacyjnej (01.09.2019r.) Kierownika Katedry Inżynierii Bioprocessów, Energetyki i Automatykacji. Funkcje kierownicze na Wydziale pełni od 01.10.2008: Prodziekan ds. Organizacji i Współpracy (do 30.09.2011), zaś od 01.10.2012 jako Dziekan Wydziału. W tym okresie, na Wydziale powstało wiele laboratoriów dydaktyczno-badawczych, w tym 3 posiadające status certyfikowanych (certyfikat Polskiego Centrum Akredytacji). Opracowano 4 nowe kierunki studiów: Odnawialne Źródła Energii i Gospodarka Odpadami, Inżynieria Biosystemów (bez powodzenia na rynku edukacyjnym), Transport i Logistyka oraz Inżynieria Mechatroniczna.

Za osiągnięcia naukowe był wyróżniany wielokrotnie nagrodami JM Rektora, odznaczony: Srebrnym Krzyżem Zasługi, medalem Komisji Edukacji Narodowej, honorową odznaką „Zasłużony dla Rolnictwa”, odznaką (przez Prezydenta miasta Krakowa) Honoris Gratia.





## **4. WSPOMNIENIA DZIEKANÓW**

Wspomnienia prof. dr hab. Rudolfa Michałka, czł. rzecz. PAN za okres 1978- 1999. W tym okresie, funkcję Dziekana Wydziału pełnili: prof. dr hab. inż. Ryszard Gąska (1977-1978); prof. dr hab. inż. Rudolf Michałek (lata: 1978-1981; 1984-1990); prof. dr hab. inż. Janusz Kolowca (1981-1984) oraz prof. dr hab. inż. Roman Krzeszewski (1990-1992).

### **Trudne początki nowego Wydziału**

**Rudolf Michałek**  
czł. rzecz. PAN

Wielu z nas, współpracowników Profesora Ryszarda Gąski z dużą rezerwą przyjęło decyzję o oderwaniu się od Wydziału Rolniczego. Po porostu baliśmy się samodzielnej działalności, przy ówczesnym stanie kadry naukowej, chodziło przede wszystkim o możliwości rozwoju naukowego na Wydziale bez żadnych uprawnień. Stan kadrowy w tym czasie absolutnie na to nie pozwalał. W momencie powołania nowego Wydziału o nazwie Techniki i Energetyki Rolnictwa w jego skład wchodziły oprócz dotychczasowego Instytutu Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa, następujące jednostki: Zespół Mechanizacji Leśnictwa, kierowany przez doc. Bolesława Wachackiego, oraz Instytut Napraw i Organizacji Zaplecza Technicznego powstały na bazie byłej Katedry Mechanizacji i Organizacji Robót Wodno-Melioracyjnych. W skład tego nowego Instytutu kierowanego przez prof. Władysława Bałę przeszła także część pracowników Instytutu Mechanizacji. Pełna obsada osobowa Wydziału przedstawiała się następująco (rok 1977/78):

#### **Instytut Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa**

Dyrektor  
prof. dr hab. Ryszard Gąska

V-ce dyrektorzy  
doc. dr Kazimierz Pelc  
doc. dr hab. Rudolf Michałek  
doc. dr hab. Piotr Zalewski

#### Docenci

doc. dr Tadeusz Kloc

doc. dr Bolesław Wachacki

#### Adiunkci

dr Ryszard Broda

dr inż. Jan Borcz

dr Jerzy Dąbkowski

dr inż. Józef Kowalski

dr inż. Janusz Kolowca

dr inż. Stanisław Kogut

dr inż. Adam Marek

dr inż. Norbert Marks

dr inż. Zbigniew Ślipek

dr inż. Józef Walczyk

dr inż. Stanisław Wilkus

dr inż. Zdzisław Czernik

#### Starsi asystenci

mgr inż. Bronisław Burkiewicz

mgr inż. Jacek Dębski

mgr inż. Czesław Dyduch

mgr inż. Jacek Gędzior

mgr inż. Mieczysław Hulbój

mgr inż. Elżbieta Józwik

mgr inż. Tadeusz Juliszewski

mgr inż. Stanisław Kokoszka

mgr inż. Elżbieta Langman

mgr inż. Roman Luty

mgr inż. Kazimierz Ptaszek

mgr inż. Jan Śrótek

mgr inż. Małgorzata Trojanowska

mgr inż. Maria Walczyk

mgr inż. Michał Winkler

mgr Marcin Rutkowski

#### Asystenci

mgr inż. Władysława Bednarz

mgr inż. Krystyna Buczek

mgr inż. Andrzej Kozakiewicz

mgr Czesław Noworol

mgr inż. Ryszard Olak  
mgr inż. Stanisław Ryś  
mgr inż. Jolanta Setner  
mgr inż. Stanisław Sosnowski  
mgr inż. Andrzej Warkowski

Pracownicy techniczni – specjaliści  
inż. Piotr Budyn  
inż. Jan Kosek  
mgr inż. Barbara Marszał  
inż. Michał Ryłyk

Starsi Technicy  
Wojciech Buda  
Roman Dzieża  
mgr Anna Kosiniak-Kamysz  
inż. Maria Kosek  
mgr inż. Wacław Maziarz  
Andrzej Pudelko  
Jacek Rutka  
mgr inż. Jolanta Wężyk  
Zofia Żąłowska

Technicy  
Bogusława Dymek  
Krystyna Maślanka  
Krzysztof Szalewski

Pomoc techniczna  
Leszek Adamczyk  
Grażyna Baran  
Grażyna Basista  
Lesław Bury  
Małgorzata Dębowska  
Andrzej Dziadkowiec  
Zbigniew Fryc  
Zbigniew Kozielski  
Magdalena Niezabitowska  
Halina Stachura

## Instytut Napraw i Organizacji Zaplecza Technicznego

### Dyrektor

prof. dr hab. Władysław Bala

### V-ce dyrektor

prof. dr hab. Tomasz Otmianowski

### Docent

doc. dr hab. Jerzy Gruszczyński

### Adiunkt

dr inż. Marek Łokas

### Starsi asystenci

mgr inż. Bogusław Cieślikowski

mgr inż. Tadeusz Krzeszewski

mgr inż. Ryszard Laszczak

mgr inż. Sławomir Olejak

mgr inż. Krzysztof Ostrowski

mgr inż. Marek Winiarski

### Specjalista

inż. Wiesław Łachtaj

### Starsi technicy

inż. Zbigniew Janusz

inż. Ryszard Tarnowski

### Technicy

Lucjan Rogowski

Jan Grochowski

### Kierownik warsztatów

mgr inż. Jan Wozowicz

Dodatkowo Wydział obsługiwała liczna administracja, licząca 9 osób.

Analizując zaprezentowany materiał liczbowy dotyczący obsady kadrowej uważa się, że w porównaniu z poprzednimi latami liczba nauczycieli wzrosła prawie 4,5-krotnie w stosunku do roku 1972. Wydział w momencie powstania zatrudniał 3 profesorów, 6 docentów, 12 doktorów oraz 40 pozostałych nauczycieli akademickich. Sumarycznie na Wydziale w momencie jego powołania pracowało 61 pracowników naukowo-dydaktycznych. Uzupełniając skład o pracowników technicznych, administracji i obsługi potencjał ludzki Wydziału obejmował 110 osób. Przytoczone liczby są o tyle ważne, że mogą zostać porównane ze swoimi odpowiednikami po 25 latach funkcjonowania Wydziału.

Mówiąc o jego organizacji nie sposób nie wspomnieć, że Instytut Napraw praktycznie stanowił monolit organizacyjny i nie był ani merytorycznie ani formalnie podzielony na mniejsze jednostki. Zgoła inaczej przedstawiała się sytuacja w przypadku Instytutu Mechanizacji. Jako dużo większy pod względem obsady kadrowej a zarazem zakresem problemowym dydaktyki, jak i zagadnień badawczych merytorycznie został podzielony na zespoły :

- Mechanizacji Ogrodnictwa kierowany przez Tadeusza Kłoca,
- Mechanizacji Produkcji Roślinnej kierowany przez Rudolfa Michałka,
- Mechanizacji Produkcji Zwierzęcej kierowany przez Kazimierza Pelca,
- Mechanizacji Leśnictwa kierowany przez Bolesława Wachackiego,
- Eksploatacji i Ergonomii (później) kierowany przez Piotra Zalewskiego.

W kolejnych latach, w miarę wzrostu obsady kadrowej specjalistów z różnych zagadnień w obrębie mechanizacji, techniki oraz inżynierii rolniczej wyodrębniło dodatkowo następujące zespoły:

- Podstaw Konstrukcji Maszyn kierowany przez Janusza Kolowcę,
- Maszynoznawstwa Ogólnego kierowany przez Ryszarda Brodę,
- Maszynoznawstwa Rolniczego kierowany przez Norberta Marksa,
- Energetyki Rolniczej kierowany na początku przez Aleksandra Zarembę, a później przez Viggo Gerarda,
- Przyrodniczych Podstaw Produkcji Rolniczej kierowany na początku przez Henryka Piroga a później przez Stanisława Kopcia,
- Metod Obliczeniowych kierowany przez Jerzego Dąbkowskiego.

Skład osobowy pierwszej Rady Wydziału przedstawiał się następująco:

- prof. dr hab. Ryszard Gąska Dziekan WTiER
- doc. dr hab. Rudolf Michałek Prodziekan WTiER
- prof. dr hab. Władysław Bala Dyrektor Instytutu Napraw i Organizacji Zaplecza Technicznego
- prof. dr hab. Tomasz Otmianowski V-ce dyrektor Instytutu Napraw i Organizacji Zaplecza Technicznego
- doc. dr Tadeusz Kloc Instytut Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa
- doc. dr Kazimierz Pelc Instytut Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa

- doc. dr Bolesław Wachacki Instytut Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa
- doc. dr hab. Piotr Zalewski Instytut Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa
- dr inż. Józef Kowalski Przewodniczący Wydziałowej Rady ds. Młodzieży
- dr inż. Norbert Marks I Sekretarz POP PZPR Wyd. Rol.
- dr inż. Zbigniew Ślipek Prezes RO ZNP
- Stanisław Kowalski Przedstawiciel RW SZSP

Trudne początki funkcjonowania nowego Wydziału były także konsekwencją poważnej i stale postępującej choroby dziekana Wydziału Profesora Ryszarda Gąski. Wszyscy podziwialiśmy Jego rozpaczliwą walkę z chorobą, niestety zakończoną porażką. Do końca jednak trwał na posterunku i próbował nie tylko kierować naszym Wydziałem ale także przewodniczył ministerialnemu Zespołowi Dydaktyczno-Naukowemu ds. Mechanizacji Rolnictwa. Ogromną zasługą tego Zespołu było opracowanie planów studiów dla nowego kierunku, jak również przedmiotów. Zadanie było ogromne, bo przecież taki kierunek studiów był nowatorskim w dziedzinie nauk i studiów rolniczych. Niestety ambitne plany Profesora Gąski zostały po roku przerwane przez Jego śmierć. Było to 19 września 1978 roku.

W tym miejscu należy jeszcze przypomnieć wyjątkowy pogrzeb, jaki Wydział zorganizował pierwszemu Dziekanowi, oddając hołd za wybitne zasługi jakie poczynił dla rozwoju krakowskiego ośrodka inżynierii rolniczej. Trumna ze zwłokami Profesora była wystawiona przy uroczystej asyście w auli 123 w budynku głównym Wydziału. Stąd cały orszak pogrzebowy odprowadził zmarłego na miejsce wiecznego spoczynku na cmentarzu Rakowickim w Krakowie.



Rys. 5. Wystawienie trumny w auli Wydziału



Rys. 6. Przemówienie Rektora Wojtaszka na cmentarzu Rakowickim

Udało nam się załatwić pochówek w sąsiedztwie naszego wielkiego poprzednika Profesora Tadeusza M. Gołogórskiego, który prywatnie był wujem profesora Gąski. W tych smutnych czasach ten sukces był naszą radością. Niestety przyszłość zemściła się na zmarłym Profesorze i na nas. Po kilku latach przyleciał z Australii właściciel miejsca pochówku, udowadniając, że miejsce to zostało wy-



kupione jeszcze w okresie międzywojennym. Nie pomogły błagania i zabiegi od odstąpienia prawa własności, nawet za oferty znacznie atrakcyjniejszych miejsc na tym cmentarzu. Tak więc nękany przez całe życie różnymi chorobami nasz kochany szef, po śmierci także nie zaznał spokoju i brutalnie zakłócono Jego wieczny spoczynek. Doczesne szczątki zostały ekshumowane i przeniesione na inną część tegoż cmentarza tzw. wojskową. Tylko trzy osoby z Wydziału uczestniczyły w tej ceremonii, ale wspomnienia zachowamy do śmierci. Po długich analizach i dyskusjach na następcę a zarazem drugiego dziekana Wydziału ówczesny rektor Tadeusz Wojtaszek powołał docenta Rudolfa Michałka, którego mianował także dyrektorem Instytutu. Zachowuję do dzisiaj okoliczności tamtych wydarzeń i strach przed przeniesieniem się do gabinetu Gąski w pokoju 103.

Przełamali moje opory rektor Wojtaszek i profesor Janusz Haman, którzy przykręcili moją wizytówkę na drzwiach gabinetu. Potem odbyła się długa i serdeczna rozmowa na dodanie mi odwagi. Tak zaczęło się moje urzędowanie jako drugiego dziekana na Wydziale. Pierwsze moje decyzje personalne, oczywiście uzgodnione z Rektorem to było powołanie na prodziekana docenta Kazimierza Pelca, oraz na zastępców dyrektora Instytutu: Tadeusza Kłoca, Kazimierza Pelca i Piotra Zalewskiego. W takim gronie kontynuowaliśmy rozpoczęte dzieło przez naszego poprzednika.



Rektor Tadeusz Wojtaszek



Doc. dr hab. Rudolf Michałek



Doc. dr inż. Kazimierz Pelc

Mnie Go zawsze brakowało, szczególnie rannych powitań, gdy z uśmiechem mówił cześć Rudeczku a ja odpowiadałem witam Cię Szeffie. Takie jest życie. Z tamtego czasu zachowuje w pamięci, że najlepszym lekarstwem na cierpienie jest zapomnienie przez pracę, a tej było dużo. Już odczuwaliśmy niedostatek infrastruktury budowlanej, bo w krótkim czasie nastąpił dynamiczny wzrost kadry naukowej. Brakowało pomieszczeń na dziekanat, salę wykładową i pokoje dla

nauczycieli. To wymuszało działania w kierunku rozbudowy dotychczasowej bazy materialnej. Tym razem musiałem osobiście podjąć się tego trudnego zadania. Stary zespół pracowników, jeszcze z pierwszego etapu budowy dzielnie mi w tym pomagał. Nad wszystkim zaś czuwał ówczesny Rektor Tadeusz Wojtaszek. W takich układach udało nam się w krótkim czasie wybudować pawilon dydaktyczny, który w ostatnich latach został rozbudowany. Obok tego pawilonu powstał kompleks garaży. Wszystko to służy Wydziałowi do dzisiaj i jest nawet rozbudowywane. Jednak najważniejszym problemem dla młodego Wydziału to dotkliwe braki kadrowe w szczególności kadry tzw. samodzielnej. Rozważałem dwa warianty, stopniowe awanse własnych nauczycieli bądź też pozyskanie profesorów i docentów z zewnątrz. Pierwszy wariant to długa ścieżka czasowa, dodatkowo ograniczona brakiem własnych uprawnień. W drugim wariantcie ryzyko pozyskania osób nieznanymi i hamujących drogę awansu własnej kadry. Po długich konsultacjach podjąłem ryzyko szybkiego rozwoju przez ściągnięcie pomocy z zewnątrz. Chodziło jednak o ściągnięcie ludzi dobrze nam znanych, którzy nam pomogą i nie zahamują rozwoju naszej młodej kadry. W tym miejscu należy jeszcze przypomnieć, że w planach i programach nowego kierunku studiów było dużo nowych przedmiotów przede wszystkim o charakterze technicznym, które wymagały ściągnięcia specjalistów z zewnątrz. Po nich sięgnęliśmy i to oni pomogli nam w pierwszym etapie rozwoju naszego nowego Wydziału.

Dzisiaj, po kilkudziesięciu latach od tamtych czasów mogę stwierdzić, że obrany wariant okazał się właściwym. Oczywiście, po drodze było wiele zawirowań. Nastąpiły burzliwe lata 80-te, dające powiew nadziei ale też skłócenie środowiska i osłabienie działalności twórczej. Duże załamanie przyniósł szczególnie stan wojenny, który na długo przyhamował nadzieję na rozwój. W takiej atmosferze upłynęła pierwsza kadencja naszego wydziału 1978-81. Wprowadzone reformy ustawy o szkolnictwie wyższym przywróciły samodzielność i autonomię uczelniom, które kojarzono przede wszystkim z wyborem władz uczelni. Na bazie nowej ustawy uczelnie ustalały własne statuty. Zapisem w naszym statucie było stwierdzenie, że nie można łączyć funkcji rektora i dziekana z funkcją dyrektora Instytutu. Ten zapis miał istotny wpływ na wybór dziekana na naszym Wydziale.

Z grona kandydatów odpadli R. Michałek i doc. P. Zalewski. Pierwszy ze względu na zapis w statucie, drugi zaś został wybrany na prorektora, po wskazaniu przez nowo wybranego rektora Tomasza Janowskiego. W tych warunkach dziekanem został wybrany doc. Janusz Kolowca, który dwa lata wcześniej uzyskał stopień doktora habilitowanego na Wydziale Rolniczym. Dotychczasowy prodziekan K. Pelc odmówił kandydowania i na funkcję prodziekana został wybrany doc. Tadeusz Kloc. Ta kadencja trwała przez trzy lata i zakończyła się następnymi wyborami w roku 1984.



Doc. Janusz Kolowca



Doc. Tadeusz Kloc

Pod koniec 1981 roku wprowadzono w Polsce stan wojenny, który wywołał bardzo niekorzystny wpływ na atmosferę życia w całym kraju osłabiając w znacznym stopniu twórczość całego środowiska akademickiego, przede wszystkim zniknęły strajki, zakazane dekretem o stanie wojennym. Rzadziej odbywały się też Rady Wydziału, bo klimat polityczny nie sprzyjał podejmowaniu twórczych inicjatyw. Cała ta atmosfera rzutowała na znaczne osłabienie tempa rozwoju naukowego nie tylko na naszym Wydziale ale w całym środowisku akademickim, Trzeba też przyznać, że regularne posiedzenia Rady Wydziału wymuszają awanse naukowe wynikające z nadawania stopni naukowych. Nasz Wydział nie miał żadnych uprawnień a więc nie naciskano na terminowe posiedzenia Rady.

Rozwój własnej kadry dokonywaliśmy przede wszystkim przez Wydział Rolniczy, a także Wydział Techniki Rolniczej w Lublinie. Sporadycznie korzystaliśmy także z uprzejmości naszych Wydziałów Zootechnicznego i Ogrodniczego oraz z zewnątrz IBMER w Warszawie i Mat-Fiz-Chem. UJ w Krakowie. Jest okazja aby jeszcze wrócić do tamtych czasów i wyrazić im naszą głęboką wdzięczność. W efekcie naszych równolegle prowadzonych działań na koniec kadencji czyli w roku 1984 Rada Wydziału miała w swoim składzie:

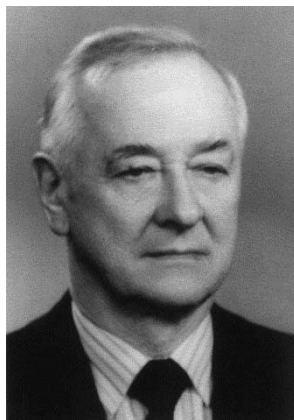
- 5 profesorów, w tym jednego na ½ etatu,
- 2 docentów doktorów habilitowanych,
- 3 docentów bez habilitacji.

Z własnej kadry nominację na tytuł profesora uzyskał Piotr Zalewski. Z zewnątrz pozyskaliśmy profesora Romana Krzeszewskiego oraz na ½ etatu profesora Stanisława Pabisa. Nie było natomiast awansów wśród docentów, żaden z naszych doktorów nie uzyskał stopnia doktora habilitowanego. W efekcie na koniec

tej kadencji Wydział pozostał w dalszym ciągu bez żadnych uprawnień w zakresie nadawania stopni naukowych.



Prof. Piotr Zalewski, Rektor AR



Prof. Roman Krzeszewski

Nowa kadencja wniosła pewne nadzieje dla naszego młodego Wydziału. Na funkcję rektora został wybrany profesor z naszej Rady, prof. dr hab. Piotr Zalewski. Istotne zmiany zaszły także we władzach Wydziału. Na funkcję dziekana powrócił profesor Rudolf Michałek, z którego rekomendacji prodziekanem został wybrany profesor Roman Krzeszewski. W tym składzie nowe władze pracowały przez dwie kadencje, a nawet dłużej bo kadencja została przedłużona do końca roku 1990. Był to okres wyjątkowo korzystny pod względem rozwoju kadry naukowej.

Na początku kadencji w składzie Rady Wydziału było:

- 5 tytularnych profesorów, w tym profesor Stanisław Pabis na ½ etatu,
- 3 docentów doktorów habilitowanych,
- 3 docentów bez habilitacji.

Łącznie 11 osób tzw. pracowników samodzielnych, gdyż w tym czasie wszyscy docenci zaliczali się do kadry samodzielnej. Na koniec kadencji zanotowano wyraźny wzrost kadry samodzielnej. Kadra profesorów wzrosła do 8 profesorów, przybyło 3, z tego dwóch pozyskanych z zewnątrz tj. prof. Janusz Haman i prof. Stanisław Kopeć oraz z własnej kadry tytuł uzyskał Janusz Kolowca. Obydwaj profesorowie pozyskani byli wcześniej pracownikami krakowskiej Uczelni. Znacznie wzrosła też kadra docentów ze stopniem doktora habilitowanego. Z zamiejscowego Wydziału w Rzeszowie przeszedł na nasz Wydział docent Henryk Piróg, natomiast z Wydziału Melioracji Wodnych dr hab. Czesław Rycąbel. Zatrudniliśmy także na etacie docenta dr hab. inż. Janusza Kaczorowskiego pozyskanego z AGH.

Z własnej kadry stopnie dr hab. uzyskali:

- Norbert Marks – na Wydziale Techniki Rolniczej w Lublinie w roku 1987,
- Józef Walczyk na tym samym Wydziale w roku 1988.

W tym samym jednak roku na emeryturę przeszedł profesor Bala, pełniący do roku 1989 funkcję rektora Uczelni. Na dokończenie tej kadencji po raz drugi został wybrany rektorem profesor Piotr Zalewski. Ta końcówka była ważnym wydarzeniem w historii Uczelni, bowiem w roku 1990 obchodziliśmy jubileusz 100-lecia studiów rolniczych w Krakowie. Przypominam, że zaczęły się powołaniem w roku 1890 Studium Rolniczego przy Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Jubileusz obchodzono prawie przez cały 1990-ty rok a kulminacyjne obchody miały miejsce w czerwcu, gdzie w czasie uroczystej konferencji na nasz wniosek tytułem doktora honoris causa został wyróżniony profesor Janusz Haman. Z naszej inicjatywy cały przewód przeprowadziła Rada Wydziału Rolniczego, bowiem nasz Wydział nie miał wówczas jeszcze uprawnień habilitacyjnych. Godzi się jednak odnotować bardzo ważne osiągnięcie, uzyskania dwa lata wcześniej tj. w roku 1988 w postaci nabycia uprawnień do nadawania stopni naukowych doktora nauk rolniczych w dyscyplinie inżynieria rolnicza. Pierwszymi doktorami wypromowanymi przez Wydział byli Jarosław Frączek, którego promotorem był Janusz Kolowca oraz Stanisław Kowalski, który wykonał pracę pod kierunkiem Rudolfa Michałka. Obydwie obrony zostały przeprowadzone w roku 1988. Szczegółowe dane dotyczące nadawanych stopni naukowych doktora przedstawiono w monografii (Michalek, Kowalski, 2007 - Od techniki rolniczej do agroinżynierii. Wydawnictwo PTIR).

Na koniec kadencji, która została przedłużona do końca grudnia 1990 roku w składzie Rady Wydziału było łącznie 14 samodzielnych nauczycieli akademickich. Po odejściu rektora W. Bali na emeryturę pozostało 7 profesorów tytularnych:

- Rudolf Michałek – dziekan
- Roman Krzeszewski – prodziekan
- Janusz Haman
- Janusz Kolowca
- Stanisław Kopeć
- Stanisław Pabis (na ½ etatu)
- Piotr Zalewski

Kadrę docentów ze stopniem dr hab. stanowili:

- Jerzy Gruszczyński
- Janusz Kaczorowski
- Norbert Marks
- Henryk Piróg
- Czesław Rycąbel
- Zbigniew Ślipek
- Józef Walczyk

Liczebnie byliśmy na styku spełnienia warunku do ubiegania się o prawa habilitacyjne. Formalnie jednak warunków ustawowych nie spełniali Stanisław Pabis, gdyż był zatrudniony na ½ etatu oraz profesor Roman Krzeszewski, gdyż miał tytuł profesora nauk technicznych. Braki kadrowe zostały jednak szybko uzupełnione i w nowej kadencji zaczynającej się 1 stycznia 1991 roku na dziekana Wydziału został wybrany poprzedni prodziekan prof. dr hab. Roman Krzeszewski. W składzie Rady doszło dwóch profesorów. Nominację uzyskał dr hab. Henryk Piróg oraz pozyskaliśmy z Instytutu Zootechniki profesora Adama Pilarczyka. Po tych uzupełnieniach Wydział osiągnął pełne prawa akademickie, bo spełniał wymogi do nadawania stopni naukowych doktora habilitowanego w dziedzinie nauk rolniczych w dyscyplinie inżynieria rolnicza. Dokonało się to w roku 1991, a więc po 14-tu latach „tułaczki” po wielu ośrodkach akademickich w Polsce. Już w roku 1992 przeprowadziliśmy pierwsze przewody habilitacyjne. Pierwszym wypromowanym przez nasz Wydział doktorem habilitowanym był Jerzy Weres z Ośrodka poznańskiego, drugim Zygmunt Owsiak z Wrocławia, a trzecim nasz wychowanek Czesław Nowak.

Godzi się jeszcze przypomnieć pełny skład osobowy Rady Wydziału przeprowadzającej pierwszy przewód habilitacyjny.

Skład Rady Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa AR – początek kadencji 1990/91-1991/92

prof. dr hab. Roman Krzeszewski Dziekan WTiER  
doc. dr hab. Zbigniew Ślipek Prodziekan WTiER  
prof. dr hab. Rudolf Michałek - Inst. Mechan. i Energet. Roln.  
prof. dr Adam Pilarczyk – Inst. Mechan. i Energet. Roln.  
prof. dr hab. Janusz Haman - Inst. Mechan. i Energet. Roln.  
prof. dr hab. Janusz Kolowca - Inst. Mechan. i Energet. Roln.  
prof. dr hab. Stanisław Kopeć - Inst. Mechan. i Energet. Roln.  
prof. dr hab. Stanisław Pabis - Inst. Mechan. i Energet. Roln.  
prof. dr hab. Piotr Zalewski - Inst. Mechan. i Energet. Roln.  
doc. dr hab. Jerzy Gruszczyński – Inst. Napraw i Organ. Zaplecza Technicz.  
doc. dr hab. Janusz Kaczorowski – Inst. Napraw i Organ. Zaplecza Technicz.  
doc. dr hab. Norbert Marks - Inst. Mechan. i Energet. Roln.  
doc. dr hab. Henryk Piróg - Inst. Mechan. i Energet. Roln.  
doc. dr Czesław Rycąbel – Inst. Napraw i Organ. Zaplecza Technicz.  
doc. dr hab. Józef Walczyk - Inst. Mechan. i Energet. Roln.  
dr inż. Jarosław Frączek – Przedstawiciel nauczycieli akademickich  
mgr inż. Henryk Juszka - Przedstawiciel nauczycieli akademickich  
dr inż. Barbara Krzysztofik - Przedstawiciel nauczycieli akademickich  
dr inż. Jerzy Langman - Przedstawiciel nauczycieli akademickich  
dr inż. Aleksander Zaremba - Przedstawiciel nauczycieli akademickich  
mgr Anna Kosiniak-Kamysz - Przedstawiciel pracowników technicznych

Przemysław Kot – Przedstawiciel pracowników technicznych  
Maciej Daniec – Przedstawiciel studentów  
Robert Frankowicz – Przedstawiciel studentów  
Paweł Wasilewski – Przedstawiciel studentów  
dr inż. Roman Luty – Przedstawiciel ZNP  
dr inż. Jan Kosek – Przedstawiciel NSZZ „Solidarność”

Zatem rok 1992, który zakończył skróconą do dwóch lat kadencję dziekańską profesora Romana Krzeszewskiego można uznać za przełomowy bo po 15-tu latach od jego powołania Wydział uzyskał prawa habilitacyjne, co oznaczało, że stał się w pełni akademickim.

Od tej pory wykorzystując nabyte prawa mogliśmy spokojnie prowadzić rozwój własnej kadry nadając wszystkie stopnie naukowe, a także wnioskując o nadanie tytułu naukowego profesora. Z naszego Ośrodka korzystały także inne krajowe Ośrodki, które nie miały takich uprawnień. Z perspektywy minionego czasu można dziś postawić pytanie: czy dochodzenie do pełni praw akademickich poprzez tymczasowe zatrudnienie profesorów doktorów habilitowanych z zewnątrz okazało się wariantem korzystnym? Odpowiedź może być tylko twierdząca. Nasi następcy od tej pory korzystając z nabytych praw mieli ułatwioną drogę kierowania rozwojem własnej kadry. Dodatkowo Wydział zyskał także na znaczeniu i prestiżu w całym krajowym środowisku z racji objęcia funkcji przewodniczącego Komitetu Techniki Rolniczej Polskiej Akademii Nauk przez profesora Rudolfa Michałka, który rok wcześniej został wybranym na członka PAN. To uznanie krajowego środowiska było konsekwencją przodującej roli naszego Wydziału w organizowaniu konferencji i szkół naukowych o charakterze krajowym i międzynarodowym.

Innym sukcesem naszego Ośrodka z tamtych czasów było zainicjowanie ruchu naukowego na rzecz powołania w Polsce Polskiego Towarzystwa Inżynierii Rolniczej z siedzibą w Krakowie. Pierwszym prezesem został wybrany profesor Rudolf Michałek, pełniący tę funkcję do chwili obecnej (2022 r.). Na honorowego prezesa wybrano profesora Janusza Hamana lidera krajowego środowiska inżynierii rolniczej. Funkcję tę pełnił aż do śmierci czyli do roku 2019.

Po zakończeniu swojego urzędowania na stanowisku dziekana w roku 1992 i przejściu na emeryturę przez profesora Romana Krzeszewskiego na dokończenie kadencji został wybrany Jego prodziekan, wówczas docent dr hab. Zbigniew Ślipek. Tak zaczyna się następny etap życia krakowskiego Ośrodka.

## **Wspomnienia Zbigniewa Ślipka Dziekana Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa w latach 1992 - 1999**

Jako absolwent Wydziału Rolniczego ówczesnej Wyższej Szkoły Rolniczej swoją pracę zawodową rozpocząłem w 1972 roku w Instytucie Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa, który stał się załącznikiem późniejszego wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa. Na tym wydziale, którego nazwa była parokrotnie zmieniana, dotrwałem do czasu przejścia na emeryturę.

Wspomnienia moje dotyczą przedłużonego okresu pełnienia funkcji dziekana. Ściszej biorąc były to dwie kadencje standardowe oraz rok 1992, kiedy po przejściu na emeryturę ówczesnego Dziekana Profesora Romana Krzeszewskiego, u którego pełniłem funkcję prodziekana, zostałem wybrany w celu dokończenia ustawowego okresu kadencji. Okresu tego nie zaliczono ze względów formalno-prawnych jako mojej pełnej kadencji, stąd kolejne dwie. Lata te nie należały do łatwych z punktu widzenia wyzwań, które wystąpiły po roku 1989. Był to niewątpliwie okres, w którym oczekiwania prorozwojowe były potrzebą chwili i określały byt wielu jednostek organizacyjnych uczelni wyższych. Metodologii do podejmowania działań prorozwojowych w uczelniach akademickich w tamtych czasach nie było. Pierwsze zasady zarządzania publicznymi instytucjami akademickimi w nowych warunkach społeczno-politycznych powstały dużo później. Pozostało więc oprzeć się na przywoływaniu w pamięci tego, co było dotychczas dobre i akceptowalne oraz na wzorcach, czyli doświadczonych poprzednikach i liderach wydziału.

Przy okazji Jubileuszu Wydziału, jako jeden z wielu dziekanów, powinienem obszernie opisać dokonania i wyzwania z tamtego okresu. Dziękując się moimi wspomnieniami pragnę zaznaczyć, iż zdaję sobie doskonale sprawę z faktu, że budynki, laboratoria, pracownie, były i będą nadal – tyle, że bardziej nowoczesne, a ludzie którzy wypełniali je swoją pracą twórczą odchodzą. Wraz z ich odejściem subiektywne odczucia i wspomnienia znikają. Wydział nasz ma, jak żaden inny, dobrze udokumentowaną w archiwach historię dzięki poświęceniu i dbałości o to przez założycieli Polskiego Towarzystwa Inżynierii Rolniczej, Klubu Seniora Mechanizacji Rolnictwa. Tę dokumentację zawdzięczamy bez wątpienia naszemu Nestorowi i Liderowi, Profesorowi Rudolfowi Michałkowi, który konsekwentnie dbał o archiwizowanie naszych wydziałowych wydarzeń.

Wracając więc do subiektywnych wspomnień, pragnę zaznaczyć, że moja rola, jako zarządzającego wydziałem była bardzo trudna, ponieważ po odejściu na emeryturę ówczesnego Dziekana Profesora Romana Krzeszewskiego powstało poważne zagrożenie utraty, czy też zawieszenia, uprawnień habilitacyjnych (nadanych niedawno, bo w 1991 roku). Paradoksalnie jednak, była to dla mnie sytuacja komfortowa, ponieważ miałem (a nie tylko czułem) silne wsparcie Profesora



Rudolfa Michałka. Rychło okazało się, że dzięki staraniom Profesora, dzięki Jego wysokiej pozycji w środowisku nauk rolniczych i nauk technicznych oraz do-  
brym kontaktom naukowym, skład samodzielnych nauczycieli akademickich zo-  
stał uzupełniony poprzez zatrudnienie profesorów spoza naszej uczelni. Jak oce-  
niam z perspektywy czasu minionego, taki ruch kadrowy okazał się ze wszech  
miar konieczny i skuteczny, było to przecież balansowanie uprawnieniami aka-  
demickimi na granicy nawet jednego etatu profesorskiego. Czy zatem odczuwa-  
łem komfort, mając takie wsparcie w obliczu zagrożenia uprawnień? Zdecydowa-  
nie tak. Wyrazy wdzięczności oraz zaufanie do wytyczonej przez Profesora drogi  
rozwojowej Wydziału okazywali, i okazują pomimo upływu lat wszyscy, którym  
pozycja naszego Ośrodka była dobrem najcenniejszym. Poprzez utrzymanie peł-  
nych uprawnień akademickich nastąpiła szybka stabilizacja kadrowa, wyrażona  
awansami habilitacyjnymi wielu pracowników naszego Wydziału, a także z in-  
nych uczelni (w latach 1992-1999 wypromowano 17 doktorów habilitowanych  
oraz przeprowadzono postępowanie o nadanie tytułu naukowego profesora  
7 osobom). Niewątpliwie, wszystkie te działania oraz wyjątkowe zaangażowanie  
członków naszej nielicznej przecież społeczności akademickiej doprowadziły do  
rozwoju Wydziału, który już wtedy, a także na wiele, wiele lat stał się czołową  
jednostką organizacyjną techniki (lub też jak kto woli inżynierii) rolniczej w Pol-  
sce.

Kolejnym wyzwaniem, które miał do zrealizowania dziekan Wydziału, była  
reforma struktury organizacyjnej. Trzeba przyznać, że Wydział nasz, od momentu  
powstania opierał się na dwóch instytutach. Zdecydowanie największym był In-  
stytut Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa, w którym funkcjonowało 6 zespołów  
tematycznych, merytorycznie podzielonych ze względu na działalność badawczą  
i dydaktyczną. Druga jednostka, Instytut Napraw i Organizacji Zaplecza Tech-  
nicznego, kadrowo znacznie mniejszy funkcjonował bez podziału na zespoły.  
Wprowadzona w 1990 roku Ustawa o szkolnictwie wyższym zawierała pewne  
postanowienia związane z odbudową samorządności akademickiej, wymagała  
ustaleń na nowo wszystkich dziedzin życia akademickiego i wprowadzenia ich  
w życie. Polskie uczelnie w zróżnicowany sposób podchodziły do wdrożenia tych  
ustaleń, zwłaszcza reformowania dotychczasowych struktur organizacyjnych.  
Dość powiedzieć, że zmiany w Statucie naszej Uczelni, który został uchwalony  
w 1991 roku, zakładały likwidację instytutów i powołanie w ich miejsce katedr  
i zakładów, równocześnie nie przewidując istnienia katedr wielozakładowych.  
Tak więc obowiązek zaproponowania nowej struktury organizacyjnej Wydziału  
spoczywał na dziekanie. Było to wyzwanie wielkiej wagi, ponieważ dotyczyło  
„czynnika ludzkiego”, a więc reformę należało przeprowadzać rozważnie  
i ostrożnie. Po wielu bardzo trudnych naradach, dyskusjach i przemyśleniach, po-  
wstał pod kierunkiem ówczesnego Przewodniczącego Komisji ds. Rozwoju, Pro-  
fesor Rudolfa Michałka, projekt struktury wydziałowej, jak się niebawem okaza-

ło, merytorycznie i personalnie akceptowalny. Zgodnie z tym projektem, Senat Uczelni powołał w 1993 roku następujące jednostki:

- Katedrę Eksploatacji Maszyn Rolniczych,
- Katedrę Energetyki Rolniczej,
- Katedrę Mechanizacji Rolnictwa,
- Katedrę Podstaw Budowy Maszyn,
- Katedrę Podstaw Rolnictwa,
- Katedrę Technicznej Infrastruktury Wsi,
- Zakład Mechaniki Technicznej.

Jednostkami ogólnowydziałowymi zostały: Pracownia Komputerowa, Warsztaty oraz Zespół Obsługi Dydaktycznej. Do Katedry Mechanizacji Rolnictwa została włączona, utworzona w 1995 roku Górská Stacja Badawcza w Milówce. Dla porządku pragnę dodać, że w 1996 roku została powołana Katedra Techniki Rolno-Spożywczej, dając możliwość utworzenia nowej specjalizacji dydaktycznej i naukowej.

W obszarze działalności dydaktycznej następowały także zmiany, związane z przeobrażeniami ustrojowymi po roku 1989. Na pozór wydawałoby się, że te przeobrażenia nie będą dotyczyć w żaden sposób szkolnictwa wyższego. Jednak systematyczne obniżanie dotacji ministerialnych dla wszystkich uczelni skutkowało tendencją do zmniejszania liczby godzin dydaktycznych na kierunkach studiów. Dotyczyło to zarówno ogólnej liczby godzin jak i poprawienia stosunku wykładów do ćwiczeń tak, aby koszty były „racjonalne”. Radykalne zmniejszenie liczby godzin dydaktycznych nastąpiło już w 1992 roku, a więc na początku mojej kadencji. W tym roku bowiem Senat Uczelni podjął uchwałę o ograniczeniu łącznej liczby godzin do 3200 w programach studiów na wszystkich kierunkach. Uzasadnieniem tych tendencji było dążenie do zasadniczej zmiany, zakładającej odchodzenie od klasycznego nauczania (studentów) do samodzielnego uczenia się (studentów). Zajęcia zorganizowane, przede wszystkim ćwiczenia, miały rozwijać umiejętności praktyczne, a wykłady wskazywać obszary wiedzy do przyswojenia. Nie trzeba nikogo przekonywać, że zrealizowanie tych ograniczeń wiązało się z opracowaniem i wdrożeniem nowego programu studiów. Potrzebą chwili było więc takie zreformowanie programu, aby wykorzystać istniejący potencjał naukowy kadry. Aby dostosować się do nowych wymagań i wyzwań, niektórzy nauczyciele akademicy zmuszeni byli do zmiany swoich dotychczasowych zainteresowań naukowych i dydaktycznych. Trzeba przyznać, że Wydział wyszedł z tej reformy, w zasadzie bez strat. Zreformowany program studiów odzwierciedlał główne kierunki badawcze powołanych wcześniej katedr i przewidywał kształcenie w następujących specjalizacjach:

- Budowa i Diagnostyka Maszyn,
- Eksploatacja Maszyn Przemysłu Rolno-Spożywczego,
- Energetyka w Rolnictwie,
- Mechanizacja Rolnictwa w Górach,
- Techniczna Infrastruktura Wsi,

- Użytkowanie Maszyn Rolniczych,
- Zarządzanie w Technice Rolniczej.

Zakładaliśmy, że specjalizacje te będą przekształcane w specjalności (z naborem od I roku studiów) w miarę rozwoju potencjału naukowego kadry akademickiej lub wzrostu zainteresowań kandydatów na studia.

Działalność naukowa obejmowała nie tylko problematykę, w gruncie rzeczy, tożsamą z nazwami katedr i zakładów, ale wybiegała naprzód z nowymi tematami, które wynikały z zapotrzebowania praktyki lub też z tendencji rozwojowych w inżynierii rolniczej, jako dyscyplinie naukowej. Zarówno ten pierwszy, jak i drugi obszar zainteresowań badawczych mógł być jednak finansowany ze środków zewnętrznych. Na Wydziale realizowanych było w poszczególnych latach mojej kadencji po 8 - 9 grantów, głównie finansowanych ze środków Komitetu Badań Naukowych. Dotacje na działalność statutową oraz na badania własne pokrywały w dość dużym stopniu koszty prowadzenia badań naukowych (w znacznej mierze badań będących podstawą do awansów naukowych). Ponieważ były to zawsze środki niewystarczające, wprowadziliśmy ich podział (dziś można by powiedzieć pierwszą decentralizację) uwzględniający liczbę pracowników naukowych oraz liczbę czynnych laboratoriów badawczo-dydaktycznych. Czy podział ten był sprawiedliwy? Wydaje się, że tak ponieważ nigdy nie dochodziło do większych nieporozumień i kierownicy katedr przyjmowali decyzje dziekana ze zrozumieniem. Z przedstawionego pokrótce stanu finansowania wydziału można wywnioskować, że zakupy nowoczesnej aparatury naukowej były w latach 90-tych raczej nieliczne. Wspominam, że wiele prac powstawało na bazie zaprojektowanej (i wykonanej najczęściej w warsztatach Wydziału) aparaturze pomiarowej lub prototypach maszyn i urządzeń. Stąd w pracach, które niejednokrotnie prezentowano na forum międzynarodowym, warunkiem koniecznym (ale niewystarczającym) było wykazanie, że metodyka oraz metody pomiaru są wiarygodne i oryginalne. Dzisiaj takie wspomnienia wzbudzają uśmiech, może u niektórych podziw i są często nie do uwierzenia. Nie muszę przekonywać, że była to sytuacja niekomfortowa, zwłaszcza z punktu widzenia dzisiejszego adepta nauki, który przy odrobinie zaangażowania może mieć dostęp do najnowocześniejszych, doskonale wyposażonych laboratoriów.

Trudno we wspomnieniach nie odnieść się do pierwszych kroków wdrażania w tamtych czasach komputeryzacji i budowania systemu łączności elektronicznej (światowej), o czym już dzisiaj zapomniano, a wówczas było to wyzwaniem czasu. Liderem komputeryzacji w skali Wydziału i uczelni, jak również naszym nauczycielem był Profesor Jerzy Dąbkowski. Dotyczyło to głównie działalności naukowej i dydaktycznej. Ja pozwolę sobie przywołać fakt, że administracja wydziałowa nie dysponowała wówczas żadnym komputerem i nie było najmniejszych szans, aby przekonać władze uczelni o celowości takiego zakupu. Pierwszy (w skali naszej Uczelni) komputer do Dziekanatu pochodził z zaaranżowanej składki Studentów naszego Wydziału, którym w porozumieniu i zresztą za na-

omową Prorektora ds. studentów Profesora Jana Koteji, przyznałem zapomogi losowe. Zapomogi te Studenci zebrali i kupili dla Dziekanatu, wystarczający do prac biurowych (m. in. do wyliczania wysokości stypendiów) sprzęt. Naszym błędem było wówczas niesporządzenie aktu darowizny – od której Uczelnia pewnie musiałaby zapłacić podatek. Ten komputer i drukarka, których *ipso facto* nie było, służyły przez wiele lat w dziekanacie i stały się przedmiotem trudnych, a zarazem zabawnych scen ze służbami inwentaryzacyjnymi uczelni.

Od momentu objęcia funkcji dziekana wydziału mija właśnie 30 lat. To dość długi okres i można by zapytać – czym tamte lata różniły się od teraźniejszych? W skali makro jesteśmy w stanie je odtworzyć na podstawie lektury rozmaitych dokumentów. Natomiast w skali mikro, czyli z punktu widzenia codziennej pracy (i współpracy) dziekana (który wtedy, z punktu widzenia formalno-prawnego, był organem jednoosobowym) wiele spraw uległo zapomnieniu, przedawnieniu i mam nadzieję, chrześcijańskiemu wybaczeniu. Pozostały same pozytywne wspomnienia i z pełnym przekonaniem mogę dziś stwierdzić, że kadencje dziekańskie z lat 1992-1999 dały mi wiele osobistej i zawodowej satysfakcji, za którą serdecznie dziękuję wszystkim moim starszym i młodszym kolegom. Tworzyliśmy bowiem w tamtym okresie niepowtarzalną, budzącą wzajemny szacunek i zaufanie, społeczność wydziałową.

## **Wspomnienia Józefa Kowalskiego** **Dziekana Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa** **w latach 1999 - 2005**

Zarządzanie Wydziałem, decyzją jego Rady, zostało powierzone prof. dr hab. Józefowi Kowalskiemu. Równocześnie na jego wniosek, Rada podjęła decyzję o zwiększeniu liczby prodziekanów z jednego do dwóch.

Na stanowiska te zostali wybrani:

- Prodziekan ds. Studenckich – prof. dr hab. Norbert Marks,
- Prodziekan ds. Ogólnych – prof. dr hab. Tadeusz Juliszewski.

Zwiększenie obsady dziekańskiej argumentowane było w głównej mierze zwiększeniem zadań dydaktycznych Wydziału oraz położeniem większego nacisku na rozwój badań naukowych w naszym Ośrodku inżynierii. Ten natomiast jest ściśle związany z dorobkiem publikatorskim a w końcu z awansami naukowymi naszych pracowników.

Podkreślenia wymaga także fakt, że Ośrodek krakowski zobowiązany był do „spłacenia długu” zaciągniętego w innych krajowych jednostkach naukowych przy postępowaniach na doktoraty, habilitacje i tytuły, gdy my nie mieliśmy takich uprawnień. Założyliśmy wspomaganie innych ośrodków w kraju będących bez takich uprawnień.

Struktura organizacyjna naszego Wydziału wraz ze składem osobowym kadry zarządzającej jednostek przedstawiała się następująco:

### **Dziekan WTiER**

prof. dr hab. Józef Kowalski

### **Prodziekan WTiER**

prof. dr hab. Norbert Marks  
dr hab. Tadeusz Juliszewski

### **Katedra Eksploatacji Maszyn Rolniczych**

#### **Kierownik Katedry**

prof. dr hab. Piotr Zalewski

### **Katedra Mechaniki Technicznej**

#### **Kierownik Katedry**

prof. dr hab. Janusz Kaczorowski

### **Katedra Podstaw Budowy Maszyn**

**Kierownik Katedry**  
prof. dr hab. Zbigniew Ślipek

### **Katedra Podstaw Rolnictwa**

**Kierownik Katedry**  
prof. dr hab. Stanisław Kopeć

### **Katedra Technicznej Infrastruktury Wsi**

**Kierownik Katedry**  
prof. dr hab. Jerzy Gruszczyński

### **Katedra Mechanizacji Rolnictwa**

**Kierownik Katedry**  
prof. dr hab. Rudolf Michałek

### **Katedra Techniki Rolno – Spożywczej**

**Kierownik Katedry**  
prof. dr hab. Norbert Marks

### **Zakład Energetyki Rolniczej**

Później przekształcony w Katedrę  
**Kierownik Zakładu**  
dr hab. inż. Małgorzata Trojanowska

### **Zespół Obsługi Dydaktycznej**

### **Zespół Laboratoriów Wydziałowych**

## **Dziekanat WTiER**

mgr inż. Małgorzata Hebda – kierownik

Źródło: (Michałek i Kowalski, 2002)

W wymienionych katedrach pracowało sumarycznie od 88 zatrudnionych w roku 1999 do 83 w latach 2001 i 2003. W tym profesorów tytularnych mieliśmy od 9 w roku 2003 do 13 w roku 2005. Tutaj zmienność pomiędzy latami, oprócz awansów spowodowana była odejściami na emeryturę.

Liczba doktorów habilitowanych (jako zaplecza profesorów) była stabilna i mieściła się w zakresie od 10 do 12 w poszczególnych latach. Kadre naukową uzupełniały osoby ze stopniem doktora – od 30 w roku 1999 do 36 w roku 2005.

Uzupełnienie kadry naukowo-dydaktycznej stanowili słuchacze studium doktoranckiego utworzonego na naszym Wydziale w roku 2001. Ich liczba w poszczególnych latach oscylowała pomiędzy 15 a 19. Doktoranci w ramach regulaminowych obowiązków prowadzili zajęcia dydaktyczne w liczbie 60 do 90 godzin rocznie. Również część zadań badawczych katedr wykonywali oni w ramach prowadzonych przez nich i ich promotorów prac doktorskich.

Nadzór nad działalnością władz Wydziału sprawowała Rada Wydziału w następującym składzie:

### **Skład Rady Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa AR – początek kadencji 1999/00 – 2001/2002**

|                                           |                                        |
|-------------------------------------------|----------------------------------------|
| prof. dr hab. Józef Kowalski              | Dziekan WTiER                          |
| prof. dr hab. Norbert Marks               | Prodziekan WTiER                       |
| dr hab. inż. Tadeusz Juliszewski          | Prodziekan WTiER                       |
| prof. dr hab. Jerzy Gruszczyński          | Katedra Technicznej Infrastruktury Wsi |
| prof. dr hab. Janusz Kaczorowski          | Katedra Mechaniki Technicznej          |
| prof. dr hab. Janusz Kolowca              | Katedra Podstaw Budowy Maszyn          |
| prof. dr hab. Stanisław Kopeć             | Katedra Podstaw Rolnictwa              |
| dr hab. inż. Stanisław Kokoszka, prof. AR | Katedra Mechanizacji Rolnictwa         |
| prof. dr hab. Janusz Laskowski            | Katedra Techniki Rolno Spożywczej      |
| prof. dr hab. Rudolf Michałek             | Katedra Mechanizacji Rolnictwa         |
| prof. dr hab. Henryk Piróg                | Katedra Podstaw Rolnictwa              |
| dr hab. inż. Czesław Rycąbel, prof. AR    | Katedra Technicznej Infrastruktury Wsi |
| prof. dr hab. Zbigniew Ślipek             | Katedra Podstaw Budowy Maszyn          |
| prof. dr hab. Piotr Zalewski              | Katedra Eksploatacji Maszyn Rolniczych |
| dr hab. inż. Piotr Budyn                  | Katedra Eksploatacji Maszyn Rolniczych |

dr hab. inż. Czesław Nowak  
dr hab. inż. Małgorzata Trojanowska  
dr hab. inż. Maria Walczyk

dr hab. inż. Jacek Zimny  
dr inż. Zbigniew Daniel  
dr inż. Sławomir Kurpaska  
dr inż. Jerzy Kwapisz  
dr inż. Bogusława Łapczyńska-Kordon  
dr inż. Adam Mastyj  
dr inż. Kazimierz Rutkowski  
inż. Andrzej Długosz  
Maria Niezabitowska  
dr inż. Franciszek Wróbel  
Kamila Grochowska  
Marcin Przybyło  
Artur Wróbel

Z głosem doradczym  
dr inż. Barbara Krzysztofik  
mgr Jerzy Małopolski

Katedra Techniki Rolno Spożywczej  
Zakład Energetyki Rolniczej  
Katedra Eksploatacji Maszyn Rolni-  
czych  
Zakład Energetyki Rolniczej  
przedstawiciel naucz. akad.  
przedstawiciel naucz. akad.  
przedstawiciel naucz. akad.  
przedstawiciel naucz. akad.  
przedstawiciel naucz. akad.  
przedstawiciel naucz. akad.  
przedstawiciel prac. techn.  
przedstawiciel prac. techn.  
przedstawiciel prac. techn.  
przedstawiciel studentów  
przedstawiciel studentów  
przedstawiciel studentów

przedstawiciel RU ZNP  
przedstawiciel NSZZ „Solidarność”

Zapraszani emerytowani profesorowie  
prof. dr hab. Władysław Bala  
prof. dr hab. Roman Krzeszewski  
prof. dr hab. Adam Pilarczyk  
doc. dr Tadeusz Kloc

Przedstawiony powyżej skład Rady Wydziału został częściowo zaktualizowa-  
ny wraz z początkiem drugiej naszej kadencji. Dlatego zamieszczony został jej  
skład. Oto on:

### **Skład Rady Wydziału z dnia 1 stycznia 2002 r.**

prof. dr hab. inż. Józef Kowalski  
prof. dr hab. inż. Norbert Marks  
dr hab. inż. Tadeusz Juliszewski  
prof. dr hab. inż. Jerzy Gruszczyński  
prof. dr hab. inż. Janusz Kaczorowski  
prof. dr hab. inż. Janusz Kolowca  
prof. dr hab. inż. Stanisław Kopec  
prof. dr hab. inż. Rudolf Michałek

dziekan  
prodziekan  
prodziekan  
KTIW  
KMT  
KPBM  
KPR  
KMR



|                                           |                             |
|-------------------------------------------|-----------------------------|
| prof. dr hab. inż. Henryk Piróg           | KPR                         |
| prof. dr hab. inż. Zbigniew Ślipek        | KPBM                        |
| prof. dr hab. inż. Piotr Zalewski         | KEMR                        |
| dr hab. inż. Stanisław Kokoszka, prof. AR | KMR                         |
| dr hab. inż. Czesław Rycąbel, prof. AR    | KTIW                        |
| dr hab. inż. Piotr Budyn                  | KEMR                        |
| dr hab. Jerzy Dąbkowski                   | KMR                         |
| dr hab. inż. Jarosław Frączek             | KPBM                        |
| dr hab. inż. Stanisław Gąsiorek           | KMR                         |
| dr hab. inż. Henryk Juszka                | ZER                         |
| dr hab. inż. Sławomir Kurpaska            | KMR                         |
| dr hab. inż. Jerzy Langman                | KMT                         |
| dr hab. inż. Maria Walczyk                | KEMR                        |
| dr hab. inż. Małgorzata Trojanowska       | ZER                         |
| dr inż. Zbigniew Daniel                   | przedst. naucz. akad.       |
| dr inż. Jerzy Kwapisz                     | przedst. naucz. akad.       |
| dr inż. Bogusława Łapczyńska-Kordon       | przedst. naucz. akad.       |
| dr inż. Adam Mastyj                       | przedst. naucz. akad.       |
| dr inż. Kazimierz Rutkowski               | przedst. naucz. akad.       |
| mgr inż. Andrzej Długosz                  | przedst. prac. techn.       |
| Magdalena Niezabitowska                   | przedst. prac. techn.       |
| Grzegorz Bryś                             | przedst. studentów          |
| Krzysztof Mudryk                          | przedst. studentów          |
| Wojciech Szymacha                         | przedst. studentów          |
| Z głosem doradczym:                       |                             |
| dr inż. Barbara Krzysztofik               | przedst. RU ZNP             |
| mgr Jerzy Małopolski                      | przedst. NSZZ „Solidarność” |

Swoje zadania statutowe Wydział realizował głównie poprzez działalność dydaktyczno-wychowawczą, badania naukowe oraz popularyzację tych badań.

### Dydaktyka

Ta forma działalności Wydziału była podporządkowana treści programu nauczania opracowanego przez ekspertów ministerstwa w 1992 roku. Obejmował on 3200 godzin dydaktycznych. Program ten u nas zaczął obowiązywać od roku akademickiego 1995/96 i był realizowany przez obydwie kadencje. Opierał się na funkcjonowaniu siedmiu specjalizacji:

- Budowa i Diagnostyka Maszyn,
- Eksploatacja Maszyn Przemysłu Rolno-Spożywczego,
- Energetyka w Rolnictwie,

- Mechanizacja Rolnictwa w Górach,
- Techniczna Infrastruktura Wsi,
- Użytkowanie Maszyn Rolniczych,
- Zarządzanie w Technice Rolniczej.

Specjalizacje zostały podporządkowane i oparte na potencjale ludzkim katedr. Wyliczanie, która specjalizacja jest podporządkowana jakiej katedrze, wydaje się zbędne. Zbliżenie, względnie tożsamość nazw jest wystarczającym i jednoznacznym wskaźnikiem.

Twórcy programu przyjęli założenie, że niektóre spośród tych specjalizacji mogą w przyszłości zostać przekształcone w specjalności z naborem oddzielnym na pierwszy rok studiów. Siłą rzeczy również z nowym odrębnym programem studiów.

Tak też się stało w przypadku ostatniej wymienionej specjalizacji. Na bazie Katedry Mechanizacji została utworzona nowa specjalność Techniki Komputerowej w Gospodarce Żywnościowej.

Sumarycznie, corocznie przyjmowaliśmy na pierwszy rok studiów od 195 osób w roku 1999 do 369 w roku 2004. W okresie obydwu kadencji przyjęliśmy na studia 1824 osoby. Z tego na dzienne 924 osoby, zaoczne 735 osób oraz 165 na magisterskie studia uzupełniające. W poszczególnych latach na naszym Wydziale studiowało od 666 osób w pierwszym roku pierwszej kadencji do 1164 ostatniego roku drugiej kadencji.

Atrakcyjność więc naszego kierunku była duża. Potwierdzają to porównania z innymi kierunkami na naszej Uczelni (Kowalski, 2006a).

Nasza oferta dydaktyczna wydawała się być trafna skoro w ciągu 6 lat prawie podwoiliśmy liczbę studentów.

Miarą wymierną efektywności nauczania jest liczba absolwentów odniesiona do liczby przyjętych na studia.

Biorąc pod uwagę zmiany wynikające z corocznie systematycznego wzrostu liczby przyjętych na studia skorygowany wskaźnik efektywności nauczania orientacyjnie mieścił się pomiędzy 0,55 a 0,60. Pozornie wskaźnik ten nie jest zbyt wysoki lecz biorąc pod uwagę stopień trudności studiów, powszechnie uważany za jeden z najtrudniejszych na Uczelni, jest to naszym zdaniem wskaźnik zadawalający.

Atrakcyjność studiów na naszym Wydziale podnosiły dwa podjęte i zrealizowane zadania. Były to:

- opracowany system zdalnego nauczania (e-learning),
- uruchomienie studiów w systemie zaocznym w Miłowie.

To pierwsze zadanie podjęliśmy jako jedni z pierwszych (jeśli nie pierwsi) w Polsce. Wprowadzając w drugiej kadencji zdalne nauczanie części niektórych przedmiotów (nie wymagających specjalnego laboratoryjnego oprzyrządowania). Ten system został szeroko upowszechniony w kraju, w dobie epidemii Covid 19.

Drugie zadanie, związane z uruchomieniem w systemie zaocznym, zostało podjęte w 1999 roku. A studia rozpoczęli studenci Żywiczyzny i okolicznych ziem gór i pogórza już w 2000 roku. Nie byliśmy pierwsi na terenie ziemi bielskiej. Wyprzedziły nas m.in. takie uczelnie jak: Politechnika Śląska i Łódzka, Uniwersytet Śląski i Łódzki. Jednostki te rychło zwiły jednak działalność z powodu braku kandydatów.

My, jako Zamiejscowy Ośrodek Dydaktyczny dotrwaliśmy do 2013 roku. Pokłosiem tej działalności było wypromowanie w ciągu tego okresu 161 absolwentów studiów I stopnia oraz 50 absolwentów studiów magisterskich (Adamiec i in., 2013).

O tylu więc fachowców z zakresu inżynierii rolniczej powiększyliśmy kadre inżynieryjno-techniczną Pogórza Śląskiego.

W tym miejscu należy podkreślić olbrzymie zasługi przy uruchamianiu oraz funkcjonowaniu Ośrodka śp. prof. Staszka Gąsiorka. W naszym przekonaniu był jego dobrym duchem.

### **Nauka i awanse naukowe**

Opracowując wizję rozwojową badań naukowych na Wydziale ustaliliśmy następujące kierunki badawcze:

- Racjonalna gospodarka energetyczna w poszczególnych działach produkcji rolniczej i przetwórstwie rolno-spożywczym, ze szczególnym uwzględnieniem odnawialnych źródeł energii.
- Opracowanie perspektywicznych modeli różnych typów gospodarstw w dostosowaniu do wymogów inżynierii rolniczej.
- Rola inżynierii rolniczej w rozwoju rolnictwa precyzyjnego.
- Wielkość i efektywność postępu naukowo-technicznego w różnych typach gospodarstw rodzinnych.
- Badania agrofizyczne w układzie: gleba-roślina-zwierzę-maszyna, jako podstawa założeń do nowoczesnych konstrukcji maszyn i urządzeń rolniczych.
- Przebudowa technicznej infrastruktury rolnictwa i wsi.
- Doskonalenie organizacji transportu rolniczego oraz modernizacja środków technicznych wykorzystywanych w transporcie.
- Optymalizacja technologii prac maszynowych dla wszystkich działów i gałęzi produkcji rolniczej.
- Funkcja inżynierii rolniczej w rozwoju rolnictwa zrównoważonego.
- Mechanizacja w przetwórstwie i konserwacji płodów rolnych ze szczególnym uwzględnieniem suszarnictwa.
- Modelowanie procesów technologicznych w różnych działach i gałęziach rolnictwa.
- Wykorzystanie metod informatycznych do optymalizacji procesów technologicznych w rolnictwie.

- Budowa maszyn i urządzeń rolniczych przeznaczonych do poszczególnych działów rolnictwa i leśnictwa.
- Doskonalenie mechanizacji i organizacji produkcji ogrodniczej, ze szczególnym uwzględnieniem gospodarki energetycznej w uprawach pod osłonami.
- Rozwój mechanizacji produkcji zwierzęcej ze szczególnym uwzględnieniem dobrostanu zwierząt.
- Problemy niezawodności i odnowy w różnych systemach użytkowania maszyn i urządzeń rolniczych.
- Problemy techniczno–energetyczne i organizacyjno–ekonomiczne rolnictwa i leśnictwa w rejonach podgórskich i górskich (Kowalski, 2006b).

Założyliśmy, że przedstawione powyżej przyszłościowe kierunki badań w naszym obszarze będą przydatne przede wszystkim młodej kadrze naukowej poszukującej dla siebie problemów badawczych. Problemów dających możliwość rozwoju i awansów.

W analizowanym okresie działalności Wydział funkcjonował jako jednostka z pełnymi prawami akademickimi. Miał uprawnienia do nadawania stopni naukowych doktora i doktora habilitowanego, jak również do przeprowadzania postępowania o nadanie tytułu naukowego profesora. Z uprawnień tych w pełni korzystał i korzysta.

W analizowanym czasie stopień doktora uzyskały 23 osoby. Byli to przede wszystkim pracownicy i studenci studiów doktoranckich z naszego Wydziału. Tylko jedna osoba była spoza naszego środowiska. Zupełnie inaczej sprawa przedstawiała się z przeprowadzaniem postępowania w przypadku stopnia doktora habilitowanego oraz tytułu naukowego. Tutaj udział osób promowanych pochodzących z zewnątrz był znaczący – przy nadaniu stopnia naukowego doktora habilitowanego, na 16 postępowań 5 stanowiły osoby z zewnątrz. Na 9 wniosków o nadanie tytułu 4 dotyczyły osób spoza naszego Ośrodka. Duży udział promowanych przez nasz Wydział osób pochodzących z zewnątrz wynikał z braku uprawnień do takich postępowań w dyscyplinie inżynieria rolnicza w innych ośrodkach.

Podsumowując, należy podkreślić dużą, w tym czasie, aktywność naszego Wydziału w zakresie rozwoju kadr naukowych. Równocześnie szczególnego podkreślenia wymaga fakt, że żaden z nadanych przez naszą Radę Wydziału stopień jak również wniosek o nadanie tytułu nie został zakwestionowany przez CK.

### **Dorobek w zakresie organizacji nauki oraz publikatorski**

Nasze badania naukowe poszczególne katedry w znaczącym stopniu realizowały poprzez projekty badawcze – granty, badania własne oraz współpracę międzynarodową – podpisane wieloletnie umowy. Nasz Ośrodek w omawianym okresie czasu, corocznie realizował od 7 do 9 grantów (za wyjątkiem roku 1999 – 4 granty).

Współpraca z ośrodkami zagranicznymi dotyczyła wymiany doświadczeń oraz wspólnych badań z jednostkami takich krajów jak: Czechy, Słowacja, Francja, Niemcy, Stany Zjednoczone oraz Ukraina.

Materialnym efektem powyżej wymienionej działalności były publikacje naukowe i ich ranga. W analizowanym okresie (1999-2005) sumarycznie opublikowaliśmy 997 pozycji naukowych – co dało średnią roczną na pracownika 2,69 publikacji.

Do powyższego należy dodać 16 monografii i podręczników oraz 9 rozdziałów w monografiach oraz aż 71 redakcji monografii.

Głównym wydawnictwem naszego wydziałowego dorobku była wydawana przez Komitet Techniki Rolniczej PAN oraz Zarząd Główny Polskiego Towarzystwa Inżynierii Rolniczej *Inżynieria Rolnicza* oraz uzupełniającym były *Problemy Inżynierii Rolniczej*. W tych dwóch wydawnictwach opublikowaliśmy ok. 80% naszych prac.

Na szczególne podkreślenie osiągnięć naszego Ośrodka zasługuje liczba redakcji monografii. Sumarycznie zredagowaliśmy w ocenianym okresie aż 71 monografii. W tym względzie wyróżniał się zespół pod kierownictwem prof. Rudolfa Michałka - redaktora naczelnego zeszytów *Inżynieria Rolnicza*. Zespół pod kierownictwem prof. R. Michałka wyróżnił się również w liczbie i randze organizowanych konferencji naukowych. Tych zorganizowaliśmy łącznie aż 41. W tym względzie byliśmy również najaktywniejszym ośrodkiem akademickim w kraju.

Obiektywnym, nie tylko w naszym przekonaniu, miernikiem oceny działalności krajowej jednostek naukowo-badawczych była ich kategoryzacja. Miernik ten był bardzo istotny ze względu na poziom finansowania badań w ocenie parametrycznej Ministerstwa. Końcowy, sumaryczny wynik określał kategorię ocenianej jednostki. A to ściśle było powiązane z wysokością finansowania badań w ocenianej jednostce w ciągu 4 lat od 2006 roku (Michalek i Kowalski, 2007).

Według tej oceny, przeprowadzonej za okres działalności naukowej w latach 2001-2004 Ośrodek krakowski jako jedyny w kraju otrzymał pierwszą (najwyższą) kategorię finansowania. Dotyczyło to oceny samodzielnej działalności w obrębie inżynierii rolniczej.

W 2004 roku Rada Wydziału podjęła uchwałę o zmianie nazwy na Wydział Agrotechnologii (nazwa ta funkcjonowała od 01.01.2005 r.).

Należy przypomnieć, że w wyniku poprzedniej kategoryzacji mieliśmy kategorię trzecią. Zresztą podobną kategorię miały prawie wszystkie krajowe Ośrodki.

Nasza działalność w zakresie organizacji nauki ujawniała i zaznaczała się w różnorodnych formach aktywności naszych profesorów i doktorów. Ta forma również stawiała nas na czele rankingu krajowego w tej ocenie. Przedstawiam tylko najważniejsze.

## **Na uczelni**

Rektor Akademii Rolniczej w Krakowie w latach 1999–2005 - Zbigniew Ślipek

## **W środowisku krakowskim**

Wiceprezes Oddziału PAN w Krakowie w latach 1999–2002 - Rudolf Michałek

## **W środowisku krajowym**

Polska Akademia Nauk:

Rudolf Michałek, od roku 2002 członek rzeczywisty,

Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów: Rudolf Michałek – od 1990–2006

Rada Główna Szkolnictwa Wyższego

Zbigniew Ślipek – członek i przewodniczący Komisji Finansowej

Komitet Techniki Rolniczej PAN:

Rudolf Michałek – przewodniczący,

Piotr Zalewski – członek Prezydium,

Józef Kowalski – członek,

Norbert Marks – członek,

Zbigniew Ślipek – członek.

Komitet Zagospodarowania Ziemi Górskich PAN:

Stanisław Kopeć – przewodniczący,

Rudolf Michałek – członek Prezydium,

Jerzy Gruszczyński – członek .

Wydawnictwa naukowe PAN:

Inżynieria Rolnicza :

Rudolf Michałek – redaktor naczelny

Problemy Inżynierii Rolniczej:

Rudolf Michałek – redaktor

Annual Review of Agricultural Engineering

Rudolf Michałek – redaktor naczelny

Zeszyty Komitetu Zagospodarowania Ziemi Górskich:

Stanisław Kopeć – redaktor naczelny

Biuletyn PTIR „ Nauka w praktyce rolniczej”  
Rudolf Michałek – redaktor naczelny

Rada Naukowa Instytutu Agrofizyki PAN w Lublinie:  
Zbigniew Ślipek – członek

Rada Naukowa Instytutu Fizjologii Roślin PAN w Krakowie:  
Rudolf Michałek

Rada Naukowa Instytutu Budownictwa, Mechanizacji i Energetyki Rolnictwa  
w Warszawie:  
Rudolf Michałek – przewodniczący  
Józef Kowalski – członek

Spółeczna Komisja Akredytacyjna Kierunku Studiów:  
Józef Kowalski – przewodniczący

Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej:  
Zarząd Główny:  
Rudolf Michałek – prezes  
Józef Kowalski – sekretarz  
Maciej Kuboń – skarbnik

Komisja Rewizyjna:  
Jan Borcz – członek

### **W środowisku międzynarodowym**

CIGR; V Sekcja  
Tadeusz Juliszewski – przewodniczący 2002–2006  
Tadeusz Juliszewski – prezydent od 1999

CIGR - Komitet Narodowy  
Rudolf Michałek – przewodniczący do roku 2002, V-ce przewodniczący  
od roku 2002.

### **Tytuły honorowe**

dr honoris causa  
Rudolf Michałek – Akademii Rolniczej w Lublinie i Szczecinie (Michałেক  
i Kowalski, 2007).

Z naszej inicjatywy krakowska *Alma Mater* nadała w roku 2002 tytuł doktora honoris causa wybitnemu uczonemu, prof. dr hab. Saturninowi Zawadzkiemu.

Nadanie tytułu było powiązane z jubileuszami 25-lecia studiów z zakresu inżynierii rolniczej oraz 20-lecia istnienia samodzielnego Wydziału Techniki i Energetyki Rolnictwa. Z tych okazji zorganizowana została przez nas międzynarodowa konferencja naukowa o liczbie uczestników przekraczającej 250 osób.

Przedstawione w podmiotowym rozdziale fakty, dotyczące różnorodnych form działalności całej społeczności akademickiej naszego Wydziału pozostawiam do oceny czytelnikowi.

Osobiście uważam, że dzięki efektywnej współpracy z moimi zastępcami – dziekanami Norbertem Marksem oraz Tadeuszem Juliszewskim, oraz całą kadrą zarządzającą, Wydział umocnił swoją wysoką pozycję zarówno w kraju jak i na Uczelni. Za to chciałbym jeszcze raz wszystkim podziękować.

Stopień natomiast tych podziękowań musi być powiązany ze stopniem zaangażowania w działalność dodatkową, pozaobowiązkową naszych pracowników. Pewne informacje obrazujące ten aspekt czytelnik poczyni analizując wstęp dotyczący udziału w krajowych i zagranicznych agendach naukowych.

## Literatura

- Adamiec R., Gołuch W., Daniel Z., Juliszewski T., Kowalski J., Kurpaska S., Marks N., Michałek R. (2013). Uniwersytet przyszedł do Miłówki. Wyd. Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej. Kraków ISBN 978-83-64377-00-6.
- Kowalski J. (2006a). Szkolenie kadr w zakresie inżynierii rolniczej w Krakowie w latach 1999-2005. Inżynieria Rolnicza 11(86) Kraków.
- Kowalski J. (2006b). Kadry i działalność naukowo-badawcza krakowskiego ośrodka inżynierii rolniczej w latach 1999-2005. Inżynieria rolnicza 11 (86).
- Michałek R., Kowalski J. (2002). Od maszynoznawstwa do inżynierii rolniczej. Wyd. Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej. Kraków ISBN 83-905219-8-9.
- Michałek R., Kowalski J. (2007). Od techniki rolniczej do agrotechnologii. Wyd. Polskie Towarzystwo Inżynierii Rolniczej. Kraków ISBN 83-917053-4-X.



## **Wspomnienia Norberta Marksa Dziekana Wydziału Agrotechnologii w latach 2005 - 2008**

Obejmując kierowanie Wydziałem postawiłem następujące cele działalności:

1. Dalsze wzmacnianie kadrowe i utrzymanie wysokiej pozycji naszego Wydziału.
2. Rozwijanie i pogłębianie współpracy z jednostkami naukowymi jak i gospodarczymi krajowymi i zagranicznymi.
3. Utrzymanie bądź zwiększenie liczebności studentów, jako podstawy bytu Wydziału.

Kadencja zgodnie z ówczesnymi zapisami prawnymi rozpoczęła się 01.09.2005 roku, trwała 3 lata i zakończyła się 31.08.2008 roku. Dziekanem tej kadencji został wybrany Prof. dr hab. Norbert Marks a prodziekanami wybrano dr hab. Bogusława Cieślakowskiego i dr hab. Kazimierza Rutkowskiego (obydwaj prodziekani w późniejszych latach zostali profesorami tytularnymi). Prodziekan B. Cieślakowski został odpowiedzialnym za sprawy dydaktyczne i studenckie Wydziału a Prodziekan K. Rutkowski za sprawy organizacji i współpracy. Pozostałe sfery działalności Wydziału były w gestii dziekana, który jako organ jednoosobowy odpowiadał również za całość jego funkcjonowania. Dziekanatem kierowała początkowo mgr inż. Małgorzata Hebda a po jej odejściu funkcję kierownika objęła mgr inż. Magdalena Skreta (funkcję tę pełni do chwili obecnej). Pełnomocnikiem dziekana ds. finansowych była inż. Zofia Baszczuk, a po jej odejściu mgr inż. Magdalena Sass (pełni tę funkcję do chwili obecnej). Niezmiernie ważnym było stanowisko pełnomocnika dziekana ds. sprawozdawczości i kategoryzacji, które pełniła inż. Stefania Pipień.

Administratorem obiektów Wydziałowych była inż. Zofia Woźniak. Kierownikami Katedr byli profesorowie Jerzy Gruszczyński, Tadeusz Juliszewski, Rudolf Michałek, Zbigniew Ślipek, Małgorzata Trojanowska i Norbert Marks. Wspominam wszystkie te osoby z którymi z racji pełnionej funkcji miałam ścisły kontakt i które to osoby zapewniały prawidłowe funkcjonowanie Wydziału. Nie znaczy to jednak, że pozostali pracownicy zarówno naukowo-dydaktyczni, techniczni i administracyjni, których nie wymieniam imiennie nie mieli wpływu na działalność i funkcjonowanie Wydziału, bo do każdej oceny brany jest przecież dorobek wszystkich pracowników. Wydział zatrudniał 80 pracowników ogółem, których stan liczbowy w trakcie kadencji się zmieniał. Z ogólnej liczby 80, pracowników naukowo-dydaktycznych i dydaktycznych było 65 a pozostali to pracownicy techniczni i administracyjni.

13 osób to profesorowie tytularni a 10 to doktorzy habilitowani (grupa tzw. samodzielnych pracowników naukowych). W posiedzeniach Rady Wydziału uczestniczyło również 3 profesorów emerytowanych. Przedstawione liczby i osoby to początek kadencji i to zmieniał się w trakcie jej trwania. Koniec kadencji to

87 zatrudnionych osób w tym 63 nauczycieli akademickich a wśród nich 17 profesorów tytularnych i 10 doktorów habilitowanych. Na studiach doktoranckich studiowało 18 osób i taki stan utrzymywał się przez całą kadencję. 4 osoby to emerytowani profesorowie Wydziału. W trakcie kadencji nastąpiło dalsze wzmocnienie kadry nauczycieli akademickich, szczególnie w grupie profesorów tytularnych co wyraźnie umocniło pozycję naszego Wydziału i zaowocowało zwiększeniem liczby chętnych spoza Wydziału o ubieganie się o tytuł naukowy i stopnie naukowe na naszym Wydziale. Podczas kadencji Rada Wydziału Agrotechnologii nadała tytuł naukowy profesora pracownikom Wydziału w kolejności: Małgorzacie Trojanowskiej, Jarosławowi Frączkowi, Marii Walczyk, Henrykowi Juszce, Jerzemu Dąbkowskiemu, Bogusławowi Cieślakowskiemu i Sławomirowi Kurpasce a z innych jednostek Ryszardowi Hołownickiemu, Aleksandrowi Brzostowiczowi i Henrykowi Komście. Stopnie naukowe doktora habilitowanego uzyskali z naszego Wydziału w kolejności: Jan Vogelgesang, Sylwester Tabor, Michał Cupiał, Wiesław Tomczyk, Zygmunt Sobol i Bogusława Łapczyńska-Kordon a spoza Wydziału Józef Cież. Stopnie naukowe doktora nauk z naszego Wydziału uzyskali: Andrzej Żabiński, Tomasz Szul, Marcin Tomasik, Marek Wróbel, Urszula Malaga-Toboła, Piotr Nawara, Norbert Pedryc, Anna Szeląg-Sikora, Krzysztof Mudryk, Jerzy Małopolski, Jakub Sikora oraz spoza Wydziału Stanisław Sęk, Grzegorz Basiasta, Anna Groborz, Rafał Stokłosa, Aldona Wota i Przemysław Szczówka. Przedstawione liczby i osoby wyraźnie potwierdzają, że jedno z założonych moich zadań w kadencji a mianowicie dalsze wzmacnianie kadrowe Wydziału poprzez uzyskiwanie stopni i tytułu naukowego zostało moim zdaniem zrealizowane i Wydział nasz zaliczał się do grona najlepszych w kraju jednoimiennych jednostek z zakresu ogólnie pojętej inżynierii rolniczej.

Przyjęte do zrealizowania zadania dotyczące współpracy z jednostkami naukowymi i gospodarczymi krajowymi i zagranicznymi kontynuowano i poszerzono. I tak rozpoczynając kadencję realizowałem porozumienia o współpracy z Państwowym Uniwersytetem we Lwowie (Dublany), Uniwersytetem Rolniczym w Nitrze i Uniwersytetem Rolniczym w Pradze. (Pomijam współpracę z jednostkami w Rosji). W latach następnych pogłębialiśmy współpracę z wyżej wymienionymi jednostkami oraz rozpoczęto współpracę z ISARA- Lyon (Francja), Gospodarstwem specjalistycznym Jerzy Konik (Brzeziny), Top FARMS Głubczyce, Towarzystwem Wiedzy Powszechnej w Kielcach, Spółdzielczą Agrofirmą w Szczekocinach, Gminą Raciechówice, Gospodarstwem Usługowym w Kryrach (Grzegorz Świątek), Produkcją i Hodowlą Roślin Ogrodniczych w Krzeszowicach, Polskim Towarzystwem Inżynierii Rolniczej, VTM Holding w Pszczynie, Przedsiębiorstwem Usługowo-Produkcyjnym SALEKO w Chotelku, Instytutem Hodowli i Aklimatyzacji Roślin w Radzikowie, Przedsiębiorstwem Wielobranżowym AGRO EKO w Kietrze (Grzegorz Pilch), Gospodarstwem Hodowlanym w Dobczycach (Sławomir Cielecki), Instytutem Nafty i Gazu w Krakowie oraz Kombinatem Rolnym w Kietrze i FSO w Tychach. W ramach współpracy poszerzyliśmy

znacznie bazę materiałową i możliwości kształcenia zarówno pracowników, jak i studentów w następujących obszarach: realizacja prac naukowych przez pracowników oraz staże produkcyjne, praktyki programowe i dyplomowe dla studentów, konferencje naukowe, studencki ruch naukowy, staże i praktyki zagraniczne, wymiana wykładowców, członkostwo w Radach Programowych Wydawnictw Naukowych Uczelni zagranicznych, wymiana grup studenckich, kształcenie studentów z Uniwersytetu we Lwowie.

Wszystkie te obszary współpracy były istotne i cenne a na podkreślenie zasługuje współpraca z gospodarstwami o charakterze rolniczym, bo to dawało nam bezpośredni kontakt z ogólną pojętą sferą produkcji rolniczej. Moim zdaniem oprócz współpracy z jednostkami gospodarki narodowej na podkreślenie zasługuje owocna i ścisła współpraca z Uniwersytetami w Nitrze, Pradze i Lwowie.

Ogólnie pojęte sprawy dotyczące rekrutacji i kształcenia studentów okazały się szczególnie istotnym problemem tej kadencji. Zmiana nazwy Wydziału (pierwotna nazwa Wydziału Techniki Energetyki Rolnictwa na Wydział Agrotechnologii) okazała się trudno zrozumiała dla absolwentów szkół średnich, którzy identyfikowali ją z agrotechniką co znacznie zawężyło bazę rekrutacyjną i spowodowało zmniejszenie zainteresowania naszym profilem kształcenia. Szeroka akcja informacyjna trochę poprawiła sytuację ale liczba kandydatów nie wypełniała limitów. Kształciliśmy na kierunku Technika Rolnicza i Leśna w systemie jednostopniowym (studia magisterskie) na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych. W 2005 roku realizując zapisy w konwencji, które przyjęto w Polsce, Wydział zmienił system kształcenia jednostopniowego na dwustopniowy. I tak: pierwszy stopień realizowany był w ciągu 7 semestrów, kończył się uzyskaniem stopnia zawodowego inżyniera po zaliczonym pozytywnie egzaminie dyplomowym, a drugi stopień realizowany był w ciągu 3 semestrów, kończył się egzaminem dyplomowym i uzyskaniem stopnia magistra. Zmiana ta obejmowała zarówno studia stacjonarne jak i niestacjonarne. Zmiana ta wiązała się z całkowitą przebudową planów i programów studiów, regulaminów egzaminów dyplomowych i regulaminu studiów. Był to trudny okres dla Wydziału, ponieważ wiązało się to z ustaleniem nowej siatki godzin dla przedmiotów i zabezpieczeniem jej realizacji zarówno bazą laboratoryjną i innymi pomieszczeniami dydaktycznymi, jak i obsadą personalną. Następnym działaniem było przypisanie przedmiotom w planie studiów tzw. punktów ECTS bo to punkty ECTS a nie oceny były akceptowane przy ewentualnej zmianie uczelni i kraju studiowania. Był to okres ciągłej pracy nad przebudową i modernizacją planów i programów studiów tym bardziej, że musieliśmy tak jak inne Wydziały poddać się akredytacji, która była podstawą rekrutacji i dalszego kształcenia na naszym wydziale. Dodatkowo zmniejszająca się liczba kandydatów na studia wymusiła wprowadzenie nowego kierunku studiów, który byłby bardziej perspektywiczny dla naszego funkcjonowania. Rada Wydziału uchwaliła powołanie nowego kierunku studiów o nazwie Zarządzanie i Inżynieria Produkcji w systemie studiów dwustopniowych stacjonarnych a w dalszym czasie w syste-

mie studiów niestacjonarnych. Dla kierunków studiów przyjęto następujące specjalność: Inżynieria Rolnicza i Leśna, Ekoenergetyka i Technika Leśna, Techniki Informatyczne w Gospodarce Żywnościowej, Organizacja i Zarządzanie w Inżynierii Rolniczej. Z naborem 120 osób na kierunek Technika Rolnicza i Leśna i 90 osób na kierunek Zarządzanie i Inżynieria Produkcji dla pierwszego stopnia. W późniejszym okresie te liczby się zmieniły ponieważ liczba chętnych na Zarządzanie i Inżynierię Produkcji była zdecydowanie większa niż na Technikę Rolniczą i Leśną. Pod koniec kadencji limity przyjęć były następujące: studia stacjonarne Technika Rolnicza i Leśna 1 stopień 90 osób, 2 stopień 60 osób a na Zarządzanie i Inżynieria Produkcji 1 stopień 90 osób i 2 stopień 60 osób. Studia niestacjonarne: Technika Rolnicza i Leśna 1 stopień 45 osób, 2 stopień 35 osób, i Zarządzanie i Inżynieria Produkcji 1 stopień 45 osób, 2 stopień 40 osób. Podkreślić należy, że zainteresowanie kierunkami studiów Technika Rolnicza i Leśna systematycznie spada, jak mi wiadomo obecnie zainteresowanie nim jest niewielkie co wiąże się prawdopodobnie z tendencjami światowymi w naszej dziedzinie kształcenia absolwentów. W czasie kadencji powołano studia podyplomowe:

1. Planowanie i zarządzanie energetyką lokalną.
2. Pozyskiwanie i przetwarzanie biomasy na cele energetyczne.

Przez całą kadencję kontynuowaliśmy kształcenie na studiach inżynierskich w Zamiejscowym Ośrodku Dydaktycznym w Milówce. W roku 2006 uruchomiono kształcenie na studiach magisterskich, przy czym część zajęć realizowanych było w Milówce a część w Krakowie. Kontynuowano i udoskonalano kształcenie w systemie e-learningowym. Doskonallono programy studiów, materiały dydaktyczne, strukturę organizacyjną i co najważniejsze bazę materiałową w postaci dobrze wyposażonej pracowni komputerowej. Podłączono instalacje światłowodową. Część zajęć można było zatem prowadzić zdalnie, co było doskonałym przygotowaniem na trudny okres pandemii.

Potwierdzeniem tego, że kierunek Technika Rolnicza i Leśna ma ciągłą tendencję spadkową zainteresowania kandydatów są następujące liczby z września 2008 roku. Na kierunek Zarządzanie i Inżynieria Produkcji przyjęto 126 kandydatów a na Technikę Rolniczą i Leśną 58 kandydatów na studia stacjonarne i 80 kandydatów na studia niestacjonarne w tym 21 osób w ZOD Milówka. Rekrutację przedłużono do końca miesiąca września.

W ostatnim roku kadencji Wydział funkcjonował w strukturze katedralnej a mianowicie:

1. Katedra Inżynierii Rolniczej i Informatyki
2. Katedra Inżynierii Mechanicznej i Agrofizyki
3. Katedra Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Podstaw Rolnictwa
4. Katedra Techniki Rolno-Spożywczej
5. Katedra Technicznej Infrastruktury Wsi
6. Katedra Energetyki Rolniczej.

Funkcjonowały dwa kierunki studiów: Technika Rolnicza i Leśna oraz Zarządzanie i Inżynieria Produkcji oraz 3 specjalności na studiach stacjonarnych:

1. Techniki Komputerowe w Gospodarce Żywnościowej
2. Infrastruktura i Logistyka Obszarów Wiejskich
3. Inżynieria Systemów Technologiczno-Energetycznych.

Krótkie podsumowanie kadencji może być oceną subiektywną niemniej przedstawię parę stwierdzeń świadczących o tym, że była to kadencja, którą należy ocenić pozytywnie co też potwierdziła Rada Wydziału przyjmując moje sprawozdanie. I tak w zakresie działalności naukowej po ocenie Wydział otrzymał 1 kategorię przez co o 50% zwiększyła się dotacja finansowa, przeprowadzono ze skutkiem pozytywnym 10 postępowań na tytuł naukowy, 7 habilitacyjnych (wszystkie pozytywne) i 17 postępowań doktorskich. Podpisano łącznie 13 nowych umów o współpracy naukowej i doradztwie. W zakresie dydaktyki - uzyskano pełną akredytację kierunków studiów, powołano nowy perspektywiczny kierunek studiów, uaktywniono działalność naukowych kół studenckich (na sesjach uczelnianych pierwsze i drugie miejsce a na krajowych dwukrotnie pierwsze miejsce). W zakresie inwestycji kontynuowano remonty budynków i otoczenia, zmodernizowano pracownię komputerową i zainicjowano budowę laboratorium robotyki. Sytuacja finansowa Wydziału również była dobra. Następcom przekazano prawie 1 mln zł środków do wykorzystania. Mogę również stwierdzić, że przyjęte zadania na kadencję zostały w dużej części zrealizowane i Wydział nasz był w dobrym stanie. Czy zatem można było zrobić więcej? Oczywiście. Niepokój budziło raczej średnie zainteresowanie kandydatów na studia, niewystarczające zabezpieczenie lokalowe i mała aktywność naukowa części pracowników. Coraz częściej pojawiały się głosy o zmianie nazwy Wydziału co też stało się w następnej kadencji. Nie udało się również zniwelować pewnych animozji pomiędzy jednostkami i pracownikami Wydziału, czego dobitnym dowodem był paszkwil anonimowy, który wyszedł z naszego Wydziału do ministerstwa a szkalujący niektórych pracowników Wydziału. Pozostawił on trwały ślad na obrazie naszego Wydziału a jego skutki odczuwalne są po dzień dzisiejszy. Piszę o tym z przykrością, bo uważam się za jednego z „ojców” założycieli tego Wydziału a moja wizja trochę się rozjechała z rzeczywistością. W roku 2007 Wydział obchodził jubileusz 30-lecia istnienia Wydziału i 35-lecia funkcjonowania kierunku studiów Technika Rolnicza i Leśna na oddziale Wydziału Rolniczego. Część oficjalna odbyła się w Krakowie a część merytoryczna i konferencja naukowa w Zakopanem. Uroczystości uświetnili dziekani i pracownicy uczelni krajowych jak i zagranicznych oraz władze naszej uczelni.

I jeszcze jedna smutna refleksja. Wiele osób, które ze mną współpracowało nie doczekało obecnego Jubileuszu mojego Wydziału, którego byłem i jestem członkiem społeczności akademickiej.

Zdaję sobie sprawę, że materiał nie oddaje całości dokonań na wydziale w czasie mojej kadencji ale pokazuje on ówczesny stan i może być porównany z innymi okresami działania Wydziału w ciągu 45 lat jego istnienia i 50 lat działalności dydaktycznej no i oczywiście, że można było zrobić więcej.

Dziękuję Paniom mgr inż. Magdalenie Skręta oraz mgr inż. Katarzynie Grądeckiej-Jakubowskiej za przygotowane mi materiały oraz wszystkim z którymi miałem możliwość współpracy przez cały okres mojej pracy na Wydziale Techniki i Energetyki Rolnictwa, Agrotechnologii i Inżynierii Produkcji i Energetyki.

## **Wspomnienia Tadeusza Juliszewskiego Dziekana Wydziału Agrotechnologii/Inżynierii Produkcji i Energetyki w latach 2008 - 2012**

Wspomnienia dziekańskie napisałem na życzenie obecnego Dziekana Wydziału p. prof. Sławomira Kurpaski, w związku z jubileuszem 45-lecia naszego miejsca pracy. Prof. S. Kurpaska zostawił mi wolną rękę w sprawie formy i treści napisania mych wspomnień, określając jedynie ich objętość i ogólne ramy. Skorzystałem z udzielonej mi swobody wypowiedzi łącząc wybrane wspomnienia ze swoimi komentarzami, których treść łaskawy Czytelnik zechce mi wybaczyć jeśli są odmienne od jego własnych opinii.

Byłem siódmym Dziekanem Wydziału: pierwszym był prof. Ryszard Gąska, a następnymi - według kolejności - prof. Rudolf Michałek, prof. Janusz Kolowca, prof. Roman Krzeszowski, prof. Zbigniew Ślipek, prof. Norbert Marks. Gdy rozpoczynałem dziekańskie obowiązki Wydział nazywał się Wydziałem Agrotechnologii, gdy przekazywałem swoje obowiązki mojemu następcy, prof. Sławomirowi Kurpasce, Wydział nazywał się Wydziałem Inżynierii Produkcji i Energetyki i nazwę tę utrzymuje do dzisiaj (2022 r.).<sup>1</sup>

Wydział, to znaczy personel naukowo-dydaktyczny, techniczny i administracyjny a także obiekty (budynki, sale wykładowe, laboratoria itd.) znałem bardzo dobrze, gdyż pracowałem tu już od 33 lat (od 1975 r.) a wcześniej (w latach 1999-2005) byłem Prodziekanem Wydziału (ds. Organizacji i Ogólnych), a także pełniłem obowiązki kierownika Katedry Eksploatacji Maszyn Rolniczych (jako następcą prof. Piotra Zalewskiego). Ukończyłem kierunek studiów o nazwie Ekonomia i Organizacja (na Wydziale Rolniczym AR w Krakowie) i byłem aktywnym członkiem Międzynarodowej Komisji ds. Naukowej Organizacji Pracy w Rolnictwie - CIOSTA (a w latach 1999 do 2001 Prezydentem tej organizacji).<sup>2</sup> Pilnie też obser-

---

<sup>1</sup> Zmiana nazwy Wydziału była, według mnie, koniecznością. Inżynieria rolnicza (Agrotechnologia) traciła na swej popularności w naszym kraju i w uniwersyteckich studiach krajów Zachodniej Europy i Ameryce (USA, Kanada). Podstawowe problemy mechanizacji rolnictwa były bowiem tam rozwiązywane a i w naszym kraju zapotrzebowanie na mechanizatorów rolnictwa wyraźnie malało. Czytelnik może znaleźć w Internecie sformułowaną wówczas argumentację o potrzebie zmian Inżynierii rolniczej, jaka została podjęta w ramach *Network for Education and Research In Agricultural and Biosystems Engineering in Europe ERABEE*. Utrzymanie kierunku studiów o nazwie Technika rolnicza i leśna (TRIL) stało więc pod znakiem zapytania z powodu malejącego zainteresowania absolwentów szkół średnich tym kierunkiem studiów. Zmiana oferty studiów, tj. powołanie nowych kierunków studiów, było więc konieczne dla samodzielnego funkcjonowania Wydziału. Poszerzona oferta studiów wymagała adekwatnej i przyciągającej uwagę nazwy Wydziału. Nie wszyscy koledzy podzielali moją opinię o konieczności wprowadzenia nowej nazwy Wydziału. Na szczęście ówczesny Rektor, prof. Janusz Żmija, poparł moją inicjatywę i przeprowadził zmianę nazwy Wydziału na posiedzeniu Senatu Uczelni.

<sup>2</sup> CIOSTA (*Commission Internationale de l'Organisation Scientifique du Travail en Agriculture*) zajmuje się — od 1950 r. — zagadnieniami naukowej organizacji pracy, w szczególności badaniem pracy (*Work*

wowałem jak organizowana jest praca zagranicznych ośrodków uniwersyteckich gdzie przebywałem (Szwajcaria, Niemcy, Austria, Kanada<sup>3</sup>).

Wydaje mi się, że byłem więc merytorycznie przygotowany do podjęcia się obowiązków Dziekana Wydziału. Wspominam o tym dlatego, iż w czasie swojej wieloletniej pracy w środowisku uniwersyteckim (nie tylko mojej uczelni, ale i w całym naszym kraju) spotykałem się niekiedy z wyborem osób do pełnienia funkcji kierowniczych raczej merytorycznie nieprzygotowanych. Jest takie nieuzasadnione przekonanie, że ktoś wybitny w danej dyscyplinie naukowej - nie związanej z organizacją i zarządzaniem pracą zespołów ludzkich - może być też świetnym menadżerem. Zapomina się, że Zarządzanie i Organizacja pracy są także dziedzinami wiedzy naukowej i praktycznej podobnie jak Matematyka, Fizyka, Chemia, czy Inżynieria. Wybór osoby nieprzygotowanej profesjonalnie do zarządzania, na każdym szczeblu organizacyjnym uczelni, pomoże powodować działania nieefektywne i improwizowane. Dostrzegałem to - i wciąż dostrzegam - nie tylko w wyższych uczelniach, czy instytutach badawczych, ale także i w innych dziedzinach życia gospodarczego, społecznego i politycznego. Jest zdumiewające, że aby uzyskać nominację do kierowania chociażby przedszkolem kandydat (kandydatka) musi przedstawić dokumenty potwierdzające swoje kompetencje zawodowe z zakresu organizacji i zarządzania, a w uczelniach wyższych takich wymagań nie stawia się kandydatowi w ogóle...<sup>4</sup>

Moimi współpracownikami byli pp. dr hab. inż. Sylwester Tabor (Prodziekan ds. Studenckich i Dydaktycznych) i prof. Sławomir Kurpaska (Prodziekan ds. Organizacji i Ogólnych). Spotykałem się z nimi co tydzień zostawiając im jednak swobodę w działaniu w uzgodnionym ze mną zakresie<sup>5</sup>. Myślę, że jest wadą każdego szefa gdy stara się kontrolować wszystkich współpracowników - i tych naj-

---

*Study*). Badania metod pracy i mierzenia pracy są podstawowymi zagadnieniami podejmowanymi przez stowarzyszonych w tej organizacji przedstawicieli z całego świata, choć głównie aktywistami są Europejczycy. Przedmiot o nazwie Badania pracy wykładałem przez kilka lat na Wydziale (jako elektyw).

<sup>3</sup> Szczególnie utkwiała mi w pamięci rozmowa z p. prof. Moura Quayle z Uniwersytetu British Columbia (UBC) w Vancouver, gdzie byłem *visiting* profesorem jako przedstawiciel Uczelni do Fundacji Dekabana. Prof. M. Quale była wówczas dziekanem Wydziału Rolniczego pogrążonego w kryzysie z powodu braku studentów i grantów badawczych. Próbowałem wzorować się na jej skutecznych działaniach reformujących Wydział, choć nie wszystko udawało mi się transferować do naszych krajowych warunków. Systemy zarządzania uniwersytetami w naszym kraju i na Zachodzie różnią się niekiedy zasadniczo.

<sup>4</sup> Wydaje mi się też, że zmiany przepisów regulujących funkcjonowanie uczelni wyższych też były nieprzemyślane i nieracjonalne. Obowiązująca obecnie (2022 r.) Ustawa o Nauce i Szkolnictwie Wyższym jest powszechnie krytykowana. Jej liczne słabości, by nie powiedzieć wady, z pewnością nie ułatwiają zarządzania uczelniami na każdym jej szczeblu organizacyjnym.

<sup>5</sup> Wyręczyło mnie to z wielu obowiązków, którym nie podołałbym bez rozdzielienia zadań dla Prodziekanów. Jako Dziekan byłem często zajęty przez wszystkie dni tygodnia (łącznie z sobotami i niedzielami) podróżując do innych Uczelni w kraju i zagranicą. Kto myśli, że dziekański łańcuch - widziany na szyi Dziekana podczas uroczystości akademickich - jest łatwo dźwigać ten bardzo się myli. Sprawy organizacyjne wypełniają dziekanowi niekiedy kilkanaście godzin dnia pracy.



blizszych i tych dalszych. Wiem, że zostawienie wolnej ręki w działaniu uskrzydla ludzi ambitnych i pracowitych, którzy potrafią być bardziej skuteczni i twórczy niż gdyby byli permanentnie nadzorowani i musieli raportować efekty swej pracy. Obydwaj Prodziekani wywiązywali się wzorowo z powierzonych im przeze mnie obowiązków. Być może miał wpływ ten rodzaj współpracy ze mną na ich dalszą karierę: dr hab. inż. Sylwester Tabor, prof. UR jest obecnie Rektorem Uniwersytetu Rolniczego a wcześniej był także dwukrotnie Prorektorem ds. Studenckich i Dydaktycznych)<sup>6</sup>, zaś prof. Sławomir Kurpaska pełni po raz trzeci obowiązki Dziekana Wydziału. Kierownikami katedr byli prof. Małgorzata Trojanowska (Katedra Energetyki Rolniczej), prof. Jarosław Frączek (Katedra Inżynierii Mechanicznej i Agrofizyki), prof. Sławomir Kurpaska (Katedra Mechanizacji Rolnictwa). Ja kierowałem Katedrą Eksploatacji Maszyn Rolniczych.

Podając się obowiązków dziekańskich miałem przygotowany strategiczny plan działania – priorytetem w tym planie było pozyskanie studentów poprzez promocje oferty dydaktycznej wśród uczniów szkół średnich. Byłem wtedy przekonany – i jestem przekonany nadal – że podstawowym warunkiem istnienia i rozwoju każdego Wydziału są interesujące kierunki studiów dla absolwentów szkół średnich. Interesujące do studiowania i interesujące z uwagi na możliwość podejmowania dobrze płatnej pracy po ukończeniu studiów<sup>7</sup>. Postanowiłam tę ofertę przedstawiać bezpośrednio w szkołach, tj. liceach ogólnokształcących i technikach<sup>8</sup>. Uzgodnione z dyrektorką danej szkoły wizyty były wcześniej starannie przygotowane z moimi współpracownikami i studentami. Współpracownicy demonstrowali spektakularne zastosowania aparatury naukowej (np. kamery termowizyjnej, systemów GPS) lub procesy chemiczne (np. transestryfikację olei roślinnych). Pokazy te przyciągały uwagę uczniów o wiele bardziej skuteczniej niż plakaty, jakie wcześniej wysyłaliśmy do szkół z ofertą dydaktyczną. Spontaniczne rozmowy uczniów z naszymi studentami o życiu kulturalnym na Wydziale

---

<sup>6</sup> Warto w tym miejscu przypomnieć, że z naszego Wydziału wywodzi się czterech Rektorów Uczelni (spośród wszystkich dwunastu) – byli nimi profesor Piotr Zalewski, Profesor Władysław Bala, Profesor Zbigniew Ślipek i obecnie Profesor Sylwester Tabor.

<sup>7</sup> W tym miejscu chciałbym przypomnieć Radę Konsultacyjną Pracodawców, jaką wówczas powołałem przy wydatnej pomocy prof. Jerzego Gruszczyńskiego. Celem tej jedynej wówczas w Uczelni Rady było nawiązanie ścisłych kontaktów z pracodawcami firm produkcyjnych, usługowych i jednostek administracji publicznej. Zależało mi na tym aby kierujący Wydziałem – dziekani i kierownicy katedr – wiedzieli jak zmieniają się oczekiwania pracodawców wobec absolwentów szkół wyższych w gwałtownie wciąż zmieniającej się gospodarce i organizacji życia publicznego w Polsce. Powołanie tego forum dyskusyjnego, tj. Rady Konsultacyjnej Pracodawców nie przyniosło oczekiwanych efektów – w kilku spotkaniach uczestniczyli oprócz mnie tylko prodziekani i bodajże jeden kierownik katedry. Może obawiano się konfrontacji z przedstawicielami tzw. praktyki, a może mieli przekonanie iż potrzeby praktyki produkcyjnej i usługowej są im dobrze znane – nie wiem. Dziś podobne Rady Konsultacyjne są tworzone obligatoryjnie na każdym Wydziale, ale czy coś pożytecznego wnoszą do działalności Wydziałów tego też nie wiem.

<sup>8</sup> Powołaliśmy wówczas nieformalny Zespół ds. promocji Wydziału, który funkcjonuje (skutecznie) do dzisiaj. Wydaje mi się, że takich działań promocyjnych nie podejmował wtedy żaden inny Wydział w naszej Uczelni.

także spełniały swoją rolę - wzrastało zainteresowanie uczniów podjęciem u nas studiów. Zapraszaliśmy ich z wychowawcami aby prezentować laboratoria i sale wykładowe. Oczywiście wykorzystywaliśmy także kosztowną reklamę Wydziału w gazetach i książkowych informatorach. Już po pierwszym roku takich wyjazdów w teren, razem z Prodziekanem dr hab. Sylwestrem Taborcem, pozyskaliśmy bardzo wyraźny wzrost liczby kandydatów. Na kierunku Technika Rolnicza i Leśna<sup>9</sup> były dwie grupy studentów, a na kierunku Zarządzanie i Inżynieria Produkcji<sup>10</sup> chyba pięć grup.

Podjęliśmy decyzję o utworzeniu kolejnego kierunku studiów o nazwie Odnawialne Źródła Energii i Gospodarka Odpadami. Pamiętam, że dyskutowaliśmy także inne nazwy dla tego kierunku ale bodajże argumentacja prof. Sławomira Kurpaski, że możemy skorzystać z gotowych wzorów tworzenia i funkcjonowania takiego kierunku we Wrocławiu przeważyła i kierunek ten utworzyliśmy. Byłem głęboko przekonany o potrzebie utworzenia tego kierunku bo sprawy odnawialnych źródeł energii, w tym biopaliw, oraz zagospodarowania odpadów (recyklingu składowania, sortowania etc.) nabrzmiewały w kraju coraz bardziej. Mieliśmy już na Wydziale też odpowiednie laboratoria: biopaliw ciekłych, które zbudowałem, gdy byłem Prodziekanem Wydziału, i laboratorium biopaliw stałych w katedrze prof. J. Frączka. Zbudowaliśmy też w krótkim czasie laboratorium biogazowe<sup>11</sup>. W katedrach prof. M. Trojanowskiej i prof. S. Kurpaski były laboratoria z panelami fotowoltaicznymi, kolektorami słonecznymi, pompami ciepła itd. Z moimi współpracownikami (dr D. Kwaśniewskim, dr F. Adamczykiem – obecnie profesorem w Sieci Badawczej Łukasiewicza w Poznaniu – dr M. Wróblem, dr K. Mudrykiem i studentami założyliśmy plantacje drzewiastych roślin energetycznych (wierzba, topola, robinia akacjowa, olsza). Prof. J. Frączek założył plantacje zielnych roślin energetycznych (miskantus, sida, topinambur i inne). Laboratoryjnie byliśmy więc dobrze przygotowani do utworzenia nowego kierunku studiów. Sprawy organizacyjno-ekonomiczne związane z produkcją biomasy na cele energetyczne i przetwórstwa biomasy w biopaliwa rozwijaliśmy realizując

---

<sup>9</sup> Akredytację tego kierunku (TRiL) przeżywałem leżąc na łóżku szpitalnym po operacji. Mogłem jednak rozmawiać telefonicznie i akredytacja przebiegła bezproblemowo. Akredytacje kierunków studiów są permanentne, gdy na Wydziale – jak nasz – tych kierunków jest wiele. Przygotowanie wielosetstronicowych raportów dla Komisji Akredytacyjnej wymaga pracy kilkunastu osób przez ok. 2 miesiące. Zdarza się, że w sezonie urlopowym. Wszystkie, dotychczasowe akredytacje, przechodziłyśmy pomyślnie co wskazuje, iż powoływane nowe kierunki studiów były dobrze przygotowane merytorycznie i laboratoryjnie.

<sup>10</sup> Kierunek studiów o nazwie Zarządzanie i Inżynieria Produkcji został utworzony podczas kadencji dziekańskiej prof. Norberta Maksa. W tym czasie wszystkie Akademie Rolnicze i Politechniki tworzyły ten kierunek studiów. Jest on wciąż popularny wśród studentów lecz już mniej, gdy ten kierunek tworzone.

<sup>11</sup> Laboratorium biogazowe i analizy procesów kompostowania zbudowaliśmy w miejscu dawniej myjni maszyn i pojazdów. Miejsce to upatrzył sobie prof. Henryk Juszka na laboratorium robotyki. Przekonałem go, że tzw. Dolna Hala Maszyn jest lepszym miejscem dla prezentacji automatów i robotów dla studentów. Moja propozycja została przyjęta i Laboratorium Robotyki i Automatyki prezentuje się dziś okazale.

projekt badawczy (finansowany przez NCBiR) we współpracy z Instytutem Energetyki. Opracowany wtedy, pod moim kierunkiem, program komputerowy BIOBKALKULATOR jest do dzisiaj wykorzystywany w dydaktyce. Nowy kierunek studiów był więc dobrze przygotowany. Do dziś cieszy się dużą popularnością<sup>12</sup>.

Tak więc już po dwóch latach mego „dziekanowania” nastąpił wzrost liczby studentów i stworzyły się możliwości dalszego rozwoju Wydziału. Wymagało to rozbudowy i modernizacji już istniejących obiektów (oddanych do użytkowania na początku lat 70-tych). Zajęcia dydaktyczne prowadzone były przez 7 dni tygodnia (łącznie ze studiami niestacjonarnymi), praktycznie od 8<sup>00</sup> rano do 21<sup>00</sup> wieczorem. Zabiegałem jak mogłem o rozbudowę Wydziału u ówczesnego Rektora, prof. Janusza Żmiji. W ostatnim roku jego kadencji rektorskiej wyraził zgodę na opracowanie planów rozbudowy budynku D. Projekt został przygotowany, lecz jego realizacja została zarzucona. Dopiero liczne nasze – nowego Dziekana, prof. S. Kurpaski i moje - wizyty u Rektora, prof. Włodzimierza Sady, doprowadziły do modernizacji Wydziału (rozbudowa budynku D). Jestem za to wdzięczny Panu Rektorowi, bo jako pierwszy z wielu Rektorów nie poprzestał na werbalnym określaniu naszej sytuacji lokalowej jako najgorszej w Uczelni, lecz sytuację tą rzeczywiście poprawił. Poprzedni Rektorzy wyrażali jedynie swe ubolewanie, że tak u nas ciasno i nienowocześnie... Dziś wiem, że bez kolejnych inwestycji budowlanych, tj. sal wykładowych, ćwiczeniowych i laboratoriów, dalszy rozwój Wydziału będzie zahamowany. To poważne wyzwanie dla kolejnych władz dziekańskich i rektorskich.

Pomyślnie rozwijała się współpraca z naszymi krajowymi i zagranicznymi partnerami zarówno naukowymi jak i produkcyjnymi. Szczególnie zapisała mi się w pamięci współpraca z Akademią Górniczo-Hutniczą kierowaną wtedy przez mojego szkolnego kolegę prof. Ryszarda Tadeusiewicza. Prof. Witold Rams, dr Antoni Nykliński, dr Michał Rad, dr Krzysztof Osuchowski i mgr Andrzej Żmurkiewicz współpracowali z nami przy elektronicznym oprzyrządowaniu pomiaru parametrów roboczych agregatu uprawowego. Badania tym agregatem były prowadzone przez dr hab. Pawła Kiełbasę prof. UR, w Kombinacie Rolnym w Kietrze, którego Prezesem był (i jest nadal) Pan Mariusz Sikora. Pan Prezes i mgr Wojciech Kwaśnik (mój kolega ze studiów) nie tylko umożliwiali nam badania

---

<sup>12</sup> Obecnie (2022 rok) na wydziale prowadzone są następujące kierunki studiów: Zarządzanie i Inżynieria Produkcji (ZiP), Odnawialne Źródła Energii i Gospodarka Odpadami (OZEiGO), Transport i Logistyka (TiL) oraz Inżynieria Mechatroniczna (IM). Kierunki studiów są przyporządkowane dziedzinie nauk technicznych i inżynierskich w dyscyplinie Inżynieria mechaniczna. Poprzednio (do 2018 roku) Inżynieria rolnicza była przyporządkowana do dwóch dziedzin naukowych: nauki techniczne i nauki rolnicze. W sprawie usunięcia Inżynierii rolniczej z wykazu dyscyplin naukowych i przepisania jej do nauk rolniczych (obecnie przyrodniczych) lub nauk technicznych toczyła się – i toczy nadal – środowiskowa dyskusja. Uczestniczyłem w tych dyskusjach (m.in. polemizując na łamach „Forum akademickiego” ze śp. Profesorem Stanisławem Pabisem), niekiedy bardziej emocjonalnych niż merytorycznych. Dziś uważam, że tym czy się zajmujemy dydaktycznie i naukowo powinno być formalnie przyporządkowane naukom technicznym (tak jak jest to na całym świecie).

naukowe, ale także coroczne studyjne wyjazdy studentów. Podobnie odniesienia mam do Pana Prezesa Tomasza Zdziebkowskiego i mgr Krzysztofa Gawęckiego z Kombinatu Rolnego Top Farms w Głubczycach. Należy podkreślić, że te gospodarstwa, każde o powierzchni kilku tysięcy hektarów i chowie kilku tysięcy krów dojnych, są wyposażone w najnowszej generacji park maszynowy i infrastrukturę. Zapoznanie się z parkiem maszynowym i nowoczesnymi technologiami uprawy były wysoko oceniane przez studentów.

Jako dziekan Wydziału brałem udział w licznych kontaktach naukowych z CIGR<sup>13</sup> i ośrodkami naukowymi niemal na całym świecie. Kontakty te podtrzymuję do dzisiaj.

Miałem też niepowodzenia. Utworzony przeze mnie nowy kierunek studiów o nazwie Inżynieria Biosystemów funkcjonował tylko przez 3,5 roku. Tylko kilku absolwentów ukończyło ten kierunek, gdyż nie zyskał takiego powodzenia jak zakładałem<sup>14</sup>. Nie udało mi się też przekonać koleżanek i kolegów do napisania podręczników (skryptów) z matematyki i statystyki w nawiązaniu do badań jakie prowadziliśmy i wciąż prowadzimy na Wydziale. Te dwa przedmioty, podstawowe dla inżyniera, zawsze sprawiały problemy pewnej grupie studentów. Wykłady i ćwiczenia prowadzone były (i są nadal...) z wykorzystaniem ogólnych podręczników z tego zakresu. Jestem przekonany, że podręczniki nawiązujące do naszej pracy naukowej na Wydziale byłyby o wiele bardziej przydatne dla naszych studentów, bo prezentowałyby związek naszych badań naukowych z praktycznymi zastosowaniami tych badań<sup>15</sup>. Wprowadzony przeze mnie system planowania i sprawozdawczości pracy dydaktycznej, naukowej i organizacyjnej pracowników Wydziału został natychmiast odrzucony, gdy przestałem być dziekanem<sup>16</sup>. Nie udało mi się także zmienić podejścia do oceny prowadzenia zajęć

---

<sup>13</sup> Commision Internationale du Genie Rural

<sup>14</sup> Tworząc ten kierunek studiów wzorowałem się na uniwersytetach amerykańskich, przede wszystkim, i częściowo europejskich. Właśnie Inżynierię Biosystemów zastępowano tam - z powodzeniem - Inżynierią Rolniczą. Myślę, że przyczyną mojego (naszego) niepowodzenia była niewystarczająca promocja tego kierunku wraz z wyjaśnieniem kompetencji zawodowych absolwentów. Chyba zbyt mało uwagi przywiązałem do promowania tego kierunku studiów - tak mi się dziś wydaje.

<sup>15</sup> Dziś zachęcanie pracowników do pisania skryptów dla studentów jest praktycznie bezskuteczne - obojętne czy miałyby być to skrypt w wersji elektronicznej, czy drukowanej. Patologiczny - chyba należy użyć takiego określenia - system oceny pracowników naukowo-dydaktycznych spowodował tzw. „punktozę”, tj. publikowanie, przede wszystkim, artykułów naukowych. Opublikowanie skryptu, czy podręcznika dla studentów, ma dla oceny pracownika znaczenie drugorzędne. To koniecznie powinien zmienić się w przyszłości.

<sup>16</sup> Jak wiadomo czas pracy pracowników uczelni (dydaktycznych, naukowo-dydaktycznych, badawczych) jest nienormowany. Było (i jest nadal) tak to rozumiane, że ilość godzin pracy dydaktycznej, naukowej i organizacyjnej jest określana indywidualnie i dowolnie przez każdego pracownika. Są więc osoby przeciążone pracą i osoby wyraźnie niedociążone obowiązkami zawodowymi. Prowadzi to także do sytuacji dwuznacznych etycznie (mam na myśli zatrudnianie się w innych uczelniach). Nienormowany czas pracy w uczelni wszędzie, gdzie byłem na świecie - na Wschodzie i na Zachodzie - oznaczał jednak, że normatywny (kodeksowy, tj. ok. 40 godzinny tydzień pracy) był zaplanowany, zorganizowany i skontrolowany przez zarządzających całą Uczelnią, czy poszczególnym Wydziałem. Przeniesienie tych racjonalnych wzorów na nasz grunt zakończyło się moim niepowodzeniem. Wiem,

dydaktycznych przez studentów<sup>17</sup>. O innych moich niepowodzeniach dziekańskich milczę, wszak będzie to artykuł w jubileuszowym wydaniu książkowym.

Gospodarka finansowa Wydziału to jeden z podstawowych obowiązków służbowych każdego dziekana. Ten obowiązek był często przyczyną mojej frustracji. Poczynając od tajemniczego algorytmu rozdziału tzw. dotacji ministerialnej (obecnie zwanej subwencją) poprzez śledzenie bieżących wydatków, aż po końcowe rozliczenie bilansowe dochodów i wydatków. Zmienne i różne informacje jakie pozyskiwałem od Wydziałowej Komisji Finansowej, Pełnomocnika ds. Administracyjno-Finansowych i Centrali Uczelni powodowały niejednokrotnie zawrót w mojej głowie. Podobno teraz jest już lepiej i dziekan może „trzymać rękę na pulsie” w sprawach finansowych na bieżąco. Gdy byłem dziekanem przyjąłem następującą zasadę: opłaty za studia zaoczne (obecnie nazywane studiami niestacjonarnymi) powinny pokrywać wypłaty tzw. nadgodzin<sup>18</sup>. Przez całą kadencję ta zasada sprawdzała się. Nigdy też Wydział nie wykazał się deficytem finansów.

Do smutnych obowiązków dziekana należą pożegnania pracowników w ich ostatniej drodze ziemskiej wędrówki. Słowa pożegnania kierowałem do pp. profesorów: Romana Krzeszewskiego, Henryka Piroga i Stanisław Gąsiorka<sup>19</sup>. Byłem też na pogrzebach studentów – pamiętam do dziś te bardzo przygnębiające cere-

---

że obecny Rektor, prof. S. Tabor i p. Prorektor ds. Nauki, p. prof. A. Florkiewicz, próbują dokonać jakiegoś przełomu w zakresie planowania czasu pracy w uczelni. Może im się to powiedzie?

<sup>17</sup> Ocena jakości kształcenia nawiązuje do tzw. anonimowych ankiet studenckich. Zwykle są one tak nieliczne i tak rzadko wypełniane (niekiedy jednokrotnie na semestr), że ich miarodajność wyników powinna być zakwestionowana. Nie jest jednak kwestionowana od lat. Konieczne jest tu zmiana podejścia do tego systemu oceny ankietowej naszej pracy dydaktycznej przez studentów. Krótka – anonimowa – ankietka, w elektronicznej wersji jako aplikacja telefonu komórkowego, powinna być przesyłana po wykładzie, ćwiczeniach, czy seminarium do prowadzącego dane zajęcia – w pierwszej kolejności – a dopiero w drugiej kolejności do koordynatora przedmiotu, kierownika katedry, czy dziekana. Tylko taki system pozwoli poprawiać jakość dydaktyki – tak myślę. W katedrze, którą kierowałem, niektórzy moi współpracownicy stosują system elektronicznych ankiet poprzez aplikację telefoniczną. Pracownicy ci są bardzo dobrze oceniani przez studentów. Upowszechnienie tego systemu nie powiodło się mi jednak.

<sup>18</sup> Nigdzie w zachodnioeuropejskich uniwersytetach nie spotkałem się z tzw. nadgodzinami (a w związku z tym i dodatkowym wynagrodzeniem pracownika). Obciążenie dydaktyczne, zmienne w różnych latach, dostosowane było do realnych możliwości wykonywania pracy w określonym czasie.

<sup>19</sup> Profesor R. Krzeszewski jest pochowany na Cmentarzu Rakowickim, Profesor H. Piróg na Cmentarzu Batowickim a Profesor S. Gąsiorek na Cmentarzu w Żywcu. Szczególnie zapadła w moją pamięć nagle śmierć Staszka, Profesora Stanisława Gąsiorka. Wiadomość o jego śmierci dotarła do mnie, gdy otwierałem listopadowe posiedzenie Rady Wydziału. Staszek, niezwykle energiczny góral z Żywiecczyny, był współorganizatorem Zamiejscowego Ośrodka Dydaktycznego naszego Wydziału w Milówce. Jego zaangażowanie w prowadzenie tego Ośrodka było wprost niezwykle: od promocji Wydziału wśród okolicznej młodzieży, adaptację pomieszczeń szkolnych dla prowadzenia zajęć dydaktycznych, współpracy z lokalną administracją samorządową na sprawach finansowych kończąc. Żegnaliśmy wszyscy Staszka wyjątkowo przygnębieni jego nagłym odejściem.

Wspominam o tych smutnych wydarzeniach także dlatego, że jest na naszym Wydziale wieloletnia tradycja – zapoczątkowana i kontynuowana przez p. prof. Rudolfa Michałka – odwiedzin grobów naszych byłych kolegów. Corocznie, przed listopadowym Wszystkich Świętych i Zaduszkami jesteśmy na wielu cmentarzach by złożyć kwiaty i zapalić znicze na grobach.

monie. Na zakończenie napisanych przeze mnie słów Czytelnik znajdzie listę pracowników Wydziału, jakich miałem okazję spotkać od mojego pierwszego kontaktu z Katedrą Mechanizacji Rolnictwa w 1969 roku<sup>20</sup>. Tak wielu już nie żyje....

Będę mile wspominał moją współpracę ze studentami, zwłaszcza z Samorządem Studenckim a także organizatorami wydziałowych bali (Rys. 7.), rajdów turystycznych (Rys. 8.), wyjazdów studyjnych (Rys. 9.) i różnych kulturalnych wydarzeń.



Rys. 7. Bal WIPiE – rok 2022

I wtedy gdy byłem dziekanem i także teraz aktywność kulturalno-sportowa naszych studentów jest chyba największa w uczelni. To ważny element naszej pracy – wszak wychowanie<sup>21</sup> studentów jest zapisane w Statucie każdej uczelni.

---

<sup>20</sup> Byłem wówczas zatrudniony na etacie pracownika technicznego.

<sup>21</sup> To pojęcie, tj. wychowanie młodzieży, pozostaje enigmatyczne w naszym kraju. Nigdy też nie spotkałem się z dyskusją, ani regułami, jakie określałyby o jakie cechy wychowania studentów chodzi. Poprzestaje się na cytowaniu słów Kanclerza Jana Zamojskiego („Zawsze takie Rzeczypospolite będą, jakie ich młodzieży chowanie”). A tu przecież chodzi, między innymi, o kształtowanie elity narodu nie tylko pod względem zawodowym. Kto dziś kształtuje takie cechy jak odpowiedzialność, dyscyplina, zaufanie, etyka? Nawet wzory zachowania się, rozmowy, ubioru nie są przedmiotem rozmów kadry profesorskiej (poza narzekaniem jaka to inna jest młodzież teraz, niż za naszej młodości). Wciąż drażni





Rys. 8. Studencki rajd turystyczny w Dolinie Rostoki



Rys. 9. Wyjazd studyjny na wystawę maszyn AGROTECH w Kielcach

---

mnie swoim wyglądem pracownik, który przychodzi na wykład w dżinsach, lub student na egzaminie, ubrany w T-shirt. Okropnym też zwyczajem niektórych pracowników jest zwracanie się *per „ty”* do studentek, czy studentów. Wiem, że to *signum temporis*. Wiem także, że to co mnie drażni jest – niestety - przejawem mojego starzenia się...

---

Cały czas mojej pracy zawodowej w Uczelni, w tym także w czasie pełnienia funkcji dziekana Wydziału, był także czasem obserwacji reform szkolnictwa wyższego. To były nie tylko obserwacje, ale wprowadzanie zmian jakie z reform wynikały w dziedzinie dydaktyki, badań naukowych i innych aktywności pracowników uczelni. Nie jest to miejsce aby szerzej komentować te reformy dzisiaj, w dniach jubileuszu Wydziału. Chcę jedynie przedstawić dwie moje osobiste uwagi. Pierwsza z nich jest taka: myślę, że żadna z reform nie spełniła oczekiwań ani wyższych uczelni, ani ministerstw wprowadzających kolejne reformy. Cele jakie sobie stawiano nie zostały w pełni osiągnięte; nikt nawet nie próbował ocenić w jakim stopniu te cele w ogóle osiągnięto. Powszechna krytyka ostatniej reformy szkolnictwa wyższego - wprowadzonej z inicjatywy ministra Jarosława Gowina - jest tego wymownym przykładem. Przyczyną frustracji pracowników uczelni i zarządzających uczelniami było - jak uważam - iż reformy tylko pozornie przygotowywane były we współpracy (konsultacjami) z uniwersyteckim środowiskiem. Zespoły przygotowujące reformę pracowały pod przyjętą z góry tezę, bez oglądania się na krajowe uwarunkowania.

Moja druga uwaga dotyczy fenomenu (tak to nazywam) niemal natychmiastowej przemiany naukowca w urzędnika z chwilą powołania go na funkcje ministerialne (członkostwo w komisjach i komitetach, doradztwo, ekspertyzy etc). Znałem niezwykle utalentowanych i mądrych kolegów i koleżanki, którzy powołani do prac w opiniodawczych gremiach rządowych stawiali się niemal natychmiast bezdusznymi urzędnikami. Niekiedy zapominali o swej wiedzy naukowej i bezwolnie wykonywali dyrektywy odgórne. Zdarzało się, że zdawali sobie sprawę z tego, że uczestniczą w grze, w której są tylko pionkami, i mrugali do nas porozumiewawczo mówiąc, na przykład: „bo takie jest stanowisko ministerstwa”. To oni przyczynili się poniekąd do ułomności kolejnych modyfikacji ministerialnych ustaw.

Uczelnia, oczywiście, nie może być miejscem anarchii, a zatem Rektor i Dziekan musi podążać za odgórnymi zarządzeniami, choćby nie były one racjonalne. Konieczność czytania i podążania za narastającą lawinowo ilością zarządzeń, zaleceń<sup>22</sup>, oraz także lawinowo narastającą sprawozdawczością, była dla mnie udręką. Przypuszczam, że dzisiaj jest podobnie i jakoś wciąż nie radzimy sobie z biurokracją trawiającą życie uniwersyteckie.

Będąc Dziekanem uważałem (i nadal tak uważam), że są dwa podstawowe wskaźniki przewidywania pomyślnej przyszłości danego Wydziału (a także całej Uczelni). Są nimi (1) odpowiednia liczba studentów dla kontynuowania studiów

---

<sup>22</sup> Gdy byłem członkiem Senatu Uczelni (w czasie kadencji rektorskiej p. prof. Włodzimierza Sady) przedstawiłem na jednym z posiedzeń wyniki analiz aktów prawnych w Uczelni wykonanej przez jedną z moich dyplomantek. Łączna ilość stron wszystkich zarządzeń i zaleceń obowiązujących wtedy w Uniwersytecie wynosiła ok. 3000. Dziś jest tych stron zapewne więcej. Nie powinno się takich podejrzeń formułować pisemnie; jednak ośmielię się: nie ma nikogo w Uczelni, kto znałby te wszystkie akty prawne. Na temat ich przestrzegania nie ośmielam się wypowiadać.



na oferowanych kierunkach i (2) poczucie stabilności zatrudnienia personelu<sup>23</sup>. Jeśli dziekan kierujący Wydziałem nie dba o te dwa wskaźniki to chyba powinien być zastąpiony kimś bardziej sprawnym. Nie oceniam bynajmniej mojej dziekańskiej kadencji – niech to zrobią inni – lecz te dwa wskaźniki były pomyślne, jak mi się wydaje. W roku Jubileuszu 45-lecia mojego Wydziału – Wydziału Inżynierii Produkcji i Energetyki – te dwa wskaźniki są także pomyślne. Kończę więc tą garść wspomnień życzeniem dla młodszych kolegów by czas prosperity Wydziału trwał nadal.

---

<sup>23</sup> Pracownicy Uczelni nigdy nie zarabiali dobrze. W porównaniu z płacami w tzw. produkcji, czy usługach, zarobki były zawsze niższe. Obecnie (2022 r.) te dysproporcje płacowe są jeszcze większe. Praca w uczelni zapewniała jednak stabilność zatrudnienia, a także możliwość indywidualnego rozwoju naukowego. Nie każdy też do tej pracy jest predysponowany. Kto więc wypełnia należycie swoje obowiązki zawodowe w uczelni, powinien mieć zapewnione poczucie stabilności zatrudnienia.

## 5. FUNKCJONOWANIE WYDZIAŁU W LATACH 2012 - 2022

Podczas pełnienia funkcji Dziekana (rozpoczęcie z dniem 01.10.2012r.), nastąpiła ewolucja zarówno w strukturze organizacyjnej jak i dydaktycznej (powołano cztery nowe kierunki studiów). Jeden z nich, Inżynieria biosystemów w zamyśle mający zastąpić kierunek Technika rolnicza i leśna, po jednorocznej rekrutacji został zamknięty. Sukcesem zaś skończyło się powołanie kierunków: Odnawialne źródła energii i gospodarka odpadami (początek kształcenia nastąpił w roku akad. 2012/2013), Transport i logistyka (pierwsza rekrutacja w roku akad. 2017/2018) oraz Inżynieria mechatroniczna (pierwszy nabór na studia w roku akad. 2021/2022).

Z kolei, obecnie funkcjonująca struktura organizacyjna została uformowana od września 2019 roku, gdzie z istniejących jednostek: Instytutu Inżynierii Rolniczej i Informatyki (IIRiI) oraz Katedry Energetyki i Automatyzacji Procesów Rolniczych (KEiAPP) utworzono Katedrę Inżynierii Bioprocessów, Energetyki i Automatyzacji (KIBEiA) oraz Katedrę Inżynierii Produkcji i Informatyki Stosowanej (KIPiIS).

Oprócz tych Katedr, na Wydziale funkcjonują następujące Jednostki Organizacyjne Wydziału (JOW): Katedra Inżynierii Mechanicznej i Agrofizyki (KIMiA) oraz Katedra Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Procesów Produkcyjnych (KEM,EiPP). Katedra ta powstała z przekształcenia poprzednio istniejącego Instytutu Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Procesów Produkcyjnych (IEM,EiPP). Przedstawione zmiany były konsekwencją rozwijania zakresu badań, zakresów korelujących z kierunkami kształcenia oraz zapisów zawartych w Statucie Uniwersytetu.

Tak się składa, że funkcję Dziekana pełnię od 2012 roku (w kadencji 2008-2012 jako Prodziekan odpowiadałem za organizację i współpracę). W latach 2012 do 2016 funkcję Prodziekanów Wydziału pełnili: prof. dr hab. inż. Sławomir Francik (odpowiedzialny za współpracę i organizację) oraz dr hab. inż. Paweł Kielbasa, prof. URK (proces dydaktyczny i sprawy studenckie). Z kolei, w latach 2016 do 2020 funkcję Prodziekanów pełnili: prof. dr hab. inż. Sławomir Francik (organizacja i współpraca) oraz dr hab. Urszula Malaga Toboła, prof. URK (dydaktyka). Od 2020 roku, w związku z nowymi uregulowaniami prawnymi (Ustawa: Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce), funkcję Prodziekana ds. Dydaktycznych i Studenckich pełni dr hab. Urszula Malaga-Toboła, prof. URK; funkcję Przewodniczącego Rady Dyscypliny Inżynieria mechaniczna do 2021 roku pełnił prof. dr hab. inż. Tadeusz Juliszewski, zaś od 1.01.2022 roku dr hab. inż. Paweł Kielbasa, prof. URK.

P. Prodziekanom, Przewodniczącym Rady Dyscypliny składam serdeczne podziękowanie za kreatywność skutkiem czego było polepszenie bazy laboratoryjnej skutkujące wysoką jakością kształcenia oraz atrakcyjnością dla Kandydatów na studia.

Proces dydaktyczny na Wydziale prowadzony jest w obrębie czterech kierunków studiów. Studenci, po ukończeniu kanonu przedmiotów wybierają specjalności. W tabeli 1 zestawiono aktualne kierunki studiów wraz z istniejącymi specjalnościami. Na podstawie zainteresowania Studentów oraz obserwacji rynku pracy, specjalności podlegają likwidacji, a w to miejsce powoływane są nowe.

Tabela 1. Kierunki i specjalności kształcenia studentów na Wydziale

| Nazwa kierunku                                  | Nazwa specjalności                                                           |                                                                                        |
|-------------------------------------------------|------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------------------------------------|
|                                                 | I stopień                                                                    | II stopień                                                                             |
| Zarządzanie i inżynieria produkcji              | Inżynieria systemów produkcyjnych<br>Organizacja systemów produkcyjnych      | Organizacja systemów produkcyjnych<br>Inżynieria systemów produkcyjnych<br>Agrotronika |
| Odnawialne źródła energii i gospodarka odpadami | Odnawialne źródła energii<br>Gospodarka odpadami                             | Odnawialne źródła energii*<br>Systemy energetyczne w budynkach<br>Gospodarka odpadami  |
| Transport i logistyka                           | Transport specjalistyczny i spedycja<br>Systemy informatyczne w logistyce    | Zarządzanie w logistyce<br>Inżynieria transportu i spedycja                            |
| Inżynieria mechatroniczna                       | Mechatronika w systemach produkcyjnych<br>Systemy komputerowe w mechatronice |                                                                                        |

Odnawialne źródła energii\*: w miejsce tej specjalności, od roku akad. 2022/23 powołano specjalność: Odnawialne źródła energii w gospodarce niskoemisyjnej

Od 01.10.2018 w myśl uregulowań prawnych, w miejsce Rad Wydziału powołano Rady dyscyplin. Uchwalony uchwałą Senatu UR Statut zakłada, że zagadnienia dydaktyczne opiniuje Kolegium Wydziału.

Poniżej zestawiono imienny skład Rady Wydziału (tuż przed zmianą Ustawy) oraz obecny skład Rady Dyscypliny oraz Kolegium Wydziału.

#### **Skład Rady Wydziału (stan na 31.08.2019)**

prof. dr hab. inż. Sławomir Kurpaska - Dziekan Wydziału

dr hab. inż. Sławomir Francik, prof. UR - Prodziekan Wydziału

dr hab. inż. Urszula Malaga-Toboła, prof. UR - Prodziekan Wydziału

prof. dr hab. inż. Bogusław Cieślikowski: KIMiA  
prof. dr hab. inż. Jarosław Frączek: KIMiA  
prof. dr hab. inż. Tadeusz Juliszewski: IEM,EiPP  
prof. dr hab. inż. Henryk Juszka: KEiAPP  
prof. dr hab. inż. Stanisław Kokoszka: IIRiI  
prof. dr hab. inż. Maciej Kuboń: IIRiI  
prof. dr hab. inż. Zbigniew Ślipek: KIMiA  
prof. dr hab. inż. Małgorzata Trojanowska: KEiAPP  
dr hab. inż. Michał Cupiał, prof. UR: IIRiI  
dr hab. inż. Paweł Kielbasa, prof. UR: IEM,EiPP  
dr hab. inż. Hubert Latała, prof. UR: IIRiI  
dr hab. inż. Anna Szelaǵ-Sikora, prof. UR: IIRiI  
dr hab. inż. Sylwester Tabor, prof. UR: IIRiI  
dr hab. inż. Tomasz Głab: IEM,EiPP  
dr hab. inż. Tomasz Jakubowski: IEM,EiPP  
dr hab. inż. Jarosław Knaga: KEiAPP  
dr hab. inż. Zbigniew Kowalczyk: IIRiI  
dr hab. inż. Dariusz Kwaśniewski: IIRiI  
dr hab. inż. Bogusława Łapczyńska-Kordon: KIMiA  
dr hab. inż. Krzysztof Mudryk: KIMiA  
dr hab. inż. Jacek Salamon: IIRiI  
dr hab. inż. Zygmunt Sobol: IEM,EiPP  
dr hab. inż. Wiesław Tomczyk: IIRiI  
dr hab. inż. Grzegorz Wcisło: KEiAPP  
dr hab. Wojciech Wdowiak: IIRiI  
dr hab. inż. Artur Wójcik: KIMiA  
dr hab. inż. Marek Wróbel: KIMiA  
dr inż. Dariusz Baran: IEM,EiPP  
dr Anna Krakowiak-Bal: IIRiI  
dr inż. Mateusz Malinowski: IIRiI  
dr inż. Krzysztof Nęcka: KEiAPP  
dr inż. Urszula Sadowska: IEM,EiPP  
dr inż. Tomasz Szul: KEiAPP  
dr inż. Marcin Tomasik: KEiAPP  
dr inż. Mirosław Zagórda: IEM,EiPP  
dr inż. Urszula Ziemiańczyk: IIRiI  
mgr inż. Katarzyna Grądecka-Jakubowska: przedst. prac. techn.  
Krzysztof Górka: przedst. prac. techn.  
mgr inż. Janusz Tabor: przedst. prac. techn.  
mgr inż. Adrian Knapczyk: przedst. doktorantów  
inż. Joanna Baranowska: przedst. studentów  
inż. Arkadiusz Bieszczad: przedst. studentów

Agata Jaworska: przedst. studentów  
Natalia Kowalcze: przedst. studentów  
Kamil Majkrzak: przedst. studentów  
Rafał Malicki: przedst. studentów  
inż. Zuzanna Mazur: przedst. studentów  
Kinga Szeliga: przedst. studentów  
Patrik Wójcik: przedst. studentów

**Skład Rady Dyscypliny (stan na 1.01.2022)**

dr hab. inż. Paweł Kielbasa, prof. URK: Przewodniczący  
prof. dr hab. inż. Sławomir Francik: KIMiA  
prof. dr hab. inż. Maciej Kuboń: KIPiIS  
prof. dr hab. inż. Sławomir Kurpaska: KIBEiA  
dr hab. inż. Urszula Malaga-Toboła, prof. URK: KIPiIS  
dr hab. inż. Krzysztof Mudryk, prof. URK: KIMiA  
dr hab. inż. Jakub Sikora, prof. URK: KIBEiA  
dr hab. inż. Anna Szeląg-Sikora, prof. URK: KIPiIS  
dr hab. inż. Artur Wójcik, prof. URK: KIMiA  
dr hab. inż. Marek Wróbel, prof. URK: KIMiA  
dr inż. Tomasz Drózd, prof. URK: KEM,EiPP  
dr inż. Marcin Jewiarz, prof. URK: KIMiA  
mgr inż. Arkadiusz Bieszczad: przedstawiciel doktorantów

**Skład Kolegium Wydziału (stan na 01.10.2021)**

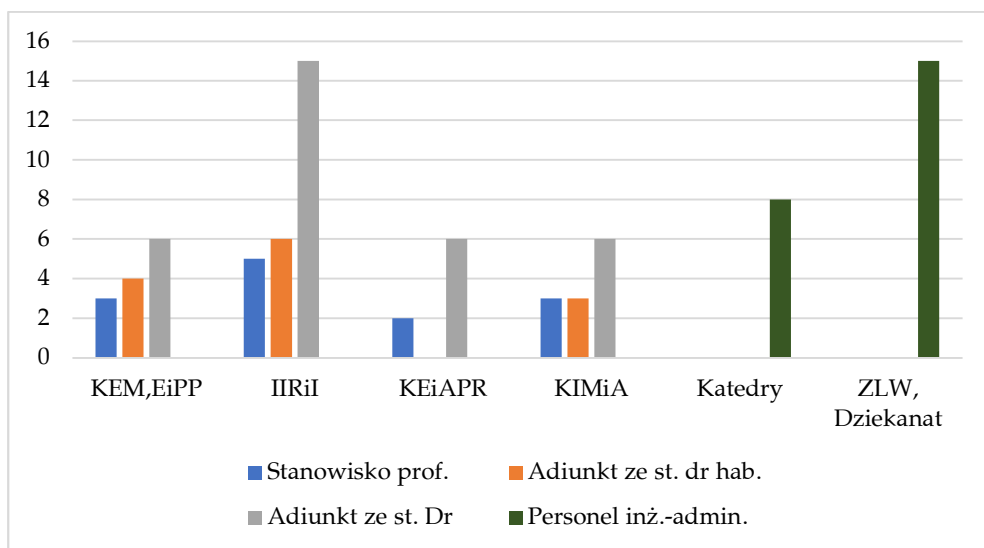
prof. dr hab. Sławomir Kurpaska: Dziekan  
dr hab. inż. Urszula Malaga-Toboła, prof. URK: Prodziekan  
dr hab. inż. Sylwester Tabor, prof. URK: KIPiIS  
dr hab. inż. Hubert Latała, prof. URK: KIBEiA  
dr inż. Maciej Gliniak, prof. URK: KIBEiA  
dr inż. Mateusz Malinowski, prof. URK: KIBEiA  
dr inż. Krzysztof Nęcka: KIBEiA  
dr inż. Marcin Tomasiak: KIBEiA  
dr hab. inż. Paweł Kielbasa, prof. URK: KIPiIS  
dr hab. inż. Urszula Sadowska, prof. URK: KIPiIS  
dr inż. Karolina Trzyniec: KIPiIS  
prof. dr hab. Jarosław Frączek: KIMiA  
dr hab. inż. Marek Wróbel, prof. URK: KIMiA  
dr inż. Tomasz Hebda: KIMiA  
prof. dr hab. Maciej Kuboń: KIPiIS  
dr hab. inż. Anna Szeląg-Sikora, prof. URK: KIPiIS  
dr hab. inż. Dariusz Kwaśniewski, prof. URK: KIPiIS  
mgr inż. Magdalena Skręta: Kierownik Dziekanatu

mgr inż. Katarzyna Grądecka-Jakubowska: przedst. prac. techn.  
mgr inż. Monika Pawińska: przedst. prac. techn.  
mgr inż. Maciej Waligóra: przedst. prac. techn.  
Zuzanna Basak: przedst. studentów  
Natalia Przetak: przedst. studentów  
Agata Jaworska: przedst. studentów  
Kacper Karczmarczyk: przedst. studentów  
Miłosz Opala: przedst. studentów

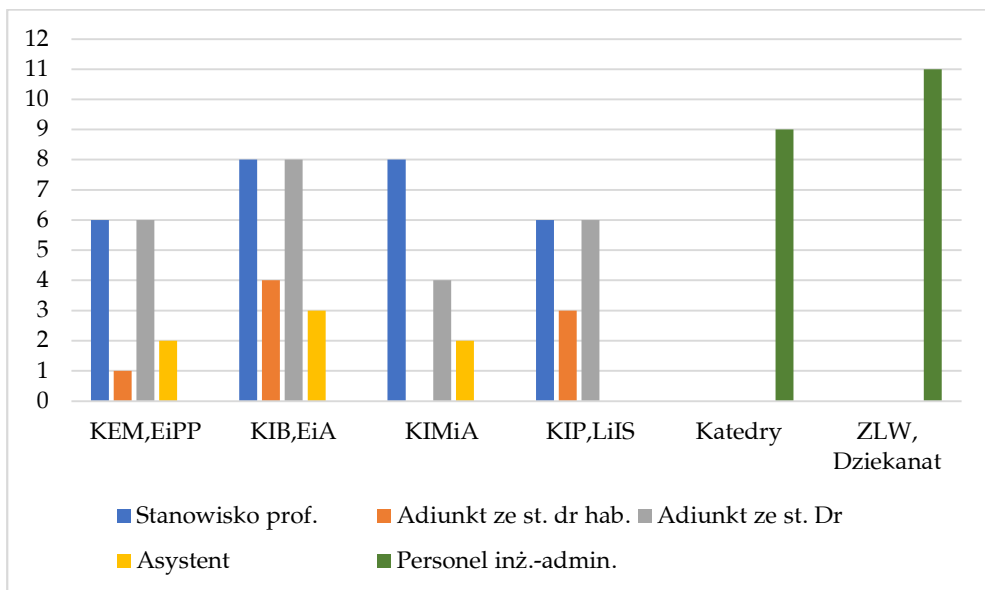
### Zmiany w kadrze naukowej i inżynieryjno-administracyjnej Wydziału

Zasadnicza kadra naukowa zatrudniona jest w Katedrach, zaś pracownicy zaplecza inżynieryjno-administracyjnego zarówno w Katedrach, jak i w Zespole Laboratoriów Wydziału (ZLW), zaś pracownicy do obsługi procesu dydaktycznego w Dziekanacie Wydziału.

Skład osobowy, z podziałem na stanowiska zobrazowano na rys. 10a i 10b.



Rys. 10a. Ilościowy stan zatrudnienia na Wydziale z podziałem na stanowiska i jednostki organizacyjne (stan październik, 2012)



Rys. 10b. Ilościowy stan zatrudnienia na Wydziale z podziałem na stanowiska i jednostki organizacyjne (stan maj, 2022)

Podsumowując prezentowane dane można zauważyć, że pomimo trudności w pozyskaniu kadry, z powodu przechodzenia pracowników na emeryturę, Wydział cechuje się stabilnością zatrudnienia. Można zauważyć, prawidłową tendencję zatrudnienia w 2022 roku, gdzie siedmiu pracowników zatrudnionych jest na stanowisku asystenta.

Oprócz etatowych pracowników, na Wydziale od roku akad. 2013/2014, zatrudnieni są pracownicy na stanowisku profesora wizytującego. Motywacją podjęcia tej inicjatywy są niekwestionowane korzyści, zarówno dla studentów, jak i w aspekcie rozwoju Wydziału.

Tabela 2. Liczba pracowników zatrudnionych na stanowiskach profesora wizytującego

| Lp. | Rok akademicki | Liczba zatrudnionych pracowników na stanowiskach profesora wizytującego |
|-----|----------------|-------------------------------------------------------------------------|
| 1   | 2014/2015      | 2                                                                       |
| 2   | 2015/2016      | 3                                                                       |
| 3   | 2016/2017      | 8                                                                       |
| 4   | 2017/2018      | 8                                                                       |
| 5   | 2018/2019      | 7                                                                       |
| 6   | 2019/2020      | 9                                                                       |
| 7   | 2020/2021      | 7                                                                       |
| 8   | 2021/2022      | 8                                                                       |

Pracownicy zatrudnieni na etatach profesora wizytującego, reprezentowali jednostki naukowe z takich krajów jak: Słowacja (Nitra, Zwolen, Koszyce), Czechy (Brno, Czeskie Budziejowice), Ukraina (Lwów), Francja (Lyon) oraz Turcja (Alanya).

### Awanse naukowe

Wydział posiada pełne prawa akademickie (poprzednio w dziedzinie nauk rolniczych w dyscyplinie inżynieria rolnicza) zaś obecnie w dziedzinie nauk inżynierjno-technicznych w dyscyplinie inżynieria mechaniczna.

W 2014 roku z inicjatywy Rady Wydziału Senat Uniwersytetu Rolniczego nadał tytuł doktora honoris causa wybitnemu uczonemu, AGH prof. dr hab. Ryszardowi Tadeusiewiczowi, dr hc. multi.

W tabeli 3 zastawiono dane dotyczące awansów naukowych poprzez podjęcie stosownych uchwał Rady Wydziału.

Tabela 3. Ilościowe zestawienie awansów naukowych nadanych przez Radę Wydziału Inżynierii Produkcji i Energetyki

| Analizowane lata | Stopień: doktor                                                                                                                                                               | Stopień: doktor habilitowany                                                                                                                                    |
|------------------|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
|                  | Imię i nazwisko                                                                                                                                                               | Imię i nazwisko                                                                                                                                                 |
| 2012- 2017       | Elżbieta Budyn<br>Katarzyna Grotkiewicz<br>Tomasz Reguła<br>Maciej Strzelczyk<br>Paweł Knapik<br>Filip Kadłuczka<br>Marcin Kobuszewski<br>Wioletta Kmita<br>Agnieszka Tomczyk | Florian Adamczyk*<br>Jarosław Knaga<br>Urszula Malaga-Toboła<br>Anna Szelaĝ-Sikora<br>Piotr Sołowiej*                                                           |
| 2018- 2022       | Joanna Karcz<br>Anna Karbowniczak-Miśtał<br>Maria Szczuka<br>Tomasz Pytłowski                                                                                                 | Maciej Neugebauer*<br>Agnieszka Szparaga*<br>Marek Wróbel<br>Krzysztof Mudryk<br>Jakub Sikora<br>Urszula Sadowska<br>Arkadiusz Dyjakun*<br>Przemysław Bukowski* |

\*oznacza pracowników z innych jednostek naukowych

W 2018 roku Rada Wydziału podjęła uchwałę o nadaniu tytułu profesora dla dr hab. Sławomira Francika.



Obecnie w ramach tzw. starego trybu (z obligatoryjnym zakończeniem do dn. 31.12.2023) realizowanych jest 10 przewodów doktorskich.

W ramach Szkoły Doktorskiej przy Uniwersytecie pięciu studentów (w tym jeden z zagranicy) realizuje swoje prace doktorskie, w ramach dyscypliny Inżynieria Mechaniczna.

### Konferencje naukowe

Pracownicy Wydziału od roku 2012 (w 2012 roku wydano opracowanie z zakresu osiągnięć Wydziału z okazji 35-lecia jego funkcjonowania) zorganizowali (jako organizatorzy lub współorganizatorzy) 57 konferencji naukowych. Szczegółowe dane przedstawiono w tabeli 4.

Tabela 4. Liczba konferencji naukowych organizowanych/współorganizowanych przez pracowników Wydziału

| Wyszczególnienie   | Rok  |      |      |      |      |      |      |      |      |      |      |
|--------------------|------|------|------|------|------|------|------|------|------|------|------|
|                    | 2012 | 2013 | 2014 | 2015 | 2016 | 2017 | 2018 | 2019 | 2020 | 2021 | 2022 |
| Liczba konferencji | 3    | 4    | 5    | 3    | 6    | 10   | 5    | 2    | 6    | 5    | 7    |

Cyklicznymi, corocznie organizowanymi spotkaniami naukowymi są konferencje z zakresu wdrażania postępu naukowo-technicznego i organizacyjnego w rolnictwie, infrastruktury i środowiska, odnawialnych źródeł energii (od 2016 roku) oraz zastosowania elektromagnetyzmu w nowoczesnej inżynierii i medycynie (od 2018 roku). Ponadto, pracownicy brali udział przy organizacji cyklicznych konferencji z zakresu: ergonomii (w tym w 2021 roku zorganizowano - w systemie on-line międzynarodową konferencję CIOSTA), zastosowań technologii informacyjnych w rolnictwie, zastosowań metod wideo komputerowych w badaniach naukowych, inżynierii systemów biotechnicznych oraz trendów rozwojowych w transporcie i logistyce.

### Studenci i absolwenci Wydziału

W tabeli 5a i 5b zestawiono liczbę studentów przyjętych na studia pierwszego i drugiego stopnia studiów. W nawiasie podano liczbę przyjętych w systemie niestacjonarnym.

Tabela 5a. Liczba przyjętych na studia pierwszego stopnia (w nawiasie podano wartości w systemie niestacjonarnym)

| Wyszczególnienie                                | Rok akademicki |             |             |             |            |             |             |             |             |            |
|-------------------------------------------------|----------------|-------------|-------------|-------------|------------|-------------|-------------|-------------|-------------|------------|
| Kierunek studiów                                | 12/13          | 13/14       | 14/15       | 15/16       | 16/17      | 17/18       | 18/19       | 19/20       | 20/21       | 21/22      |
| Inżynieria Biosystemów                          | -              | -           | -           | -           | 18         | -           | -           | -           | -           | -          |
| Inżynieria Mechatroniczna                       | -              | -           | -           | -           | -          | -           | -           | -           | -           | 33         |
| Odnawialne Źródła Energii i Gospodarka Odpadami | 85<br>(-)      | 75<br>(-)   | 94<br>(23)  | 80<br>(33)  | 91<br>(25) | 52<br>(26)  | 61<br>(22)  | 69<br>(33)  | 77<br>(32)  | 56<br>(40) |
| Technika Rolnicza i Leśna                       | 67<br>(-)      | 44<br>(-)   | 28<br>(16)  | 20<br>(10)  | 20<br>(-)  | 18<br>(-)   | 20<br>(-)   | 24<br>(-)   | 25<br>(-)   | -          |
| Transport i Logistyka                           | -              | -           | -           | -           | -          | 65<br>(45)  | 73<br>(55)  | 74<br>(60)  | 67<br>(51)  | 69<br>(53) |
| Zarządzanie i Inżynieria Produkcji              | 135<br>(47)    | 135<br>(54) | 132<br>(24) | 149<br>(46) | 89<br>(26) | 101<br>(22) | 110<br>(22) | 102<br>(42) | 125<br>(49) | 94<br>(34) |
| <b>Łącznie</b>                                  | <b>334</b>     | <b>308</b>  | <b>317</b>  | <b>338</b>  | <b>269</b> | <b>329</b>  | <b>363</b>  | <b>284</b>  | <b>426</b>  | <b>379</b> |

Tabela 5b. Liczba przyjętych na studia drugiego stopnia (w nawiasie podano wartości w systemie niestacjonarnym)

| Wyszczególnienie                                | Rok akademicki |             |             |            |            |            |            |            |            |            |
|-------------------------------------------------|----------------|-------------|-------------|------------|------------|------------|------------|------------|------------|------------|
| Kierunek studiów                                | 12/13          | 13/14       | 14/15       | 15/16      | 16/17      | 17/18      | 18/19      | 19/20      | 20/21      | 21/22      |
| Odnawialne Źródła Energii i Gospodarka Odpadami | -              | -           | -           | 55         | 68         | 57         | 38         | 55<br>(24) | 39<br>(33) | 20<br>(28) |
| Technika Rolnicza i Leśna                       | 16             | 27          | 16          | 18         | 0          | 18         | 0          | 17         | 0          | -          |
| Transport i Logistyka                           | -              | -           | -           | -          | -          | -          | -          | -          | 33<br>(27) | 49<br>(24) |
| Zarządzanie i Inżynieria Produkcji              | 85<br>(40)     | 102<br>(22) | 100<br>(41) | 81<br>(36) | 77<br>(40) | 60<br>(27) | 54<br>(30) | 67<br>(0)  | 38<br>(30) | 38<br>(23) |
| <b>Łącznie</b>                                  | <b>141</b>     | <b>151</b>  | <b>157</b>  | <b>190</b> | <b>185</b> | <b>162</b> | <b>122</b> | <b>163</b> | <b>200</b> | <b>182</b> |

Umieszczony w tabelach znak (-) oznacza brak realizacji procesu dydaktycznego

Analizując przedstawione zestawienia można stwierdzić, że liczbę przyjętych studentów cechuje stabilność. Oczywiście, podobnie jak w innych jednostkach, nie wszyscy przyjęci studenci podejmują studia oraz następuje redukcja, z racji nie zaliczenia kursów. Przykładowo, według stanu na 1.03.br., liczba studentów pierwszego roku studiów stacjonarnych wyniosła 213 (85% przyjętych), zaś niestacjonarnych 89 (70%).

W ramach programów wymiany (SOCRATES ERASMUS, ERASMUS, ERASMUS+), studenci realizują studia (jeden lub dwa semestry) na uczelniach zagranicznych. W tabeli 6 podano zestawienie liczby studentów odbywających studia oraz realizujących staże i praktyki zawodowe. Z kolei, w tabeli 7 zestawiono procentowy udział krajów w których realizowano studia i staże.

Tabela 6. Liczbowy wykaz studentów na zagranicznych studiach i stażach

| Rok akademicki | Studia    | Praktyki  |
|----------------|-----------|-----------|
| 2011/2012      | 0         | 6         |
| 2012/2013      | 5         | 12        |
| 2013/2014      | 1         | 9         |
| 2014/2015      | 5         | 1         |
| 2015/2016      | 2         | 4         |
| 2016/2017      | 6         | 7         |
| 2017/2018      | 9         | 3         |
| 2018/2019      | 17        | 11        |
| 2019/2020      | 8         | 13        |
| 2020/2021      | 14        | 4         |
| 2021/2022      | 16        | 1         |
| <b>Razem</b>   | <b>83</b> | <b>71</b> |

Tabela 7. Procentowy udział studentów realizujących studia i praktyki w ośrodkach zagranicznych

| Kraj            | Studia | Praktyki |
|-----------------|--------|----------|
| Austria         | 2%     | -        |
| Czechy          | 17%    | 4%       |
| Grecja          | 9%     | -        |
| Hiszpania       | 8%     | -        |
| Niemcy          | 2%     | -        |
| Portugalia      | 1%     | 1%       |
| Słowacja        | 59%    | 27%      |
| Włochy          | 2%     | -        |
| Anglia          | -      | 9%       |
| Belgia          | -      | 1%       |
| Holandia        | -      | 38%      |
| Niemcy          | -      | 8%       |
| Norwegia        | -      | 3%       |
| Szwecja         | -      | 3%       |
| Wielka Brytania | -      | 6%       |

Wybieranymi uczelniami były: Słowacja - University in Nitra; Słowacja, Technical University in Zvolen; Czechy - University of Life Sciences w Pradze, University of Ostrava; Grecja - University of West Attica; Hiszpania - Universidad Politecnica de Madrid; Politechnica de Valencia; Austria - Universität für Bodenkultur Wien; Niemcy - Hamburg University; Włochy - University of Padova oraz w Portugalii - Polytechnic Institute of Coimbra.

Również, w ramach istniejących programów wymiany (ERASMUS, ERASMUS+, NAWA), część pracowników wyjeżdża na staże naukowe. Ich zestawienie zobrazowano w tabeli 8.

Tabela 8. Wyjazdy na staże pracowników Wydziału

| Rok akademicki | Liczba pracowników | Jednostka naukowa; kraj                                                                                                                                                                                     |
|----------------|--------------------|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| 2012/2013      | 2                  | Mendel University in Brno; Czechy                                                                                                                                                                           |
| 2013/2014      | 2                  | Ege University, Izmir; Turcja                                                                                                                                                                               |
| 2014/2015      | 5                  | Czech University of Life Sciences, Praga; Czechy<br>Agricultural State University of Moldova, Kiszyniów;<br>Mołdawia                                                                                        |
| 2015/2016      | 9                  | Mendel University in Brno; Czechy<br>Zvolen University of Agriculture; Słowacja<br>Kazakh Agrotechnical University in Astana; Kazachstan<br>Państwowy Uniwersytet Rolniczy w Kamieniu Podolskim;<br>Ukraina |
| 2016/2017      | 3                  | Mendel University in Brno; Czechy                                                                                                                                                                           |
| 2017/2018      | 6                  | Slovak University of Agriculture in Nitra; Słowacja<br>Czech University of Life Sciences, Praga; Czechy<br>Suleyman Demirel University; Turcja                                                              |
| 2018/2019      | 6                  | Mendel University in Brno; Czechy<br>Slovak University of Agriculture in Nitra; Słowacja                                                                                                                    |
| 2019/2020      | 5                  | Latvia University of Life Sciences and Technologies,<br>Jelgava; Łotwa<br>Zvolen University of Agriculture; Słowacja                                                                                        |
| 2020/2021      | 6                  | Slovak University of Agriculture in Nitra; Słowacja<br>Mendel University in Brno; Czechy                                                                                                                    |
| 2021/2022      | 7                  | University of South Bohemia in České Budejovice; Czechy<br>Mendel University in Brno; Czechy<br>Isparta University of Applied Sciences; Turcja<br>Ege University, Izmir; Turcja                             |

## Samorząd studencki

Na Wydziale działa prężnie Samorząd Studencki. W obszarze jego aktywności znajdują się:

- a) Występy artystyczne w corocznych uczelnianych turniejach, jako:
  - Międzywydziałowy Turniej Artystyczny (w ostatnich 10 latach miejsca I, II i III). W 2021 roku przygotowany program prezentowany był na Forum Kultury Studenckiej w Lublinie.
  - Bal Beana – miejsca podobne jw.
- b) Organizacja Rajdów Studenckich- w br. odbył się cyklicznie organizowany (oprócz rajdu w 2020 r.) już 23 rajd w rejonie Miłówki. W rajdzie zazwyczaj bierze udział kilku pracowników (w tym dziekani Wydziału), zaś prof. T. Juliszewski brał udział we wszystkich rajdach
- c) Akcja krwiodawstwa- w br. na Wydziale Samorząd zainicjował to wydalenie,
- d) Organizacja wydarzenia „Dzień Mechanizatora” oraz „Dzień Absolwenta Wydziału”. W 2019 r. w ramach tych spotkań, zainicjowano Złot Starych Ciągników.  
Spotkania te służą nie tylko integracji społeczności akademickiej Wydziału, ale również wszystkich studentów Uniwersytetu.
- e) Udział w organizowaniu cyklicznych wydarzeń: Zasmakuj z UR, Juwenalia, Noc Naukowców,
- f) Organizacja corocznych spotkań karnawałowych jakim jest Bal Wydziału,
- g) Organizacja wydziałowych imprez integracyjnych z Samorządem studentów pierwszego roku,
- h) Współorganizowanie szkoleń dla studentów WIPIE poszerzających wiedzę, m.in. z zakresu: eksploatacji urządzeń energetyki odnawialnej, zarządzania projektami, sztuki autoprezentacji, szkolenia umożliwiające przystąpienie do egzaminu zewnętrznego, pozwalające uzyskać uprawnienia do obsługi urządzeń elektrycznych do 1 kV,
- i) Organizacja akcji charytatywnych: Szlachetna Paczka, SOS dla Zwierząt, Dni Dawcy Szpiku (DKMS)
- j) Uczestnictwo w uczelnianych wydarzeniach artystycznych i organizacyjnych: Dni Jakości Kształcenia Uniwersytetu, obóz integracyjny dla studentów pierwszego roku „Adapciak”, prezentacja Uczelni na Forum Uczelni Przyrodniczych.

Podsumowując, można stwierdzić, że Samorząd jest prężnie działającą organizacją chętnie włączającą się we wszelkie pola aktywności Wydziału.

## **Organizacja aktywności naukowej Studentów na Wydziale**

Na Wydziale istnieje Koło Naukowe Inżynierii Produkcji i Energetyki, w którym istnieją następujące Sekcje (w nawiasie podano nazwiska poszczególnych opiekunów):

- Agrofizyki (dr hab. Marek Wrobel, prof. URK i dr hab. Krzysztof Mudryk, prof. URK),
- Odnawialnych Źródeł Energii i Gospodarki Odpadami (dr hab. Jakub Sikora, prof. URK, dr inż. Mateusz Malinowski, prof. URK, dr inż. Maciej Gliniak, prof. URK),
- Zarządzania Produkcji (dr hab. Anna Szeląg-Sikora, prof. URK),
- Eksploatacji Maszyn i Ergonomii (dr inż. Mirosław Zagórda, dr inż. Karolina Trzyniec),
- Biopaliw ciekłych (dr hab. Grzegorz Wcisło),
- Infrastruktury i Logistyki (dr hab. Anna Krakowiak-Bal, prof. URK),
- Surowców Przemysłu Spożywczego (dr inż. Piotr Nawara),
- Informatyki (dr Krzysztof Molenda, dr Maciej Sporysz),
- Mechatroniki (dr inż. Stanisław Lis, dr inż. Marcin Tomasik).

Pracę Koła koordynują: dr hab. Jacek Salamon, dr hab. Marek Gancarz, prof. URK oraz studentka Kaja Budyłowska. Studenci rozwijają pasje badawcze i corocznie prezentują własne osiągnięcia na Wydziałowej i Uczelnianej Sesji Kół Naukowych.

## **Jakość nauczania na Wydziale, interesariusze zewnętrzni, umiędzynarodowienie studiów, dostęp studentów do bazy bibliotecznej**

W 2016 roku w ramach oceny instytucjonalnej, Wydział do końca 2022 r. otrzymał pozytywną ocenę Zespołu oceniającego. Zapisane w uwagach Komisji rekomendacje związane z rozbudową infrastruktury badawczo-dydaktycznej w części zostały spełnione, bowiem w 2018 roku na Wydziale oddana została do użytkowania hala technologiczna, zaś w 2019 roku rozbudowano budynek dydaktyczny. W hali technologicznej (środki pozyskano z kosztów pośrednich projektu badawczego) zainstalowano kompletną linię do przygotowania z frakcji odpadów paliwa RDF. Linia obejmuje (w skali półtechnicznej) komplet wyposażenia: od frakcjonowania odpadów, poprzez suszenie aż do procesu aglomeracji. Z kolei, w rozbudowanym budynku (spełniającym warunki budynku pasywnego) znalazły miejsce: dziekanat, sala seminaryjna, pomieszczenia dla pracowników oraz dokonano gruntownego remontu istniejącej sali wykładowej.

W październiku 2021 roku w ramach oceny programowej, oceniany przez Zespół nauk inżynieryjno-technicznych kierunek studiów: Odnawialne źródła energii i gospodarka odpadami otrzymał pozytywną ocenę: następna ocena planowana jest w roku akad. 2027/2028.

Wydział Inżynierii Produkcji i Energetyki aktywnie współpracuje z otoczeniem społeczno-gospodarczym. Według regulaminu określającego zasady współpracy

Wydziału z otoczeniem, przedstawiciele otoczenia (tzw. interesariusze zewnętrzni) uczestniczą w tworzeniu oraz doskonaleniu efektów uczenia się na realizowanych kierunkach, prowadzone są konsultacje w zakresie potrzeb tworzenia nowych kierunków /specjalności. Spotkanie odbywają się, nie rzadziej niż raz w roku na terenie Uczelni. W myśl regulaminu, konsultacje z interesariuszami może prowadzić Dziekan, Prodziekan, Kierownik Jednostki oraz nauczyciele akademicki realizujący zajęcia na ocenianym kierunku studiów. Stosowane formy konsultacji to: wywiady (wywiad kierowany), spotkania seminaryjne, konferencje, wywiady podczas zajęć terenowych (wyjazdów w ramach zajęć i praktyk realizowanych w toku studiów). Na podstawie pozyskanych informacji ze spotkań, prowadzona jest analiza sytuacji na rynku pracy, która ma realny wpływ na wszystkie etapy nauczania na prowadzonych kierunkach, począwszy od zarysu koncepcji nauczania, poprzez program i jego realizację, w tym realizację praktyk, a skończywszy na dodatkowych formach wsparcia (udział w projektach finansowanych ze środków UE), które są oferowane studentom.

W procesie tworzenia oferty edukacyjnej uczestniczy wielu partnerów (interesariusze zewnętrzni i wewnętrzni). Do grupy partnerów wewnętrznych należą pracownicy naukowo-dydaktyczni Wydziału oraz studenci. Ich działania koordynuje Rada Kierunku, których skład jest reprezentatywny, bowiem odzwierciedla strukturę organizacyjną Wydziału. Członkami Rad są także przedstawiciele Samorządu Studenckiego. Zgłaszane propozycje, uwagi i oceny w formie wniosków, komentarzy, sugestii przekazywanych od pracowników Wydziału są przedmiotem dyskusji na posiedzeniach różnych komisji Wydziału oraz Rady Kierunku i Programowej, w zależności od obszaru, którego dotyczą. W skład Rady Interesariuszy Zewnętrznych wchodzi: przedstawiciele organów państwowych, samorządu terytorialnego i zawodowego, przedstawiciele instytucji oraz stowarzyszeń naukowych i zawodowych, przedstawiciele pracodawców, organizacji samorządu gospodarczego oraz przedstawiciele przedsiębiorców, Dziekan, inne osoby właściwe w określonych sprawach merytorycznych. Na Wydziale Inżynierii Produkcji i Energetyki interesariusze zewnętrzni podzieleni są na Sekcje, według reprezentowanych branż i działalności korelujących z odpowiednimi kierunkami studiów.

Umiedzy narodowienie procesu kształcenia na Wydziale Inżynierii Produkcji i Energetyki odgrywa istotną rolę w procesie planowania i realizacji kształcenia na prowadzonych kierunkach studiów. Obejmują one następujące działania:

- aktywne uczestnictwo w zajęciach prowadzonych w języku obcym na Wydziale przez profesorów wizytujących, przekładające się na zdobycie umiejętności korzystania z literatury naukowej anglojęzycznej oraz przygotowywania publikacji i referatów naukowych,
- uczestnictwo studentów w stażach i studiach zagranicznych,
- uczestnictwo studentów w wyjazdach studyjnych do zagranicznych ośrodków naukowych i przedsiębiorstw,

- uczestnictwo studentów w konkursach, olimpiadach i kursach prowadzonych w języku obcym,
- podnoszenie kwalifikacji z języka obcego kadry naukowej i dydaktycznej, m.in. poprzez uczestnictwo w wyjazdach zagranicznych (Erasmus+ i w ramach współpracy dwustronnej),
- uczestnictwo kadry dydaktyczno-naukowej, studentów i doktorantów w konferencjach i sympozjach międzynarodowych,
- wymiana kadry naukowej między zagranicznymi uczelniami oraz jednostkami badawczymi,
- wymiana studencka w ramach programu Erasmus+.

W Bibliotece Głównej UR i Czytelni Głównej znajduje się ponad 7 tys. tytułów książek i czasopism. Użytkownicy mogą korzystać ze stanowisk komputerowych, które mają dostęp do Internetu i elektronicznych baz danych. Biblioteka włączona jest do systemu bibliotek naukowych. W przypadku, braku danej pozycji w bibliotece, student może za pomocą katalogów centralnych (NUKAT, KARO, Bazy Biblioteki Narodowej) sprawdzić, w której z polskich bibliotek naukowych jest ona dostępna. Jeśli pozycja znajduje się w bibliotece poza Krakowem, wówczas istnieje możliwość zamówienia jej za pośrednictwem Wypożyczalni Międzybibliotecznej Biblioteki. Dodatkowo, każdy student i pracownik Uniwersytetu Rolniczego ma możliwość korzystania w sposób zdalny, z zasobów baz Elsevier, Ebsco, Scopus, Springer, iBuk Libra i innych. Pracownicy i doktoranci mogą dodatkowo korzystać zdalnie z czasopism wydawnictwa Cambridge University i Oxford. Także potrzeby doktorantów, pod względem dostępu do literatury naukowej, są zaspokojone w stopniu bardzo dobrym, ponieważ Biblioteka Główna dysponuje odpowiednim, co do objętości i profilu księgozbiorem, uzupełnianym na bieżąco w drodze zakupu lub wymiany. Uczelnia corocznie rezerwuje odpowiednie środki konieczne do funkcjonowania biblioteki. Ponadto, doktoranci mogą przeglądać on-line różnorodne bazy tematyczne i platformy z czasopismami naukowymi. Pracownicy biblioteki na bieżąco informują użytkowników o uaktualnieniach zasobów.

### **Aktywność naukowa pracowników Wydziału**

Aktywność podzielono na dwa człony obejmujące aktywność naukową (publikacje) oraz w pozyskiwaniu projektów badawczych

W tabeli 9 zestawiono wykazane w ocenie parametrycznej osiągnięcia naukowe pracowników Wydziału. W zestawieniu (w kolumnie liczby punktów za publikacje), w nawiasach wykazano obecnie obowiązującą punktację czasopism naukowych.



Tabela 9. Wykaz osiągnięć naukowych wykazanych w ocenie parametrycznej Wydziału (2016 r.) oraz dyscypliny (2021 r.)

| Wyszczególnienie                     | Okres<br>2012-2016 | Okres<br>2017-2021 |
|--------------------------------------|--------------------|--------------------|
| Publikacje naukowe z liczbą punktów: |                    |                    |
| – 50 (200)                           | 1                  | 8                  |
| – 45 (140)                           | 4                  | 47                 |
| – 40 (100)                           | 2                  | 57                 |
| – 35 (80)                            | 5                  | 206                |
| – 30 (75)                            | 3                  | 16                 |
| – 25 (70)                            | 3                  | 69                 |
| – 15                                 | 14                 | -                  |
| – 14                                 | 8                  | -                  |
| – 13                                 | 2                  | -                  |
| – 12                                 | 3                  | -                  |
| – 11                                 | 1                  | -                  |
| – 10                                 | 39                 | -                  |
| Monografie naukowe z liczbą punktów  |                    |                    |
| – 25                                 | 3                  | -                  |
| – 20                                 | 15                 | -                  |
| Rozdziały w monografiach             | 4                  | -                  |

Sumarycznie, pracownicy Wydziału w latach 2017-2021 byli autorami/współautorami 777 prac obejmujących publikacje naukowe, monografie i rozdziały w monografiach.

Oprócz wykazanych publikacji naukowych, pracownicy Wydziału jako autorzy lub współautorzy w latach 2012-2021 uzyskali następujące patenty:

a) Okres od 2012 do 2016 roku

- Autonomiczny układ solarny
- Czujnik temperatury
- Kolektor autonomicznego aparatu udojowego
- Sposób wykorzystania naturalnej energii cieplnej w akumulatorze ciepła oraz akumulator ciepła
- Sposób wyznaczania poślizgu kół napędowych ciągnika
- Układ sterowania i stabilizacji podciśnienia ssącego w komorze podstrzykowej kubków udojowych dla krów
- Sposób i układ do wytwarzania paliwa w procesie odzysku frakcji podsi-towej
- Sposób wytwarzania wyrobów mięsnych wieprzowych o kontrolowanej alergenicności
- Zastosowanie folii trójwarstwowej i modyfikowanej atmosfery do pakowania prozdrowotnych wyrobów wieprzowych.

b) Okres od 2017 do 2021 roku

- Antystresowe urządzenie dla prosiąt
- A system for automatic scarification and assessment of vitality of seeds and a method for automatic scarification and assessment of vitality of seeds (patent europejski)
- Czujnik temperatury
- Dwufazowe mieszadło do gnojowicy
- Maszyna do rozdrabniania karp korzeniowych wierzby oraz krzewów i młodych drzew
- Mieszadło do gnojowicy
- Mobilna zaprawiarka materiału siewnego
- Reaktor do termicznej konwersji ze złożem stałym, zwłaszcza do zgazowywania biomasy z dodatkiem materiału inertnego
- Redlica precyzyjna siewnika rzędowego z rowkowym systemem wysiewającym
- Rezystancyjny czujnik temperatury
- Sekcja robocza kombajnu do zbioru owoców truskawek
- Sposób modyfikowania barwy wyrobów z ziemniaków i urządzenie do modyfikowania barwy wyrobów z ziemniaków
- Sposób przygotowania próbek materiału drzewiastego, zwłaszcza pędów roślin drzewiastych do testów wytrzymałościowych, w szczególności do testu wytrzymałości na ścinanie i urządzenie do realizacji tego sposobu
- Sposób rozdrabniania biomasy drzewnej i urządzenie do realizacji tego sposobu
- Sposób wyznaczania poślizgu kół napędowych ciągnika
- System do automatycznej skaryfikacji i oceny żywotności nasion oraz sposób automatycznej skaryfikacji i oceny żywotności nasion
- Układ automatycznej korekcji temperatury wewnątrz ula pszczelego
- Urządzenie do zasłaniania
- Urządzenie do zwiększenia trwałości przechowalniczej bulw ziemniaka
- Zestaw do oznaczania składu granulometrycznego gleb i utworów mineralnych
- Zestaw do oznaczania składu granulometrycznego utworów mineralnych i gleb

Z przedstawionych zestawień wynika jednoznacznie, że w ostatnich pięciu latach nastąpił zdecydowany wzrost aktywności naukowej pracowników Wydziału.

## Projekty naukowe i dydaktyczne

Wydział aktywnie uczestniczy w pozyskiwaniu projektów; zarówno naukowych, jak i dedykowanych podnoszeniu kompetencji studentów.

W tabeli 10 podano zastawienie projektów naukowych realizowanych od 2012r., projektów finansowanych przez NCN, NCBiR, ARIMR oraz funduszy norweskich.

Tabela 10. Wykaz projektów naukowych realizowanych w latach 2012-2022  
przez pracowników Wydziału

| Nazwa projektu                                                                                                                                                                                 | Kierownik projektu                                | Okres realizacji | Przyznane środki finansowe, PLN |
|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|---------------------------------------------------|------------------|---------------------------------|
| Opracowanie innowacyjnych technologii magazynowania energii w produkcyjnych tunelach foliowych, "HortiEnergia"                                                                                 | Prof. S. Kurpaska                                 | 2010-2015        | 3 161 522                       |
| Innowacyjne oddziaływanie techniki i technologii oraz informatycznego wspomaganie zarządzania na efektywność produkcji w gospodarstwach ekologicznych                                          | Dr hab. S. Tabor, prof. URK                       | 2010-2014        | 1 250 000                       |
| Opracowanie nowej technologii i modelu funkcjonalnego maszyny do rekultywacji pól po uprawie wierzby energetycznej                                                                             | Dr hab. P. Tylek, prof. URK/ prof. T. Juliszewski | 2014-2017        | 933 480                         |
| Funkcjonalny model automatu z systemem wizyjnym do skaryfikacji oraz oceny żywotności żołądki na podstawie automatycznego rozpoznawania topografii zmian mumifikacyjnych SKARŻOŁ               | Prof. J. Walczyk/dr hab. P. Kielbasa, prof. URK   | 2015-2018        | 644 466                         |
| EKO-BIONOM Proekologiczne wytwarzanie nawozów organiczno-mineralnych na bazie odpadów: ubocznych produktów spalania i biogazyfikacji biomasy                                                   | Prof. J. Frączek                                  | 2015-2018        | 632 877                         |
| Innowacyjna technologia wytwarzania paliwa alternatywnego z odpadów komunalnych dla elektrowni i elektrociepłowni – kluczowym elementem systemu gospodarki odpadami w Polsce (akronim Eko-RDF) | Prof. J. Frączek                                  | 2015-2018        | 1 736 838                       |

| Nazwa projektu                                                                                                                                                                                                                           | Kierownik projektu                                                            | Okres realizacji | Przyznane środki finansowe, PLN |
|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-------------------------------------------------------------------------------|------------------|---------------------------------|
| Woda w glebie - monitoring satelitarny w poprawie retencji wodnej przy użyciu biowęgla                                                                                                                                                   | Prof. M. Kuboń                                                                | 2018-2021        | 655 000                         |
| Opracowanie technologii i uruchomienie produkcji mączek mineralnych wytworzonych z odpadów górnictwa surowców skalnych i energetyki zawodowej INNROCK                                                                                    | Dr inż. M. Gliniak, prof. URK                                                 | 2018-2022        | 1 442 167                       |
| 2 projekty do nawiązania współpracy naukowej z NGI Oslo                                                                                                                                                                                  | Prof. S. Kurpaska                                                             | 2017             | 35 484                          |
| Formeth - technologia bezpośredniego rozkładu ścieków formaldehydu i urotropiny                                                                                                                                                          | Dr inż. M. Gliniak, prof. URK                                                 | 2019             | 52 165                          |
| Wyznaczanie parametrów techniczno-eksploatacyjnych układu pneumatycznego stanowiącego wyposażenie głowicy roboczej w sekcji kombajnu do zbiorów owoców truskawek z upraw, prowadzonych rzędowo lub zagonowo, polowych i/lub pod osłonami | Prof. S. Kurpaska                                                             | 2019             | 79 528                          |
| Ammonia as carbon free fuel for internal combustion engine driven agricultural vehicle ACTIVATE                                                                                                                                          | Dr inż. M. Jewiarz, prof. URK                                                 | 2020-2023        | 369 331                         |
| Innowacyjna technologia produkcji owoców jagodowych na przykładzie maliny o podwyższonej zawartości związków bioaktywnych oraz zwiększonej wartości handlowej                                                                            | Prof. M. Kuboń                                                                | 2021-2022        | 253 422                         |
| Ogólnopolski system precyzyjnej diagnozy chorób, szkodników oraz potrzeb nawożeniowych w produkcji ogrodnictwa                                                                                                                           | Dr hab. I. Domagała-Świątkiewicz prof. URK/<br>Dr hab. U. Sadowska, prof. URK | 2021-2022        | 731 096                         |
| Innowacyjna technologia granulacji surowców mineralnych                                                                                                                                                                                  | Dr hab. K. Mudryk, prof. URK                                                  | 2021-2022        | 89 500                          |
| DesiGate - urządzenie do dezynfekcji mgłą przedmiotów codziennego użytku                                                                                                                                                                 | Dr inż. M. Gliniak, prof. URK                                                 | 2021-2022        | 95 000                          |

| Nazwa projektu                                                                                                             | Kierownik projektu | Okres realizacji | Przyznane środki finansowe, PLN |
|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|--------------------|------------------|---------------------------------|
| Zespół autonomicznych robotów antycypacyjnych do zbioru truskawki                                                          | Prof. S. Kurpaska  | 2022-2023        | 2 379 354                       |
| Opracowanie innowacyjnego, zautomatyzowanego urządzenia do oznaczania składu granulometrycznego gleb i utworów mineralnych | Prof. T. Głąb      | 2022-2023        | 745 050                         |

W ramach swoich kompetencji, pracownicy Wydziału (kierownik dr inż. Mateusz Malinowski, prof. URK) na zlecenie Stowarzyszenia p.n. Instytut Rozwoju Obszarów Wiejskich przygotowali pracę naukowo-badawczą obejmującą opinię dotyczącą lokalizacji Centrum skupu produktów rolno-spożywczych i dystrybucji żywności (Giełda Rolna) dla miasta Krakowa.

Pracownicy Wydziału, wspólnie z pracownikami Centrum Administracyjnego Wsparcia Projektów UR aktywnie uczestniczą w pozyskiwaniu funduszy na rzecz podnoszenia kompetencji zawodowych studentów WIPIE. W tabeli 11 przedstawiono projekty finansowane ze źródeł zewnętrznych, wraz z liczbą studentów którzy byli ich beneficjentami.

Tabela 11. Projekty dedykowane podnoszeniu kompetencji studentów

| Nazwa projektu                                                                          | Rok realizacji | Sumaryczna liczba beneficjentów | Pozyskana kwota, PLN |
|-----------------------------------------------------------------------------------------|----------------|---------------------------------|----------------------|
| Wiedza i umiejętności kluczem do sukcesu inżynierów OŚ oraz OZEiGO (kierunek zamawiany) | 2011-2015      | 75                              | 4 395 943            |
| Podniesienie i wzmocnienie kompetencji zawodowych (studenci VI i VII semestr)           | 2016-2019      | 120                             | 1 371 939            |
| Nasz stażysta to Twój idealny pracownik                                                 | 2016-2017      | 153                             | 1 558 117            |
| Program staży dla studentów WIPIE UR w Krakowie                                         | 2018           | 46                              | 788 863              |
|                                                                                         | 2019           | 38                              |                      |
| Studia II stopnia w języku angielskim na kierunku OZEiGO (źródło finansowania: EFS UE)  | 2018/2019/2020 | 15                              |                      |
| Program staży dla studentów Kierunków ZIP, OZEiGO, TiL                                  | 2020           | 31                              | 599 416              |
|                                                                                         | 2021           | 18                              |                      |
|                                                                                         | 2022           | 29                              |                      |

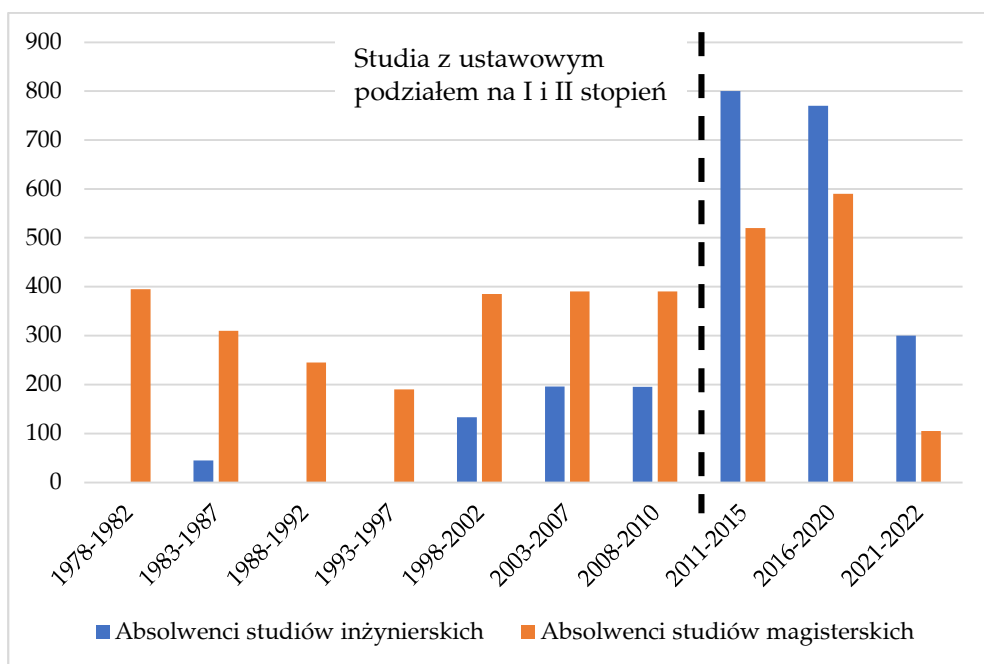
Z przedstawionych danych wynika jednoznacznie, że oprócz wiedzy teoretycznej, nabytych umiejętności podczas ćwiczeń projektowych i laboratoryjnych Uczelnia/Wydział wykazuje aktywność w pozyskiwaniu środków na realizowane staże i praktyki odbywane w krajowych i zagranicznych podmiotach z otoczenia społeczno-gospodarczego.

Na Wydziale, zgodnie z programem ERASMUS+, studenci i pracownicy odbywają zajęcia na uczelniach zagranicznych.

Warto podkreślić, że w ramach istniejących laboratoriów certyfikowanych pracownicy Wydziału realizowali liczne badania zamawiane. Od chwili powołania pierwszego laboratorium łączna kwota na realizację badań wyniosła blisko 660 tys. zł.

### Absolwenci Wydziału

Od początku funkcjonowania Wydziału, ogólna liczba absolwentów wynosi 6287, z czego z tytułem zawodowym inżyniera ukończyło 2570, zaś z tytułem magistra 3717. Szczegółowe wartości (w ok. pięcioletnich cyklach) zobrazowano graficznie na rys. 11.



Rys. 11. Liczba absolwentów Wydziału

Na rysunku zaznaczono również okres od ukończenia studiów z obligatoryjnym podziałem (w myśl procesu bolońskiego) na obydwie poziomy kształcenia. Uwzględniono również absolwentów, którzy otrzymali dyplom z afiliacją Wydziału w 1979 roku, bowiem od 1972 roku kształcenie na tym kierunku odbywało się w ramach Oddziału Wydziału Rolniczego.

## 6. WIZJA ROZWOJU WYDZIAŁU

Wizja rozwoju nawiązuje do Strategii rozwoju Uczelni i jest zawarta w Strategii Rozwoju Wydziału. W strategii zapisano, że misją Wydziału jest kształcenie i wychowanie studentów i doktorantów, kształcenie i promowanie kadr naukowych oraz prowadzenie badań naukowych i prac rozwojowych, w poszanowaniu zasad wolności nauczania i wolności nauki, świadczenie usług badawczych oraz transfer wiedzy i innowacyjnej technologii do gospodarki, a także ochrona zdrowia zwierząt oraz promowanie ochrony zdrowia społeczeństwa i ochrona środowiska naturalnego. Wydział Inżynierii Produkcji i Energetyki prowadzi kształcenie, badania naukowe oraz transfer wiedzy w zakresie zarządzania i inżynierii produkcji, zastosowań techniki i energetyki w procesach produkcyjnych i przetwórczych, transporcie i logistyce (w tym magazynowaniu) oraz inżynierii mechatronicznej. Również kształcenie i prowadzenie badań w obrębie logistyki i transportu nawiązują do tych zastosowań. Wyzwaniem w obszarze badań naukowych winno być zapewnienie wysokiej pozycji Wydziału i jego jednostek w nauce gwarantujące konkurencyjność zespołów badawczych w skali krajowej i międzynarodowej. Z kolei, transfer wiedzy winien polegać na współpracy z otoczeniem gospodarczym innowacyjnych technologii co winno skutkować uzyskaniem przez Wydział ponadregionalnej, uznanej pozycji jako jednostka przedsiębiorcza i innowacyjna oraz otwarta na współpracę.

Proces kształcenia badań naukowych odbywa się w warunkach globalizacji oraz niezwykle szybkiego rozwoju technologii produkcji, przetwórstwa, transportu. Stąd, podstawowe kierunki rozwoju Wydziału winny być zorientowane na implementację i rozwój technologii określanych umownie jako Przemysł 4.0 i Rolnictwo 4.0 oraz optymalizację inżynierskich procesów produkcyjnych, przetwórczych i transportowych gwarantujących zrównoważone wykorzystanie zasobów środowiska naturalnego. Każdy z tych strategicznych kierunków rozwoju zawiera w sobie zastosowanie technologii informacyjnych (IT), elementów robotyki i automatyki oraz niekonwencjonalnych źródeł energii. Kierunki te korespondują z głównymi nurtami uniwersyteckich studiów i badań naukowych w krajach Unii Europejskiej. Z krajami Unii Europejskiej, a także innymi krajami na świecie, utrzymuje się od lat ścisłe kontakty naukowe. Umożliwiają one także, międzynarodowe studia obcokrajowców w Polsce i studentów Wydziału za granicą. Regularne kontrole realizacji zadań strategicznych prowadzone na bieżąco na Wydziale pozwalają na modyfikowanie oferty dydaktycznej i badawczej. W efekcie tej aktywności, obserwuje się od lat prowadzenie studiów na czterech interesujących kierunkach, a absolwentom daje możliwość rozwijania swej kariery zawodowej. Wyniki badań naukowych są



implementowane do gospodarki narodowej w licznie współpracujących z Wydziałem przedsiębiorstwach. W upublicznionej strategii rozwoju Wydziału zawarto również analizę SWOT, w której zidentyfikowano nie tylko słabe i mocne strony oraz szanse i zagrożenia oraz wskazano na sposoby rozwiązywania zidentyfikowanych zagrożeń. Mocnymi stronami są: nowoczesne i w pełni opomiarowane wyposażenie stanowisk badawczych, unikatowa kolekcja roślin energetycznych, akredytowane laboratoria i kompetentna obsługa personelu inżynieryjnego. Słabymi stronami są: ograniczenia finansowe uniemożliwiające kompletne wyposażenia niektórych stanowisk badawczych, rozproszenie przestrzenne obiektów Wydziału oraz niewystarczająca baza dydaktyczna.

Szczegółowo przeanalizowano obszary funkcjonowania Wydziału w zakresie:

- kształcenia,
- nauki i komercjalizacji wyników badań,
- działalności organizacyjnej, zarządzania i relacji z otoczeniem Wydziału.

Do tych obszarów wskazano kierunki działań wraz ze wskaźnikami oraz pracownikami odpowiedzialnymi za ich realizację. Szczegółowe zapisy aktualnej Strategii dostępne są na stronie internetowej Wydziału.

Niewątpliwie, aby Wydział był konkurencyjny dla Kandydatów na rynku edukacyjnym, jego oferta dydaktyczna winna wpisywać się w przyszłościowe wymagania rynku pracy. Tym samym oferta winna być dostosowana do nowych kierunków kształcenia w zakresie prognoz edukacyjnych i zmian na rynku pracy. Współczesnym trendem są zagadnienia technologii związane z tzw. czwartą rewolucją przemysłową. Pod tą nazwą kryje się zbiór zintegrowanych nowoczesnych technologii i systemów, które wymieniają się w czasie rzeczywistym informacjami umożliwiając efektywny nadzór, zarządzanie, zwiększanie wydajności, efektywności ekonomicznej i jakości. Stąd też kształcenie musi obejmować zagadnienia dotyczące automatyki, informatyki, zarządzania produkcją, jak też i inżynierii materiałowej oraz technologii wytwórczych. Wymagania związane z umiejętnościami Absolwenta stymulować będą do wzbogacenia bazy dydaktycznej oraz dodatkowego zatrudnienia specjalistów z zakresu automatyki, informatyki i robotyki. Innym wyzwaniem jest szersze umiędzynarodowienie kierunków studiów poprzez przygotowanie pełnej oferty dydaktycznej w języku angielskim oraz uzyskanie ich międzynarodowej certyfikacji.

## 7. JEDNOSTKI ORGANIZACYJNE WYDZIAŁU

Pracownicy Wydziału zatrudnieni są w Katedrach (szczegółowy opis aktywności Katedr wraz z aktualnym stanem osobowym znajduje się poniżej), Zespole Laboratoriów Wydziału oraz Dziekanacie.

### **Katedra Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Procesów Produkcyjnych** **Kierownik: dr hab. inż. Paweł Kielbasa, prof. URK**

Katedra jest jednostką organizacyjną Uniwersytetu Rolniczego, której początek sięga 1993 roku. W tym właśnie roku powołano Katedrę Eksploatacji Maszyn Rolniczych (KEMR), którą w 1995 roku połączono z Katedrą Podstaw Rolnictwa (KPR), co spowodowało zmianę nazwy jednostki na Katedrę Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Podstaw Rolnictwa (KEMEiPR). Ponowne rozszerzenie Katedry Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Podstaw Rolnictwa (KEMEiPR) nastąpiło w 2009 roku, gdzie połączono ją z funkcjonującą wtedy Katedrą Techniki Rolno-Spożywczej (KTRS). W konsekwencji połączenia oraz ówczesnych uwarunkowań formalno-prawnych powołano Instytut Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Procesów Produkcyjnych (IEMEiPP) w strukturach którego wyodrębniono dwa Zakłady: Zakład Eksploatacji Maszyn i Ergonomii oraz Zakład Inżynierii Produkcji Rolno-Spożywczej. Kolejna zmiana (2019 r.) dotyczyła tylko nazwy, gdzie Instytut Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Procesów Produkcyjnych (IEMEiPP) zmieniono na Katedrę Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Procesów Produkcyjnych (IEMEiPP), która funkcjonuje do dziś. Należy zaznaczyć, że istotnym przedsięwzięciem ze względu na rozwój obszarów badawczych Katedry było powołanie w 2017 roku Laboratorium Eksperymentalnych Technik Badawczych Produktów i Surowców Biologicznych, które w 2018 roku uzyskało akredytację Polskiego Centrum Akredytacji (nr akredytacji AB 1698).

Obecnie w Katedrze pracuje 17 osób z czego 15 pracowników jest zatrudnionych na stanowiskach badawczo-dydaktycznych i dydaktycznych, natomiast pozostali dwóch na stanowiskach administracyjno-technicznych.

Obecny skład osobowy przedstawia się następująco:

dr hab. inż. Paweł Kielbasa, prof. URK - kierownik Katedry

prof. dr hab. inż. Tadeusz Juliszewski

prof. dr hab. inż. Tomasz Głąb

dr hab. Tomasz Jakubowski, prof. URK

dr hab. inż. Urszula Sadowska, prof. URK

dr inż. Tomasz Drózdź, prof. URK

dr hab. inż. Zygmunt Sobol

dr inż. Dariusz Baran

dr inż. Piotr Nawara

dr inż. Karolina Trzyniec

dr inż. Paulina Wrona

dr inż. Mirosław Zagórda

dr inż. Andrzej Żabiński

mgr inż. Anna Miernik

mgr inż. Ernest Popardowski

Pracownicy zatrudnieni na etatach technicznych:

dr inż. Maria Szczuka - sekretariat Katedry

mgr inż. Maciej Waligóra - pracownik inżynieryjno-techniczny

Emerytowani pracownicy:

Prof. dr hab. Piotr Budyn

Prof. dr hab. Stanisław Kopec

Prof. dr hab. Norbert Marks

Prof. dr hab. Maria Walczykova

dr hab. Barbara Krzysztofik, prof. URK

dr inż. Stanisław Wilkus



Rys. 12. Pracownicy Katedry Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Procesów Produkcyjnych

Główne kierunki badań obejmują: eksploatację systemów technicznych i transportowych w przemyśle i technologiach rolnictwa 4.0; ergonomie systemów technicznych i transportowych ze szczególnym uwzględnieniem obciążenia psychicznego operatorów współczesnych interfejsów maszyn i urządzeń technicznych; wykorzystanie systemów telematycznych w technologiach rolnictwa precyzyjnego i transporcie; wykorzystanie geofizycznych metod identyfikacji struktury podglebia w rolnictwie inteligentnym; wykorzystanie stopnia biologizacji gleby w rolnictwie inteligentnym i ochronie środowiska; wykorzystanie mikroorganizmów do remediacji środowiska glebowego oraz utylizacji tworzyw sztucznych; wybrane agrofizyczne właściwości soczewicy, jęczmienia i ziemniaków; pozyskiwanie i przetwarzanie biomasy jako surowca energetycznego; zastosowanie systemu GPS w rolnictwie inteligentnym i procesach transportowych; analiza bulwy ziemniaka, właściwości fizyczne i pozyskiwanie w kontekście surowca dla przemysłu spożywczego, paszowego i skrobiowego; konstrukcja i modernizacja maszyn do uprawy, pielęgnacji, sadzenia i zbioru, ocena technologii i maszyn do zbioru bulw, wpływ różnych czynników na fizyczne, anatomiczne i morfologiczne właściwości i cechy bulw, proekologiczna uprawa ziemniaków, wpływ różnych czynników na trwałość przechowalniczą bulw ziemniaka; ocenę nakładów energetycznych na rozdrabnianie surowców i procesy produkcyjne, m.in.: nakłady energetyczne ponoszone na

produkcję i przetwórstwo mleka, produkty owocowo-warzywne i mięsa, nakłady energetyczne ponoszone na rozdrabnianie surowców ziarnistych; analizę poziomu hałasu na liniach produkcyjnych przemysłu spożywczego i konfekcjonowania napojów; identyfikację jakościową materii organicznej na podstawie emisji fotonów (metoda fotometryczna); szerokopasmową spektroskopię dielektryczną, wykorzystywaną w pomiarach właściwości elektrycznych materiałów w funkcji częstotliwości; zagadnienia elektroporacji i utrwalania substancji biologicznych pulsacyjnym polem elektrycznym; modyfikację aktywności biologicznej materii organicznej poprzez jej stymulację w polu elektromagnetycznym; wykorzystanie generatora zimnej plazmy do modyfikacji właściwości płynów i eliminacji zanieczyszczeń cieczy; wykorzystanie emisji fotonowej materii organicznej do identyfikacji aktywności biologicznej substancji; jakość i bezpieczeństwo żywności w aspekcie jakości surowców, pozyskiwanie i wstępne przetwarzanie surowców przemysłu farmaceutycznego i kosmetycznego.

Pracownicy Katedry prowadzą zajęcia dydaktyczne z zakresu: ochrony środowiska; systemów telematycznych w logistyce; eksploatacji układów mechatroniki; normalizacji i zarządzaniu jakością w logistyce; inżynierii przetwórstwa biosurowców; techniki zabezpieczenia surowców i produktów; mikrokomputerów w rolnictwie; surowców i technologii produkcji, ekologii i zarządzaniu środowiskowym; inżynierii przetwórstwa rolno-spożywczego; zarządzania jakością w produkcji rolno-spożywczej; podstawy energetyki odnawialnej; bezpieczeństwa pracy i ergonomii; planowania i organizacji prac inżynierskich; systemów zabezpieczenia surowców; inżynierii produkcji biopaliw; systemów informacji przestrzennej; zarządzania środowiskowego; gospodarki odpadami w przemyśle rolno-spożywczym; systemów informatycznych w zarządzaniu produkcją; inżynierii produkcji i przetwórstwa surowców żywnościowych, inżynierii produkcji i przetwórstwa surowców nieżywnościowych; podstaw hydrologii i hydrogeologii; produkcji i właściwości biomasy; właściwości fizyko-chemicznych odpadów; odpadów w produkcji surowcowej i przetwórstwie; eksploatacji i niezawodności systemów technicznych, systemów informacji przestrzennej w zarządzaniu środowiskiem; inżynierii procesowej w gospodarce odpadami; systemów kontroli produkcji; projektowania systemów i linii produkcyjnych; inżynierii odzysku odpadów; zarządzania jakością; technik i technologii w transporcie wewnętrznym; dokumentacji transportowej i spedycji; ekologii; systemów i urządzeń transportowych; inżynierii ruchu; towaroznawstwa; eksploatacji i niezawodności systemów transportowych; mechatroniki systemów transportu; programów użytkowych w logistyce; systemów informacji przestrzennej w transporcie; transportu w systemach produkcyjnych; komputerowych symulacji procesów logistycznych; transportu drogowego osób i rzeczy; dystrybucji i monitoringu produktów rolno-spożywczych; badań i pomiarów przemysłowych; systemów zabezpieczenia ładunków; metod i systemów w przechowywaniu; zarządzania łańcuchem logistycznym oraz seminaria dyplo-

mowe inżynierskie i magisterskie. Należy zaznaczyć, że pracownicy katedry prowadzą również część w/w przedmiotów w języku angielskim (w ramach programu Erasmus<sup>+</sup>).

Ćwiczenia ze studentami odbywają się w laboratoriach dydaktyczno-naukowych Katedry, na stanowiskach badawczych posiadających duże właściwości dydaktyczne, ale również spore możliwości badawcze, które w większości zostały zaprojektowane przez pracowników Katedry oraz wyposażone we współczesną aparaturę pomiarową i odpowiednio do potrzeb skomputeryzowane i wyposażone w odpowiednie oprogramowanie, często będące autorstwa prowadzącego zajęcia. Katedra posiada kilka laboratoriów o charakterze stacjonarnym w tym jedno akredytowane oraz dwa laboratoria mobilne do realizacji badań terenowych badań eksploatacyjnych maszyn.

## **Katedra Inżynierii Bioprocessów, Energetyki i Automatyzacji** **Kierownik: prof. dr hab. inż. Sławomir Kurpaska**

Po dokonaniu reorganizacji struktury Wydziału, Katedra została powołana z dniem 01.09.2018 roku po wydzieleniu pracowników z Instytutu Inżynierii Rolniczej i Informatyki oraz Katedry Energetyki i Automatyzacji Procesów Rolniczych.

Obecna kadra stanowi 23 pracowników badawczo-dydaktycznych i dydaktycznych oraz czterech z pionu administracyjno-technicznego.

Obecny skład osobowy przedstawia się następująco:

prof. dr hab. Sławomir Kurpaska - kierownik Katedry

prof. dr hab. inż. Henryk Juszka

prof. dr hab. inż. Małgorzata Trojanowska

dr hab. Marek Gancarz, prof. URK

dr hab. inż. Hubert Latała, prof. URK

dr hab. inż. Jakub Sikora, prof. URK

dr inż. Maciej Gliniak, prof. URK

dr inż. Mateusz Malinowski, prof. URK

dr hab. inż. Jarosław Knaga

dr hab. inż. Jacek Salamon

dr hab. Anna Krakowiak-Bal

dr hab. inż. Grzegorz Wcisło

dr inż. Stanisław Famielec

dr inż. Jan Giełżecki

dr inż. Stanisław Lis

dr inż. Krzysztof Nęcka

dr inż. Tomasz Szul

dr inż. Marcin Tomasik

dr Piotr Wałag

dr inż. Urszula Ziemiańczyk  
mgr inż. Aneta Kopeć-Jarosz  
mgr inż. Piotr Łyszczarz  
mgr inż. Marcin Wąs

Pracownicy zatrudnieni na etatach technicznych:  
dr inż. Anna Karbowniczak-Miśtał - sekretariat Katedry  
mgr inż. Anna Lis-Łątka (mgr inż. Arkadiusz Bieszczad)  
mgr inż. Marek Machaczka  
mgr inż. Janusz Tabor  
Krzysztof Górka

Emerytowani pracownicy:  
prof. dr hab. inż. Jerzy Gruszczyński  
prof. dr hab. inż. Stanisław Kokoszka  
prof. dr hab. inż. Kazimierz Rutkowski  
dr hab. inż. Jan Vogelgesang  
dr hab. inż. Wiesław Tomczyk  
dr hab. Wojciech Wdowiak  
dr inż. Jan Borcz  
dr inż. Jerzy Kwapisz



Rys. 13. Pracownicy Katedry Inżynierii Bioprocessów, Energetyki i Automatyki

Pracownicy Katedry posiadają stopnie naukowe z dyscyplin: inżynieria mechaniczna, inżynieria środowiska, górnictwo i energetyka, inżynieria chemiczna, ekonomia i finanse oraz rolnictwo i ogrodnictwo. Stąd kierunki badań, oferowane tematy prac dyplomowych są ukierunkowane na zagadnienia budowy i eksploatacji urządzeń mechanicznych, efektywności energetycznej pracy urządzeń OZE (pompa ciepła, kolektory słoneczne, panele PV), magazynowania ciepła w akumulatorach energii, automatyki i robotyki, energetyki odnawialnej, gospodarki odpadami oraz zagadnień ekonomicznych, wykorzystania IT w przedsiębiorstwach z branży OZE i GO, aspektów techniczno-ekonomicznych i eksploatacyjnych wykorzystania odnawialnych źródeł energii, procesów logistycznych w przedsiębiorstwach z branży OZE i GO, analizy cyklu życia produktu (LCA) w ocenie oddziaływania środowiskowego; gospodarki odpadami, oceny składu granulometrycznego biomasy, analizy oddziaływania środowiskowego procesów produkcji kolektorów słonecznych i paneli fotowoltaicznych, analizy systemów sterowania w budynkach inteligentnych, efektywności pracy źródeł fotowoltaicznych, analiz geoprzestrzennych do wyznaczania konfliktów lokalizacyjnych zakładów przetwarzających odpady, możliwości przyrodniczego zastosowania materiału filtracyjnego z biofiltrów po procesie biologicznego przetwarzania odpadów, zawartości metali ciężkich w odpadach niebezpiecznych z wykorzystaniem techniki XRF, procesu zgazowania biomasy odpadowej, analizy jakości ścieków komunalnych, zużycia energii cieplnej w budynkach, projektowania stanowisk do badania charakterystyk kolektorów słonecznych, audytu energetycznego dla budynków wraz z analizą ekonomiczną termoizolacji.

Główne kierunki badań obejmują następujące zagadnienia:

- Problemy w eksploatacji urządzeń energetyki odnawialnej (pompa ciepła, kolektory słoneczne, panele fotowoltaiczne),
- Optymalizacja parametrów procesu produkcji paliw typu biodiesel,
- Optymalizacja składu substratu do produkcji biogazu,
- Gospodarka odpadami (zbieranie i transport odpadów, technologie i procesy przetwarzania odpadów komunalnych, przemysłowych i bioodpadów),
- Gospodarka o obiegu zamkniętym (biogospodarka, modele biznesowe i zrównoważonej konsumpcji),
- Zagadnienia efektywności ekonomicznej przedsiębiorstw,
- Problemy techniczne i logistyczne związane z rozwojem infrastruktury technicznej,
- Badanie niezawodności środków technicznych,
- Zagadnienia transportu wewnętrznego i zewnętrznego,
- Analiza ekonomiczna i logistyczna procesów przemysłowych,
- Prognozowanie i planowanie potrzeb energetycznych wsi i rolnictwa,
- Jakość i użytkowanie energii elektrycznej,
- Zarządzanie gospodarką energetyczną w gminach z uwzględnieniem problematyki ochrony powietrza atmosferycznego,



- Automatyzacja i robotyzacja rolno-spożywczych procesów technologicznych,
- Modelowanie i symulacja komputerowa systemów sterowania,
- Systemy pomiarowe w automatyzacji procesów,
- Programowanie sterowników mikroprocesorowych,
- Systemy informatyczne w automatyce (SCADA),
- Metody sztucznej inteligencji w systemach sterowania,
- Ocena oddziaływania inwestycji na środowisko.

Pracownicy Katedry prowadzą zajęcia dydaktyczne z zakresu: statystyki, inżynierii produkcji ogrodniczej, inżynierii procesowej, energetyki konwencjonalnej i alternatywnej oraz planowania energetycznego, kogeneracji i magazynowania energii, automatyki i robotyzacji, systemów sterowania i kontroli produkcji, gospodarki odpadami, gospodarki wodno-ściekowej, infrastruktury technicznej, analizy cyklu życia (z wykorzystaniem dedykowanego oprogramowania LCA), elektrotechniki i elektroniki, metrologii i sensoryki, techniki cieplnej, logistyki transportowej, systemów informacji przestrzennej, wielofunkcyjnego i zrównoważonego rozwoju obszarów wiejskich, oceny oddziaływania inwestycji na środowisko, negocjacji menadżerskich, marketingu oraz ekonomii.

Pracownicy Katedry prowadzą także zajęcia w języku angielskim (w ramach programu Erasmus<sup>+</sup>): Environmental impact assessment, Managerial negotiations and staff management, Design and Operation of Renewable Energy Engineering Systems, Diagnostics of renewable energy systems, Engineering in Horticulture, Environmental impact assessment of Waste Management, Irrigation Machinery, Maintenance systems for processing lines, Reclamation of degraded land, Spatial Information System, Sustainable development of rural areas and environmental protection oraz Waste processing costs.

Ćwiczenia ze studentami odbywają się w laboratoriach dydaktyczno-naukowych Katedry, na stanowiskach badawczych posiadających duże walory dydaktyczne, są skomputeryzowane i wyposażone w nowoczesne urządzenia oraz aparaturę pomiarową najnowszej generacji. Na ćwiczeniach wykorzystywane są specjalistyczne oprogramowania znajdujące się w zasobach pracowni komputerowych. Stanowiska laboratoryjne zostały w większości zaprojektowane i wykonane przez pracowników Katedry. W skład Katedry wchodzi również certyfikowane przez Polskie Centrum Akredytacji Laboratorium Fizyko-Chemicznych i Mikrobiologicznych Analiz Odpadów.

## **Katedra Inżynierii Produkcji, Logistyki i Informatyki Stosowanej** **Kierownik: prof. dr hab. Maciej Kuboń**

Katedra została powołana 1 września 2019 roku na mocy Zarządzenia Rektora nr 30/2019 Uniwersytetu Rolniczego im. Hugona Kołłątaja w Krakowie, z dnia 29.05.2019 roku. Istniejący od 2009 roku Instytut Inżynierii Rolniczej i Informatyki został podzielony na dwie Katedry: Katedrę Inżynierii Produkcji, Logistyki i Informatyki Stosowanej oraz Katedrę Inżynierii Bioprocusów, Energetyki i Automatykcji.



Rys. 14. Pracownicy Katedry Inżynierii Produkcji, Logistyki i Informatyki Stosowanej

Obecny skład osobowy przedstawia się następująco:  
prof. dr hab. inż. Maciej Kuboń - kierownik Katedry  
dr hab. inż. Michał Cupiał, prof. URK  
dr hab. inż. Dariusz Kwaśniewski, prof. URK  
dr hab. inż. Urszula Malaga-Toboła, prof. URK  
dr hab. inż. Anna Szeląg-Sikora, prof. URK  
dr hab. inż. Sylwester Tabor, prof. URK  
dr hab. inż. Zbigniew Kowalczyk  
dr hab. inż. Agnieszka Latawiec  
dr inż. Katarzyna Grotkiewicz  
dr Michał Kozdęba

dr inż. Zbigniew Daniel  
dr Jerzy Małopolski  
dr Krzysztof Molenda  
dr Maciej Sporysz

Pracownicy zatrudnieni na etatach technicznych:  
mgr inż. Elżbieta Olech - specjalista - sekretariat Katedry

Emerytowani pracownicy:  
prof. dr hab. Rudolf Michałek  
prof. dr hab. Józef Kowalski  
prof. dr hab. Jerzy Dąbkowski  
dr Stanisława Roczowska-Chmaj  
dr Ryszard Broda  
dr inż. Stanisław Kogut

Działalność naukowa Katedry realizowana jest w trzech obszarach: **Inżynierii Produkcji, Logistyki oraz Informatyki Stosowanej**, wpisującymi się w pełni w program - Przemysł 4.0 oraz Logistyka 4.0.

To koncepcja opisująca złożony proces transformacji technologicznej i organizacyjnej przedsiębiorstw, który obejmuje integrację łańcucha dostaw, wprowadzanie nowych modeli biznesowych oraz szeroko pojętą cyfryzację produktów i usług. Realizowane badania w tym zakresie przedstawiają nowe oblicze inżynierii produkcji jak też zarządzania łańcuchami dostaw w aspekcie wykorzystywania inteligentnych technik i technologii w przemyśle i logistyce. Prowadzone w Katedrze prace badawcze, uwzględniają istotną rolę jaką mają we współczesnej inżynierii produkcji, autonomiczne układy oparte o algorytmy komputerowe w celu lepszego, szybszego i dokładniejszego monitorowania i sterowania pracą i ruchem pojazdów, maszyn i robotów w obrębie systemów produkcyjnych i łańcuchów dostaw.

W obszarze **INŻYNIERII PRODUKCJI** tematyka badawcza związana jest głównie z planowaniem, organizowaniem, realizacją, nadzorowaniem oraz kontrolą procesów produkcyjnych. Rozwiązujemy problemy dotyczące projektowania nowych oraz nadzorowania istniejących procesów i systemów produkcyjnych, nadzorowania obiektów i systemów zarządzania, a także proponujemy rozwiązania w zakresie gospodarowania odpadami w obiegu zamkniętym. Zadaniowo inżynieria produkcji skupia się na realizacji i wdrażaniu prac badawczych dotyczących innowacji technologicznych i organizacyjnych oraz udziału w pracach dotyczących przygotowania, doradztwa technicznego i organizacyjnego w inżynierii wytwarzania. Istotnym aspektem tematyki badawczej inżynierii produkcji jest również zarządzanie kosztami, finansami i kapitałem, zarządzanie przedsiębiorstwem, marketing, logistyka, zarządzanie inwestycjami rzeczowymi, formułowania zadań z zakresu technologii, zarządzania i finansów, transferu technologii i innowacyjności.

Badania te związane są bezpośrednio z procesem dydaktycznym obejmującym takie przedmioty jak: podstawy zarządzania, teoria procesów produkcyjnych, rachunek kosztów dla inżynierów, zarządzanie produkcją i usługami, planowanie i organizacja produkcji surowcowej, badanie i rozwój produktu, systemy sterowania produkcją i przepływem produkcji, technologie procesów produkcyjnych, utrzymanie maszyn i systemów produkcyjnych, systemy informatyczne w inżynierii produkcji, zintegrowane systemy wytwarzania, logistyka w przedsiębiorstwie, zarządzanie strategiczne, zarządzanie projektem i innowacjami, prognozowanie i symulacja w przedsiębiorstwie, organizacja i ekonomika systemów produkcyjnych, projektowanie systemów i linii produkcyjnych oraz optymalizacja i modelowanie procesów biznesowych,

Proces dydaktyczny, oparty głównie na zajęciach projektowych i laboratoryjnych wspomagany jest specjalistycznym oprogramowaniem. Należy tutaj wspomnieć, że Katedra dysponuje wyłącznie licencjonowanym oprogramowaniem, będącym własnością Wydziału.

Prace dyplomowe realizowane w Katedrze w tym obszarze dotyczą głównie:

- Optymalizacji cyklu produkcyjnego a wykorzystanie zdolności produkcyjnej
- Oceny efektywności wykorzystania maszyn i urządzeń wybranego systemu produkcyjnego
- Oceny wydajności i produktywności systemu produkcyjnego z wykorzystaniem chronometrażu dnia pracy
- Projektów wdrożenia i oceny systemów z zakresu organizacji i/lub zarządzania przedsiębiorstwem produkcyjnym
- Projektów i analizy łańcuchów dostaw dla wybranego produktu
- Analizy produkcyjności i kosztochłonności procesów produkcyjnych w przedsiębiorstwach
- Projektów informatycznych z zakresu zarządzania lub inżynierii produkcji
- Projektów planu marketingowego dla przedsiębiorstwa
- Aspektów techniczno-organizacyjnych oraz ekonomiczno-społecznych wykorzystania wybranych OZE
- Analizy i optymalizacji procesów biznesowych z wykorzystaniem narzędzi IT
- Maszynowego przetwarzania danych i uczenia maszynowego
- Projektów i implementacji aplikacji dla określonych dziedzin

W obszarze **LOGISTYKI** działalność naukowo-badawcza Katedry rozwijana jest w następujących kierunkach: logistyka w przedsiębiorstwie, logistyka miejska, logistyka zaopatrzenia, produkcji i dystrybucji, łańcuchy i sieci dostaw, gospodarka magazynowa, spedycja krajowa i międzynarodowa, transport specjalistyczny. Wśród obszarów tematycznych będących w kręgu zainteresowania pracowników Katedry należy wymienić między innymi: zarządzanie procesami logistycznymi, projektowanie i analiza systemów logistycznych, ocena kosztochłonności i efektywności procesów logistycznych, logistyka przedsiębiorstw, zarządzanie produkcją,

zarządzanie łańcuchem/siecią dostaw, spedycja międzynarodowa, rynek usług logistycznych, zastosowania informatyki w logistyce, infrastruktura procesów logistycznych, gospodarka magazynowa, środowiskowe uwarunkowania procesów logistycznych oraz logistyka miejska.

Realizowane zadania badawcze wykorzystywane są w procesie dydaktycznym w obszarze następujących przedmiotów: logistyka w przedsiębiorstwie, infrastruktura logistyczna, spedycja w gospodarce żywnościowej, transport drogowy osób i rzeczy, organizacja i zarządzanie przedsiębiorstwem transportowym, gospodarka magazynowa, usługi logistyczne, logistyka i zarządzanie zaopatrzeniem, planowanie logistyczne oraz marketing usług transportowych.

Proces dydaktyczny, a w szczególności przedmioty kierunkowe (Logistyka w przedsiębiorstwie oraz spedycja międzynarodowa) wspomagane są specjalistycznym oprogramowaniem, takimi jak Epicor, TachoSpeed, Fratero czy Goodlading.

Prace dyplomowe realizowane w Katedry w tym obszarze dotyczą głównie:

- Zarządzania ryzykiem w procesach logistycznych oraz firmach transportowych
- Analizy procesów logistycznych na przykładzie wybranej firmy
- Analizy działalności wybranej firmy transportowej/spedycyjnej
- Logistyki w imprezach masowych
- Wpływu pandemii na efektywność procesów transportowych lub magazynowych
- Oceny wytrzymałości różnych typów zabezpieczeń transportowych
- Oceny wytrzymałości różnych typów opakowań transportowych
- Logistyki odpadami w aspekcie gospodarki o obiegu zamkniętym
- Optymalizacji kosztów logistycznych na przykładzie wybranego przedsiębiorstwa
- Oceny kosztochłonności i energochłonności procesów logistycznych
- Oceny wpływu czynników fizycznych na uszkodzenia wybranych opakowań metalowych
- Analizy wykorzystania systemów informatycznych do organizacji transportu w wybranej firmie
- Efektywności procesów transportowych w wybranym przedsiębiorstwie

Obszar **INFORMATYKI STOSOWANEJ** jest ściśle związany z inżynierią produkcji, a badania i analizy w tym obszarze związane są z szeroko pojmowaną analizą danych, w tym matematycznym modelowaniu procesów i systemów, prognozowaniem i symulacją, wielowymiarową analizą z wykorzystaniem uczenia maszynowego i sztucznej inteligencji, wykorzystaniem narzędzi informatycznych do wspomagania zarządzania przedsiębiorstwem jak również cyberbezpieczeństwem. W ramach działalności badawczo-dydaktycznej rozwiązywane są problemy dotyczące głównie optymalizacji procesów produkcyjnych i biznesowych z wykorzystaniem analizy wielowymiarowej i metod uczenia maszynowego oraz zastosowaniem metod i narzędzi informatycznych do wspomagania zarządzania produkcją. Badania te związane są bezpośrednio z procesem dydaktycznym obejmującym

takie przedmioty jak: matematyka stosowana, badania operacyjne, prognozowanie i symulacja w przedsiębiorstwie, inżynieria oprogramowania, informatyka i systemy baz danych, systemy informatyczne w inżynierii produkcji, optymalizacja i modelowanie procesów biznesowych, systemy zarządzania bazami danych, systemy wspomagania decyzji i zarządzania wiedzą.

Prace dyplomowe realizowane w Katedrze w tym obszarze dotyczą głównie zaawansowanej analizy danych oraz procesów z wykorzystaniem metod i narzędzi informatycznych, prognozowaniu i symulacji komputerowych, zastosowania informatyki i dedykowanego oprogramowania w inżynierii produkcji, modelowania, projektowania i implementowania oprogramowania wspomagającego zarządzanie.

Tematyka pracy dyplomowych realizowana w tym obszarze obejmuje:

- Symulacje łańcucha dostaw oraz optymalizacja floty pojazdów w programie AnyLogic
- Wyznaczanie optymalnych lokalizacji magazynów z użyciem symulacji w programie AnyLogistix
- Symulacje i optymalizacje łańcucha dostaw paliw w systemie AnyLogic <sup>TM</sup>
- Organizację i zarządzanie magazynem w danym przedsiębiorstwie
- Projektowanie relacyjnej bazy danych dla obsługi magazynów
- Wykorzystanie zintegrowanego systemu zarządzania w wybranej firmie logistycznej
- Ocenę systemów telematycznych w wybranych przedsiębiorstwach

Podążając za zmianami w otoczeniu zewnętrznym w Katedrze prowadzone są prace badawczo-rozwojowe mające na celu przyczynianie się do rozwoju polskiej gospodarki poprzez opracowanie i wdrażanie nowych rozwiązań zakresu zarządzania procesowego, zarówno w obszarze inżynierii produkcji jak i sektora TSL. Efektem podejmowanych działań są realizowane projekty badawczo-rozwojowe we współpracy z przedsiębiorstwami produkcyjnymi, realizowane tematy prac doktorskich i habilitacyjnych. Finalnie, uzyskana wiedza i doświadczenia pracowników, przekazywane są studentom w realizowanym procesie dydaktycznym.

## **Katedra Inżynierii Mechanicznej i Agrofizyki**

### **Kierownik: prof. dr hab. inż. Sławomir Francik**

Katedra została utworzona uchwałą Senatu AR w Krakowie w roku 2003 w wyniku połączenia Katedry Podstaw Budowy Maszyn oraz Katedry Mechaniki Technicznej. Pracownikami nowej Katedry w tym czasie byli nauczyciele akademicki z KPBM: prof. dr hab. inż. Zbigniew Ślipek (profesor zwyczajny), prof. dr hab. inż. Janusz Kolowca (profesor nadzwyczajny), dr hab. inż. Jarosław Frączek, dr inż. Andrzej Złobecki, dr inż. Bogusława Łapczyńska-Kordon, dr inż. Sławomir Francik, mgr inż. Tomasz Hebda i mgr inż. Marek Wróbel oraz nauczyciele akademicki z KMT: dr hab. inż. Bogusław Cieślowski, dr hab. inż. Jerzy Langman, dr inż. Ludwik Hudy i dr inż. Franciszek Wróbel. Pracownikami technicznymi były Pani Bogusława Dymek i Pani Małgorzata Dembowska. Pierwszym kierownikiem KIMiA został prof. dr hab. inż. Zbigniew Ślipek. Od 2008 roku funkcję tę pełnił prof. dr hab. inż. Jarosław Frączek, a w 2019 roku kierownikiem został prof. dr hab. inż. Sławomir Francik. 21 listopada 2004 roku miało miejsce oficjalne otwarcie wyremontowanego budynku M przy ul. Balickiej 120, który od tego momentu jest siedzibą KIMiA.

W 2004 roku dr inż. Tomasz Hebda awansował na stanowisko adiunkta, a dr inż. B. Łapczyńska-Kordon przeszła na stanowisko starszego wykładowcy.

W 2005 roku w KIMiA zostali zatrudnieni mgr inż. Norbert Pedryc, absolwent kierunku Technika Rolnicza i Leśna na Wydziale Agrotechnologii UR w Krakowie oraz dr inż. Grzegorz Sokal (pracował jedynie pół roku), który stopień doktora nauk technicznych w dyscyplinie budowa i eksploatacja maszyn uzyskał w 2005 roku, na Wydziale Mechanicznym Politechniki Krakowskiej na podstawie rozprawy pt. Metoda podwyższenia dokładności pomiarów współrzędnościowych dokonywanych przez roboty przemysłowe. W 2005 roku na emeryturę przeszedł dr inż. Franciszek Wróbel. Na stanowisko profesora nadzwyczajnego awansował dr hab. inż. Jarosław Frączek.

W 2007 roku w KIMiA został zatrudniony dr inż. Krzysztof Mudryk, absolwent kierunku Technika Rolnicza i Leśna na Wydziale Agrotechnologii UR w Krakowie, natomiast dr inż. Ludwik Hudy zakończył pracę. Dr hab. inż. Bogusław Cieślowski awansował na stanowisko profesora nadzwyczajnego, a dr inż. M. Wróbel na stanowisko adiunkta.

W 2008 roku dr hab. inż. Jerzy Langman awansował na stanowisko profesora nadzwyczajnego, a dr hab. inż. Bogusława Łapczyńska-Kordon powróciła na stanowisko adiunkta.

W 2009 roku dr inż. Norbert Pedryc i dr inż. Krzysztof Mudryk awansowali na stanowisko adiunkta.

W 2010 roku prof. dr hab. inż. Janusz Kolowca i prof. dr hab. inż. Jarosław Frączek awansowali na stanowisko profesora zwyczajnego.

W 2012 roku pracę w KIMiA rozpoczął dr inż. Artur Wójcik, absolwent kierunku Zarządzanie i Marketing na Wydziale Mechanicznym Politechniki Krakowskiej. Stopień naukowy doktora nauk technicznych w dyscyplinie budowa i eksploatacja maszyn uzyskał w 2006 roku, na Wydziale Mechanicznym Politechniki Krakowskiej na podstawie rozprawy pt. Metoda oceny dokładności odwzorowania powierzchni swobodnych w zastosowaniu do inżynierii odwrotnej. Promotorem rozprawy był prof. dr hab. inż. Józef Gawlik. Na emeryturę przeszli prof. dr hab. inż. Janusz Kolowca i dr hab. inż. Jerzy Langman, prof. UR.

W 2014 roku pracę w KIMiA rozpoczął dr inż. Marcin Jewiarz, absolwent kierunku Technologia i Inżynieria Chemiczna na Wydziale Chemicznym Politechniki Śląskiej. W 2014 roku w KIMiA został również zatrudniony mgr inż. Krzysztof Dziedzic, absolwent kierunku Technika Rolnicza i Leśna na Wydziale Inżynierii Produkcji i Energetyki UR w Krakowie, który pracował na stanowisku asystenta do 2016 roku. W 2015 roku pracę w KIMiA rozpoczęła dr inż. Beata Brzychczyk (pracująca na naszym Wydziale od 2013 roku w Instytucie Inżynierii Rolniczej i Informatyki - Zakład Infrastruktury Technicznej i Ekoenergetyki), absolwentka kierunku Technika Ciepła, Piece Przemysłowe i Ochrona Środowiska na Wydziale Metalurgii i Inżynierii Materiałowej Akademii Górniczo-Hutniczej.

W 2016 roku dr inż. M. Jewiarz awansował na stanowisko adiunkta.

W 2017 roku przeszedł na rentę dr inż. Andrzej Złobecki, a stanowisko starszego wykładowcy objęła dr hab. inż. Bogusława Łapczyńska-Kordon. W latach 2017-2018 w KIMiA była zatrudniona na stanowisku asystenta mgr inż. Karolina Słomka-Polonis.

W 2018 roku pracę w KIMiA rozpoczął dr Jakub Fitas, absolwent kierunku Zaawansowane Materiały i Nanotechnologia na Wydziale Fizyki, Astronomii i Informatyki Stosowanej Uniwersytetu Jagiellońskiego.

W tym samym roku na stanowisku asystenta został zatrudniony mgr inż. Adrian Knapczyk (absolwent kierunku Zarządzanie i Inżynieria Produkcji na Wydziale Inżynierii Produkcji i Energetyki UR w Krakowie), oraz Pani mgr Ewelina Węgrzyn na stanowisku starszego technika. Na emeryturę przeszła Pani Bogusława Dymek.

W 2019 roku pracę w KIMiA, na stanowisku asystenta badawczo-dydaktycznego, rozpoczął mgr inż. Jakub Styks, absolwent kierunku Technika Rolnicza i Leśna na Wydziale Inżynierii Produkcji i Energetyki UR w Krakowie. W tym samym roku prof. dr hab. inż. B. Cieślukowski awansował na stanowisko profesora zwyczajnego, dr hab. inż. Sławomir Francik uzyskał stanowisko profesora nadzwyczajnego UR. Na emeryturę przeszedł prof. dr hab. inż. Zbigniew Ślipek.

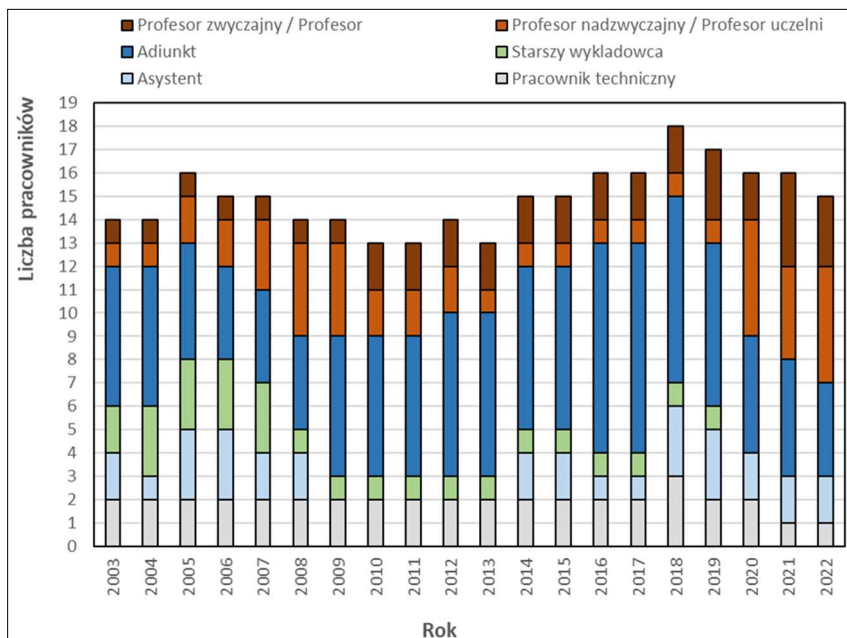
W 2020 roku dr hab. inż. K. Mudryk, dr hab. inż. A. Wójcik i dr hab. inż. M. Wróbel awansowali na stanowisko profesora uczelni. Dr inż. M. Jewiarz uzyskał awans na stanowisko profesora uczelni, dr J. Fitas awansował na stanowisko adiunkta, a dr hab. inż. B. Łapczyńska-Kordon przeszła na stanowisko adiunkta. W 2020 roku na emeryturę przeszła Pani Małgorzata Dębowska.



W 2021 roku prof. dr hab. inż. S. Francik awansował na stanowisko profesora. W 2021 roku na emeryturę przeszedł prof. hab. inż. Bogusław Cieślowski, a rozpoczął pracę w KIMiA prof. dr hab. inż. Jan Suchanicz, na stanowisku profesora.

W 2022 roku dr hab. inż. B. Łapczyńska-Kordon awansowała na stanowisko profesora uczelni.

Na rysunku 15 zestawiona została liczba pracowników KIMiA w poszczególnych latach.



Rys. 15. Liczba pracowników KIMiA w latach 2003-2022 (do czerwca 2022 roku)

Skład osobowy Katedry (stan na dzień 30.06.2022):

prof. dr hab. inż. Sławomir Francik – kierownik Katedry

prof. dr hab. inż. Jarosław Frączek

prof. dr hab. inż. Jan Suchanicz

dr hab. inż. Bogusława Łapczyńska-Kordon, prof. URK

dr hab. inż. Krzysztof Mudryk, prof. URK

dr hab. inż. Artur Wójcik, prof. URK

dr hab. inż. Marek Wróbel, prof. URK

dr inż. M. Jewiarz, prof. URK

dr inż. Beata Brzychczyk

dr inż. Tomasz Hebda

dr inż. Norbert Pedryc

dr Jakub Fitas  
mgr inż. Adrian Knapczyk  
mgr inż. Jakub Styks  
mgr Ewelina Węgrzyn – sekretariat Katedry



Rys. 16. Pracownicy Katedry Inżynierii Mechanicznej i Agrofizyki

Działalność naukowa pracowników Katedry Inżynierii Mechanicznej i Agrofizyki jest skoncentrowana wokół kilkunastu zagadnień:

- Właściwości fizyczne materiałów roślinnych
- Modelowanie procesu suszenia
- Mechanizacja zbioru zbóż
- Ocena trendów rozwojowych w konstrukcji maszyn rolniczych
- Komputerowe systemy pomiarowe
- Diagnostyka techniczna
- Sztuczna inteligencja w eksploatacji maszyn rolniczych
- Modelowanie procesów w inżynierii rolniczej
- Modelowanie zjawisk fizycznych
- Modelowanie i symulacja obciążeń w maszynach rolniczych
- Tendencje rozwojowe i nowoczesność maszyn rolniczych
- Zastosowanie technik audiowizualnych w inżynierii rolniczej
- Odnawialne źródła energii
- Wykorzystanie cyfrowej analizy obrazów w badaniach agrofizycznych.

W 2014 roku w strukturze Katedry Inżynierii Mechanicznej i Agrofizyki powstało Laboratorium Technologii Produkcji i Oceny Jakości Biopaliw. Kierownikiem Laboratorium został dr hab. inż. Krzysztof Mudryk, prof. URK, funkcję kierownika ds. jakości pełni dr hab. inż. Marek Wróbel, prof. URK, a kierownika ds. technicznych dr inż. Marcin Jewiarz, prof. URK. W kolejnych latach pracownicy laboratorium podjęli starania o wdrożenie systemu jakości zgodnie z normą ISO/IEC 17025 Polskiego Centrum Akredytacji. Laboratorium otrzymało akredytację Laboratorium Badawczego nr AB 1585 w dniu 11 stycznia 2016r. W laboratorium prowadzone są badania dotyczące technologii produkcji granulatów (peletów, brykietów) wraz z oceną jakościową dla sektora energetycznego jak i nawozowego. Stanowiska badawcze działające w ramach Laboratorium Technologii Produkcji i Oceny Jakości Biopaliw w większości są certyfikowane na potrzeby akredytacji PCA.

Jednym z mierników działalności naukowej katedry są stopnie i tytuły naukowe uzyskane przez pracowników i doktorantów. W KIMiA do roku 2022 stopnie naukowe doktora uzyskało 8 osób, stopnie naukowe doktora habilitowanego 5 osób, a tytuły profesora 3 osoby. Były to następujące osoby:

- w 2003 roku dr inż. Tomasz Hebda uzyskał stopień naukowy doktora nauk rolniczych w dyscyplinie inżynieria rolnicza,
- w 2006 roku dr inż. Marek Wróbel uzyskał stopień naukowy doktora nauk rolniczych w dyscyplinie inżynieria rolnicza,
- w 2006 roku dr inż. Grzegorz Basista uzyskał stopień naukowy doktora nauk rolniczych w dyscyplinie inżynieria rolnicza,
- w 2007 roku dr inż. Krzysztof Mudryk uzyskał stopień naukowy doktora nauk rolniczych w dyscyplinie inżynieria rolnicza,
- w 2007 roku dr inż. Norbert Pedryc uzyskał stopień naukowy doktora nauk rolniczych w dyscyplinie inżynieria rolnicza,
- w 2013 roku dr inż. Tomasz Reguła uzyskał stopień naukowy doktora nauk rolniczych w dyscyplinie inżynieria rolnicza,
- w 2014 roku dr inż. Paweł Knapik uzyskał stopień naukowy doktora nauk rolniczych w dyscyplinie inżynieria rolnicza,
- w 2018 roku dr inż. Krzysztof Dziedzic uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych w dyscyplinie inżynieria środowiska,
- w 2008 roku dr hab. inż. Bogusława Łapczyńska-Kordon uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego nauk rolniczych w dyscyplinie inżynieria rolnicza,
- w 2011 roku dr hab. inż. Sławomir Francik uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk rolniczych w dyscyplinie inżynieria rolnicza,
- w 2019 roku dr hab. inż. Artur Wójcik uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk inżynieryjno-technicznych w dyscyplinie inżynieria mechaniczna,

- w 2019 roku dr hab. inż. Marek Wróbel uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk inżynieryjno-technicznych w dyscyplinie inżynieria mechaniczna,
- w 2019 roku dr hab. inż. Krzysztof Mudryk uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk inżynieryjno-technicznych w dyscyplinie inżynieria mechaniczna,
- w 2006 roku prof. dr hab. inż. Jarosław Frączek uzyskał tytuł naukowy profesora w dziedzinie nauk rolniczych,
- w 2008 roku prof. dr hab. inż. Bogusław Cieślukowski uzyskał tytuł naukowy profesora w dziedzinie nauk rolniczych,
- w 2021 roku prof. dr hab. inż. Sławomir Francik uzyskał tytuł naukowy profesora w dziedzinie nauk inżynieryjno-technicznych.

W Katedrze prowadzone są zajęcia dydaktyczne z przedmiotów obejmujących treści nauczania z zakresu inżynierii mechanicznej (mechanika techniczna, podstawy konstrukcji maszyn, projektowanie inżynierskie i inne), a także z inżynierii systemów, grafiki i cyfrowej analizy obrazu, pojazdów rolniczych i leśnych, diagnostyki maszyn. Do realizacji treści kształcenia w ww. zakresie wykorzystywane jest zaplecze laboratoryjne oraz nowoczesna pracownia grafiki komputerowej.

W **Zespole Laboratoriów Wydziału** zatrudnieni są: mgr inż. Katarzyna Grądecka-Jakubowska, mgr inż. Monika Pawińska, mgr inż. Marek Machaczka, mgr Apoloniusz Tyszka oraz Krzysztof Kowalik. Główny zakres obowiązków koncentrowany jest na dozorze technicznym aparatury, współpracy z pracownikami z Centrum Transferu Technologii w zakresie przygotowywania projektów dedykowanym studentom, obsłudze administracyjnej realizowanych projektów. Na Wydziale zatrudnieni są również (podlegają pionom centralnym uczelni): mgr Wojciech Lis (odpowiedzialny za funkcjonowanie pracowni informatycznych oraz mgr inż. Magdalena Sass pełniąca funkcję Pełnomocnika Dziekana ds. Finansowych Wydziału.

Za obsługę procesu dydaktycznego studentów odpowiadają pracownicy **Dziękankatu**. Obecnie zatrudnieni są: mgr inż. Magdalena Skręta (Kierownik), dr inż. Elżbieta Budyn, mgr Paulina Kielbasa, mgr Katarzyna Gruntowicz oraz Barbara Długosz.



## 8. LABORATORIA AKREDYTOWANE

Na Wydziale powołano w ramach Katedry Inżynierii Mechanicznej i Agrofizyki Laboratorium Technologii Produkcji i Oceny Jakości Biopaliw. W strukturach Katedry Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Procesów Produkcyjnych powstało Laboratorium Eksperymentalnych Technik Badawczych Surowców i Produktów Biologicznych. Z kolei, w ramach Katedry Inżynierii Bioprocessów, Energetyki i Automatyzacji powołano Laboratorium Fizyko-Chemicznych i Mikrobiologicznych Analiz Odpadów. Decyzja o organizacji tych laboratoriów była konsekwencją oczekiwania otoczenia gospodarczego na akredytowane wyniki badań. W laboratoriach również studenci pozyskują wiedzę z zakresu akredytowanych procedur oznaczania analizowanych parametrów; niektórzy realizują badania do prac dyplomowych.

**Laboratorium Technologii Produkcji i Oceny Jakości Biopaliw** powstało w 2014 roku w strukturach Katedry Inżynierii Mechanicznej i Agrofizyki. W laboratorium prowadzone są badania dotyczące technologii produkcji granulatów (pelletów, brykietów) wraz z oceną jakościową dla sektora energetycznego jak i nawozowego. Badania w szczególności dotyczą: procesu suszenia biomasy, rozdrabniania i mielenia oraz procesu aglomeracji ciśnieniowej i bezciśnieniowej. Wyposażenie laboratorium pozwala również na analizę przebiegu procesu termicznego przetwarzania biomasy (piroliza, zgazowanie, spalanie), a także analizy właściwości popiołu (np. temperatury topnienia popiołu). W kolejnych latach pracownicy laboratorium podjęli starania o wdrożenie systemu jakości zgodnie z normą ISO/IEC 17025 Polskiego Centrum Akredytacji. 11 stycznia 2016 roku laboratorium otrzymało akredytację Laboratorium Badawczego nr AB 1585.

Laboratorium świadczy usługi w zakresie kompleksowych badań tworząc na potrzeby danego zlecenia interdyscyplinarne zespoły badawcze z różnych jednostek, jak i przedsiębiorstw. Laboratorium prowadzi również usługi doradcze, jak i sporządza opinie, np. o innowacyjności analizowanych technologii czy też produktów.

Stanowiska badawcze działające w ramach Laboratorium Technologii Produkcji i Oceny Jakości Biopaliw w większości są certyfikowane na potrzeby akredytacji PCA. Na stanowiskach wykonywane są analizy w ramach badań naukowych prowadzonych w Katedrze Inżynierii Mechanicznej i Agrofizyki, prac inżynierskich, magisterskich oraz doktoranckich, a także prac zleconych.

Obecnie laboratorium działa pod kierownictwem:

1. dr hab. inż. Krzysztof Mudryk, prof. URK - kierownik laboratorium,
2. dr hab. inż. Marek Wróbel, prof. URK - kierownik ds. jakości,

3. dr inż. Marcin Jewiarz, prof. URK - kierownik ds. technicznych.

Zakres certyfikowanych badań obejmuje oznaczanie dla paliw stałych oraz biopaliw, takich właściwości jak:

Ciepło spalania - w zakresie: 6500-25000 kJ/kg

Zawartość wilgoci całkowitej - w zakresie: 5,0-86,0 %

Zawartość wilgoci w próbce analitycznej - w zakresie: 1,0-20,0%

Zawartość popiołu - w zakresie 0,1-40,0%

Gęstość nasypowa - w zakresie (50-750) kg/m<sup>3</sup>

Wytrzymałość mechaniczna peletów - w zakresie 83,0-99,0%

Wytrzymałość mechaniczna brykietów - w zakresie 83,0-99,0%

**Laboratorium Eksperymentalnych Technik Badawczych Surowców i Produktów Biologicznych** rozpoczęło działalność w 2017 roku w ówczesnym Instytucie Eksploatacji Maszyn, Ergonomii i Procesów Produkcyjnych kierowanym przez prof. dr hab. inż. Tadeusza Juliszewskiego (dziś instytut funkcjonuje pod tą samą nazwą, ale jako Katedra). Laboratorium zostało powołane zarządzeniem Nr 35/2017 Rektora Uniwersytetu Rolniczego im. Hugona Kołłątaja w Krakowie z dnia 15 maja 2017 roku. Na kierownika nowopowstałej jednostki został powołany dr hab. inż. Paweł Kielbasa, prof. UR, który koordynował prace związane z utworzeniem jej w strukturze Uniwersytetu.

Od 19 listopada 2018 roku Laboratorium posiada Akredytację Polskiego Centrum Akredytacji (nr akredytacji AB 1698). Akredytacja ta obejmuje sześć procedur w obszarze badań chemicznych i badań właściwości fizycznych paliw (biomasy) oraz żywności: oznaczanie wilgoci całkowitej, wilgoci w próbce analitycznej, zawartości popiołu, charakterystycznych temperatur topliwości popiołu, ciepła spalania i wartości opałowej oraz liczby emitowanych fotonów.

Oprócz procedur akredytowanych, w laboratorium wykonywane są również inne badania. Wyposażenie laboratorium obejmuje w tym zakresie stanowiska: oddziaływania na materiał biologiczny pulsacyjnym polem elektrycznym i stałym polem elektrycznym, szerokopasmowej spektroskopii dielektrycznej, analizy widma świetlnego, oddziaływania zimną plazmą oraz stanowiska do badań mikrobiologicznych.

Obecnie, w laboratorium zatrudnionych jest pięć osób:

1. dr inż. Karolina Trzyniec - kierownik laboratorium,
2. mgr inż. Ernest Popardowski - kierownik ds. jakości,
3. dr inż. Tomasz Drózdź, prof. URK - kierownik ds. technicznych,
4. mgr inż. Anna Miernik - zastępca kierownika ds. jakości,
5. dr inż. Piotr Nawara - zastępca kierownika ds. technicznych.

Zakres certyfikowanych badań obejmuje oznaczanie:

a) Paliwa stałe oraz biopaliwa

Zawartość wilgoci całkowitej: w zakresie 5,0-80,0%

Zawartość wilgoci w próbce analitycznej: w zakresie 3,0-15,0%

Zawartość popiołu: w zakresie 0,5-40,0%

Charakterystyczne temperatury topliwości popiołu: w zakresie 815-1500°C

Ciepło spalania: w zakresie 10000-25000 kJ/kg

- b) Paliwa stałe (biomasa stała – biopaliwo stałe) oraz żywność: owoce i warzywa, napoje alkoholowe, napoje bezalkoholowe, słodczyce i wyroby cukiernicze, zboża i przetwory zbożowe, jaja i produkty jajeczne

Emisja fotonów w zakresie 20-500 impulsy/600 sekund

Laboratorium prowadzi również analizy w zakresie nieakredytowanych procedur, które obejmują: szerokopasmową spektroskopię dielektryczną, analizę oddziaływania na surowiec biologiczny pulsacyjnego pola elektrycznego PEF oraz stałego pola elektrycznego o napięciu do 3 kV.

**Laboratorium Fizyko-Chemicznych i Mikrobiologicznych Analiz Odpadów** rozpoczęło działalność w 2017 roku w ówczesnym Instytucie Inżynierii Rolniczej i Informatyki (obecnie w Katedrze Inżynierii Bioprocessów, Energetyki i Automatykacji). Laboratorium zostało powołane zarządzeniem nr 35/2017 Rektora Uniwersytetu Rolniczego im. Hugona Kołłątaja w Krakowie z dnia 15 maja 2017 roku. Na kierownika nowopowstałej jednostki został powołany dr inż. Maciej Gliniak, który koordynował prace związane z utworzeniem jej w strukturze Uniwersytetu.

Od kwietnia 2019 roku Laboratorium posiada Akredytację Polskiego Centrum Akredytacji (nr akredytacji AB 1716). Akredytacja ta obejmuje trzy grupy obiektów badań. Pierwszy obiekt stanowią odpady dla których Laboratorium samodzielnie pobiera próbki do badań składu morfologicznego, zawartości suchej masy, strat prażenia, zawartości węgla organicznego i aktywności tlenowej AT4. Drugim obszarem akredytacji są stałe paliwa wtórne, w których oceniane są wilgoć całkowita i analityczna, zawartość popiołu i części lotnych oraz zawartość części nie- i biodegradowalnych. Ostatnim obiektem badań w obszarze akredytacji są paliwa stałe – węgiel kamienny. Paliwa te są oceniane pod względem wilgotności (całkowita, analityczna, przemijająca, w stanie powietrzno-suchym), zawartości popiołu, siarki i części lotnych. Dodatkowo Laboratorium w każdym obiekcie może oznaczać poza obszarem akredytacji zawartość metali ciężkich i WWA, wartość opałową oraz skład ziarnowy.

Obecnie, w laboratorium zatrudnionych jest pięć osób:

1. dr inż. Maciej Gliniak, prof. URK - kierownik laboratorium,
2. mgr inż. Anna Lis - zastępca kierownika ds. jakości,
3. dr inż. Tomasz Drózd, prof. URK - kierownik ds. technicznych,
4. dr inż. Stanisław Famielec - inżynier branżowy,
5. dr inż. Mateusz Malinowski, prof. URK - inżynier branżowy.

Zakres certyfikowanych badań obejmuje oznaczanie:

- a) Odpady (kody odpadów zawarte są na stronie internetowej Laboratorium):  
Straty prażenia: w zakresie 1,0-98%



Zawartość substancji organicznej  
Sucha masa: w zakresie 1,0-98%  
Zawartość wody  
Zawartość wilgoci całkowitej: w zakresie 4-90%  
Zawartość wilgoci w próbce analitycznej: w zakresie 1-20%  
Zawartość węgla organicznego: w zakresie 1,0-50%  
Aktywność tlenowa AT4: w zakresie 0,1-50 mgO<sub>2</sub>/g s.m  
Skład morfologiczny odpadów  
Pobieranie próbek do badań chemicznych i fizycznych

## 9. ZAPLECZE DYDAKTYCZNE I BADAWCZE WYDZIAŁU

W wyniku oddania do użytkowania (2018 rok) rozbudowanej części jednego z budynków (rys. 17), poprawiła się baza lokalowa Wydziału.



Rys. 17. Oddana do użytkowania rozbudowana część jednego z budynków Wydziału

Pomimo tej inwestycji (sfinansowanej ze źródeł Uczelni oraz projektu NFOŚ), obecnie, z racji liczby prowadzonych kierunków studiów baza dydaktyczno-laboratoryjna jest niewystarczająca. Stąd, decyzją JM Rektora, w br. podjęto procedurę związaną z budową nowego obiektu, obiektu w którym planowane jest umieszczenie pomieszczeń dydaktycznych i laboratoryjnych.

Zaplecze dydaktyczne stanowi szereg licencjonowanych programów oraz stanowiska dydaktyczne i badawcze. Wśród programów komputerowych, w aplikacji Open Source (z dostępem dla studentów) należą m.in.: Matlab-Simulink, Dasy-Lab, SimaPro, RobotStudio ABB, Optima Biuro Rachunkowe, Navigator, Bizagi Modeler, Optima Analizy, Vensim PLE, MS Office, Grin, ImageJ, Statistica, Toad

for MySQL, Comarch ERP, Audytor Pro, Flexim, Jet Brains, R Studio, SQL XML, White Star UML, InterLan SPEED, AutoCAD, Fusion 360, Dialux, LabView, ICOR, Project, Symulacje biznesowe, Symulator układów logicznych LogicLy, AppInventor, Edytor schematów - Draw.io, SQLite/SQLite Studio, PowerBI, Neo4J, Python 3.x, VS Code, Comarch ERP Optima, Comarch ERP XL, Tachospeed 4 TATC+PIP+RMK, TMS Nawigator, Goodloading, Frachtero, Inwentor, Epicor, Subiekt, Easy-WMS, Moduł MRP - Epicor oraz programy autorskie: OTR-7, Maszyny-4, Nawozy-5. W 2021 roku z inicjatywy pracowników Wydziału, Uczelnia podpisała umowę licencyjną umożliwiającą korzystanie z oprogramowania: ANSYS Academic Research Mechanical and CFD; ANSYS Academic Research Electronics Suite, ANSYS Academic Teaching Mechanical and CFD, ANSYS Academic Lumerical Research, ANSYS Academic Research HPC Workgroup, ANSYS Academic Teaching Mechanical and CFD. Ponadto WIPiE, jako jedyna jednostka na uczelni zdecydował się na zakup dla studentów (i pracowników) oprogramowania Office Pro, które może być instalowane również na prywatnych komputerach.

Wraz z powoływaniem nowych kierunków studiów, nastąpił dynamiczny rozwój badań naukowych, w zagadnieniach związanych z efektami kształcenia. Narzuciło to konieczność doposażenia istniejących laboratoriów, a także utworzenie nowych. Istniejące stanowiska badawczo-dydaktyczne obejmują problematykę z zakresu odnawialnych źródeł energii, gospodarki odpadami, mechatroniki pojazdowej, obszaru logistyki oraz zagadnień automatyzacji linii produkcyjnych. Przykładem niech będzie funkcjonowanie (w pełni opomiarowanych) stanowisk z zakresu: fotowoltaiki, pomp ciepła, zgazowywania pirolitycznego biomasy wraz z miernikiem jakości syngazu, wytwarzania biogazu, biopaliw ciepłych, brykietów i pelletów, magazynowania ciepła w akumulatorach energii (akumulator: ciała stałego, Phase Change Material, wodny).

W ostatnim czasie zbudowano stanowisko pomiarowe do analizy efektów pracy pompy ciepła, w której dolne źródło ciepła stanowi powietrze zasysane przez gruntowy, przepływowy wymiennik ciepła. Zmodyfikowano również system grzewczy w laboratoryjnym tunelu foliowym o innowacyjne elementy grzejne (rury wzdłużnie karbowane) oraz tzw. kocioł soniczny. Z zakresu gospodarki odpadami istnieją stanowiska z zakresu biosuszenia, analizy aktywności tlenowej odpadów, ochrony powietrza i audytu energetycznego obiektów i systemów technicznych, specjalistyczny program komputerowy do analizy cyklu życia tyryfikacji odpadów biomasy, metanowej fermentacji odpadów, kompostowania odpadów i stabilizacji tlenowej oraz generator zimnej plazmy. Z zakresu inżynierii mechatronicznej, na Wydziale zakupiono stanowiska dydaktyczne obejmujące: symulacje napędu hybrydowego Toyota Prius II, symulacje sieci CAN BUS w układzie komfortu, sensorykę systemów pojazdowych, aktyrkę systemów pojazdowych oraz fotooptyczno-radarowy system kontroli prędkości GUN-A CAM. Laboratorium elektrotechniki, elektroniki i metrologii wzbogacono o zestaw

panelowy z zakresu podstaw elektroniki oraz kompletne stanowisko do nauki o prądzie elektrycznym (rozbudowany zestaw umożliwiający tworzenie układów, za pomocą których można wywołać i wielokrotnie powtarzać zjawiska fizyczne z dziedziny magnetyzmu i elektryczności) oraz czujnik pola magnetycznego.

Do nauczania zagadnień z zakresu inżynierii produkcji zakupiono laboratoryjne stanowisko do symulacji procesów produkcyjnych. Z kolei z zakresu automatyki, laboratorium wyposażono w stanowisko do detekcji w budynku: pożaru, wykrywania gazów szkodliwych (zadymienie, tlenek i dwutlenek węgla), zakupiono również dwa roboty (jeden do automatycznego pakowania i sortowania detali oraz robot w technologii druku 3D do nauki operacji manipulacyjnych), a także autonomiczny mobilny robot do realizacji procesów logistycznych. Laboratorium wyposażono również w specjalistyczne oprogramowanie do projektowania linii produkcyjnych i technologii magazynowania. W laboratorium z zakresu rolnictwa precyzyjnego, w ostatnim czasie zakupiono: georadar (antena ekranowa HORN 2000 MHz) z oprogramowaniem do analiz sejsmicznych, system do przestrzennej identyfikacji stopnia biologizacji gleby, system prowadzenia satelitarnego TRIMBLE GFX-750. Z zakresu badań ergonomicznych laboratorium wyposażono w system telematyczny do identyfikacji danych eksploatacyjnych pojazdów oraz obciążenia psychofizycznego operatora, stanowisko do badania przenikalności światła materiałów szklanych i folii.

Jak widać, wyposażenie istniejących laboratoriów (oprócz laboratoriów akredytowanych) umożliwia realizację procesu dydaktycznego na poziomie akademickim.

Poza stanowiskami badawczo-dydaktycznymi, w pracowniach komputerowych zainstalowano specjalistyczne oprogramowanie (nazwy niektórych programów wymieniono na wstępie tego opracowania). Oprogramowanie wykorzystywane jest w nauczaniu m.in. zagadnień z obszarów: informatyki, projektowania systemów informatycznych, matematyki i statystyki, projektowania urządzeń, oddziaływania na środowisko instalacji energetycznych i gospodarki odpadami, organizacji i zarządzania procesami produkcyjnymi, efektów prowadzenia przedsiębiorstwa, automatyzacji procesów produkcyjnych, zarządzania projektami i innowacjami w przedsiębiorstwie, symulowania procesów logistycznych, funkcjonowania przedsiębiorstwa transportowego.

W ramach ogólnouczelnianej inwestycji Centrum Innowacji oraz Badań Prozdrowotnej i Bezpiecznej Żywności, pracownicy Wydziału wraz z pracownikami Wydziału Technologii Żywności przygotowali część projektu w efekcie do końca br. zostaną oddane do użytkowania następujące laboratoria:

- Bezpieczeństwa Mikrobiologicznego,
- Technologii Przetwarzania Odpadów,
- Fizycznych Modyfikacji,
- Przechowalnicze,
- Ekstruzji i Tłoczenia,

- Suszarnicze i Odzyskiwanie Substancji Prozdrowotnych,
- Automatyzacji Procesów Technologicznych ,
- Sortowania, Konfekcjonowania, Pakowania i Znakowania Surowców oraz Produktów.

Sumaryczna kwota (aparatura, stanowiska pomiarowe), wg specyfikacji projektu wynosi ok. blisko 13,8 mln zł. Można więc stwierdzić, że poprzez wyposażenie w specjalistyczną aparaturę przed pracownikami Wydziału otwierają się nowe możliwości badań naukowych.

Poniżej na rysunkach przedstawiono widoki niektórych istniejących stanowisk stanowiących zaplecze dydaktyczne i badawcze.



Rys. 18. Stanowisko do badania efektywności konwersji promieniowania słonecznego w panelach PV w energię elektryczną (a) wraz z magazynowaniem energii w akumulatorze zmiennofazowym (PCM) (b)

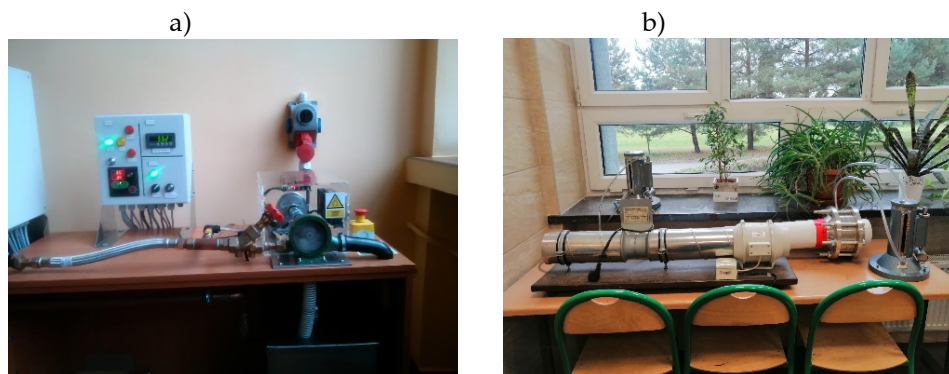


Rys. 19. Tunel foliowy wraz ze sprężarkową pompą ciepła w układzie monowalentym (a) oraz hybrydowym (b)

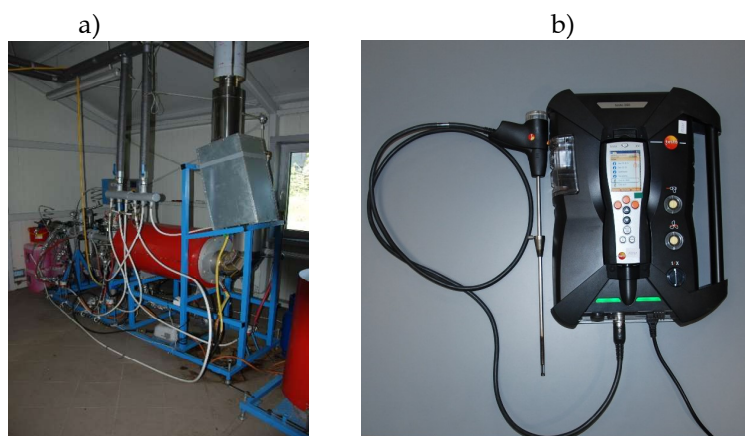




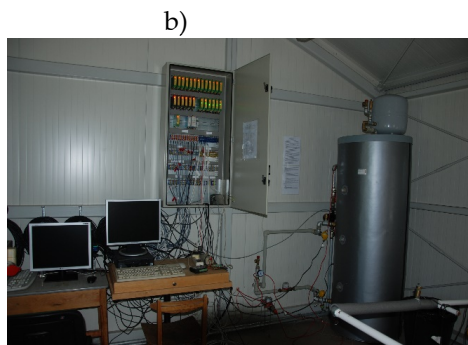
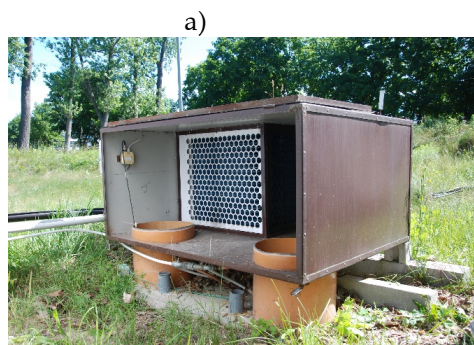
Rys. 20. Tunel z kamiennym akumulatorem ciepła: (a) akumulator na etapie budowy oraz widok akumulatora w tunelu (b)



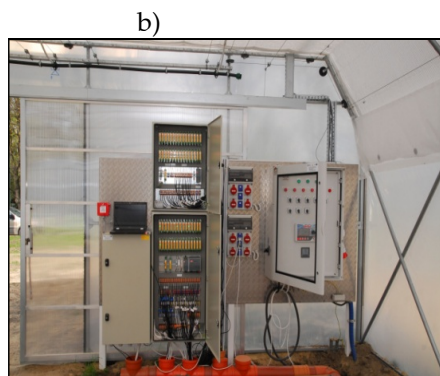
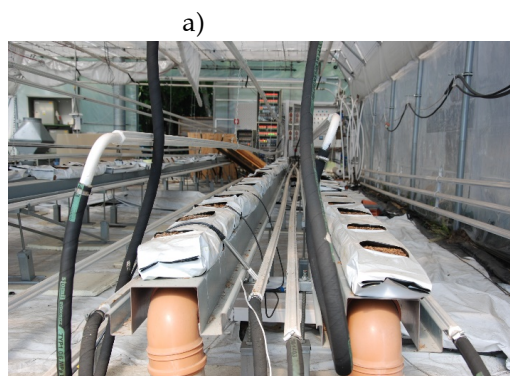
Rys. 21. Stanowisko do analizy pracy turbiny wodnej (a) oraz pomiaru strumienia przepływającego powietrza (b)



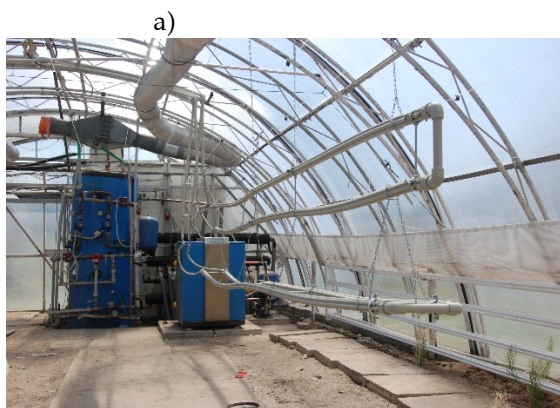
Rys. 22. Stanowisko do zgazowywania biomasy (a) wraz z miernikiem jakości syngazu (b)



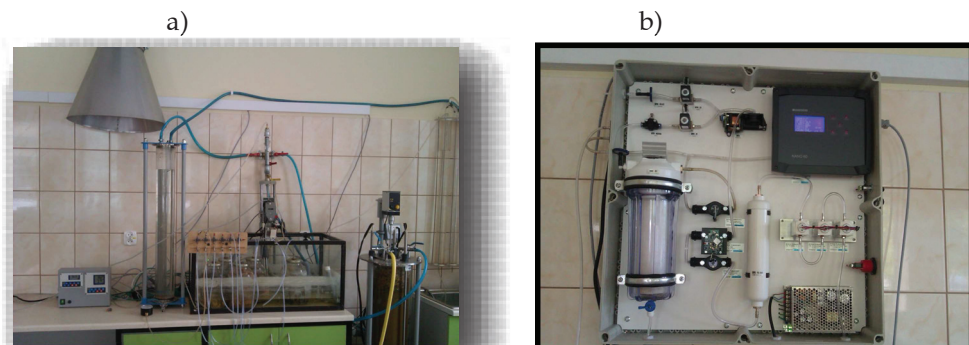
Rys. 23. Stanowisko do badań pompy ciepła typu ciec-z-powietrze: (a) pompa ciepła wraz z systemem odbioru ciepła (b)



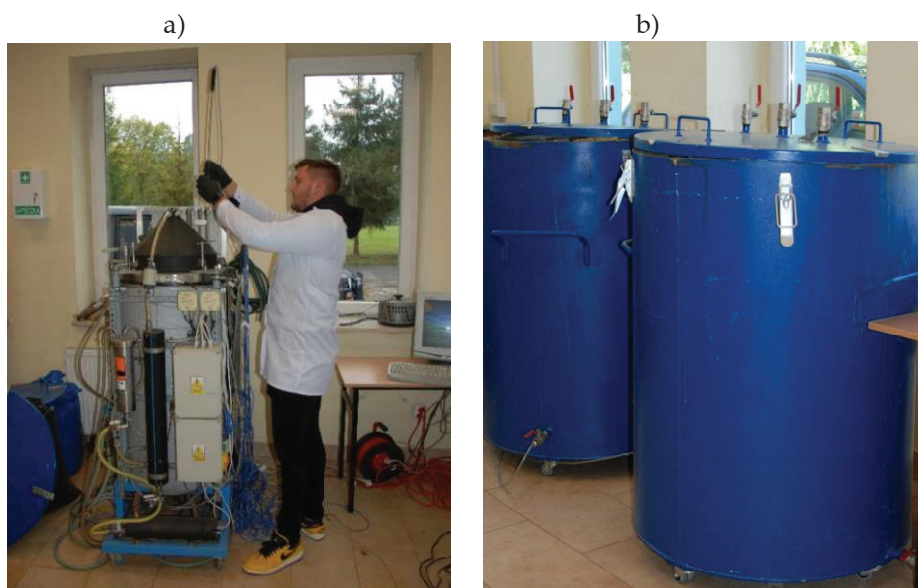
Rys. 24. System odbioru ciepła w tunelu foliowym (a) wraz z systemem pomiarowym (b)



Rys. 25. System ogrzewania tunelu (a) wraz z węzłem cieplnym i kotłem sonicznym (b)

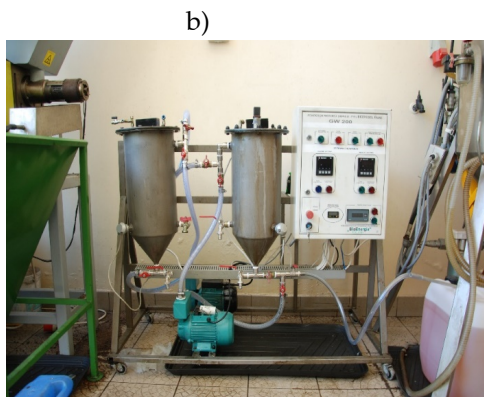
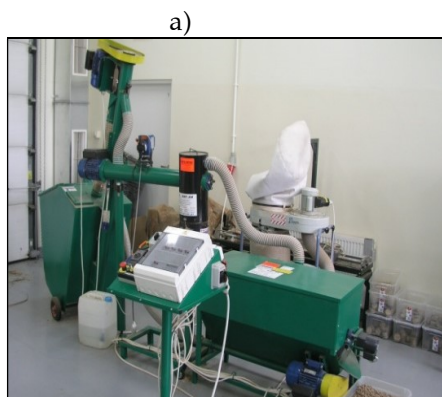


Rys. 26. Stanowisko do wytwarzania biogazu (a) wraz z miernikiem jego jakości (b)



Rys. 27. Stanowiska do biosuszenia biomasy (a) oraz bioreaktory do kompostowania i stabilizacji tlenowej odpadów (b)

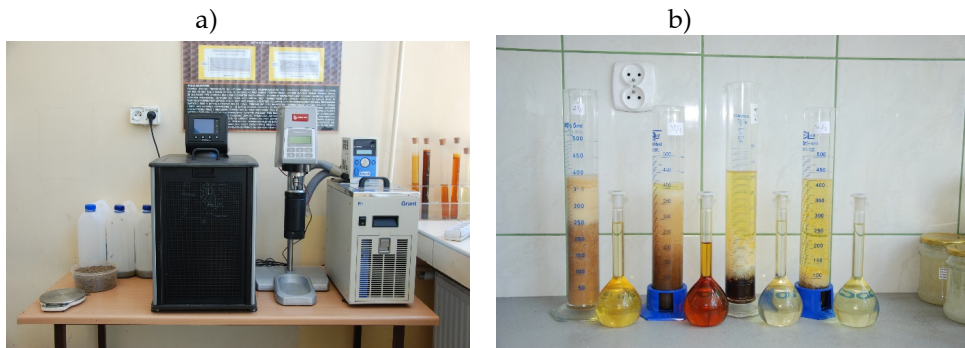




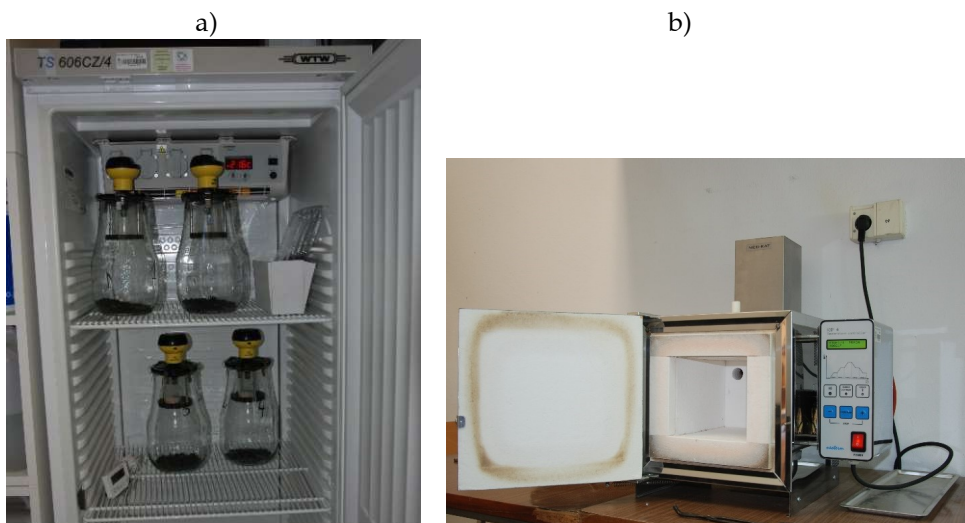
Rys. 28. Stanowiska do wytwarzania kompaktowych biopaliw stałych (a) oraz do wytwarzania biopaliw ciekłych (b)



Rys. 29. Fragment linii technologicznej do produkcji peletu na bazie RDF



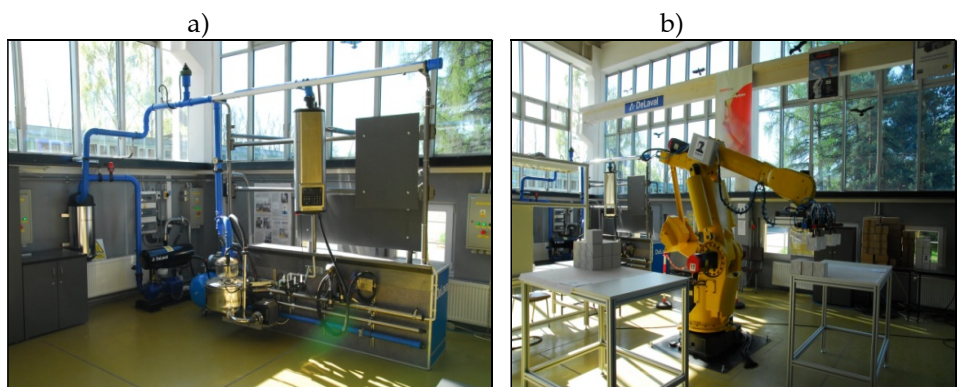
Rys. 30. Stanowisko do analizy jakości biopaliwa (a)  
wraz z widokiem gotowych produktów (b)



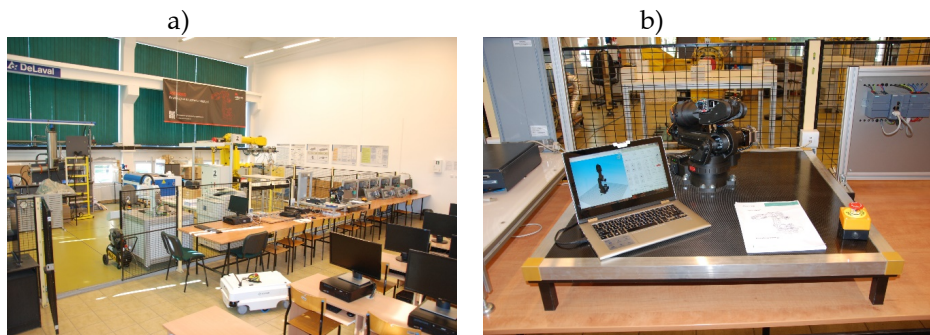
Rys. 31. Stanowisko do badania aktywności mikrobiologicznej odpadów (a)  
oraz do określenia temperatury topliwości popiołu z odpadów (b)



Rys. 32. Model linii sortującej z manipulatorem (a) oraz robot SCARA do pakowania i sortowania produktów (b)

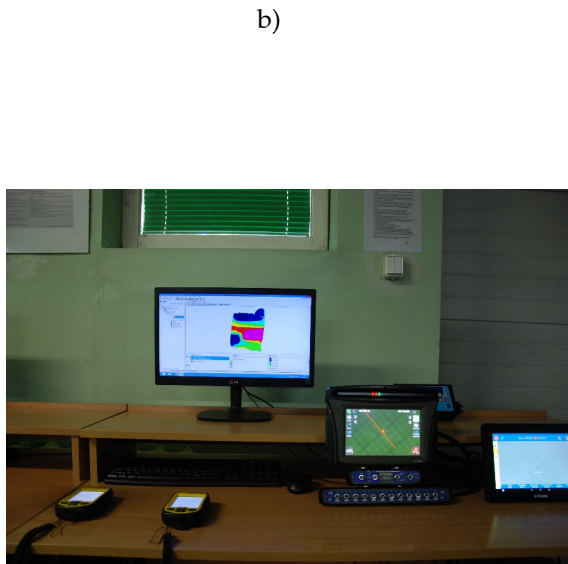


Rys. 33. Stanowisko do robotyzacji procesów technologicznych: instalacja udojowa (a) oraz do analizy czasów operacyjnych i jakości pracy robota (b)

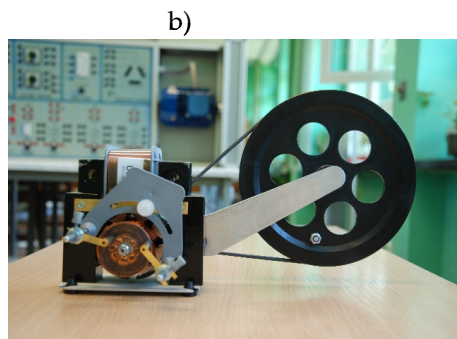
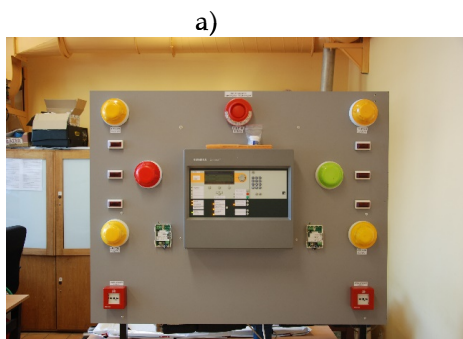


Rys. 34. Sala dydaktyczna do nauczania robotyki wraz robotem autonomicznym (a) oraz robot ASTORINO wydrukowany w technologii 3D (b)





Rys. 35. Zestaw do badań z zakresu rolnictwa precyzyjnego: przenośny odbiornik GPS (a) wraz z wizualizacją map zasobności gleby (b)



Rys. 36. Stanowisko do badań zabezpieczeń przeciwpożarowych w budynku (a) oraz model prądnicy (b)

a)



b)



c)



Rys. 37. Aparatura do badań ergonomicznych: miernik mikroklimatu EHA MM101 (a), miernik do pomiaru poziomu dźwięku, wielkości drgań miejscowych i ogólnych SVAN 958 (b), luksomierz L-50 (c)

a)



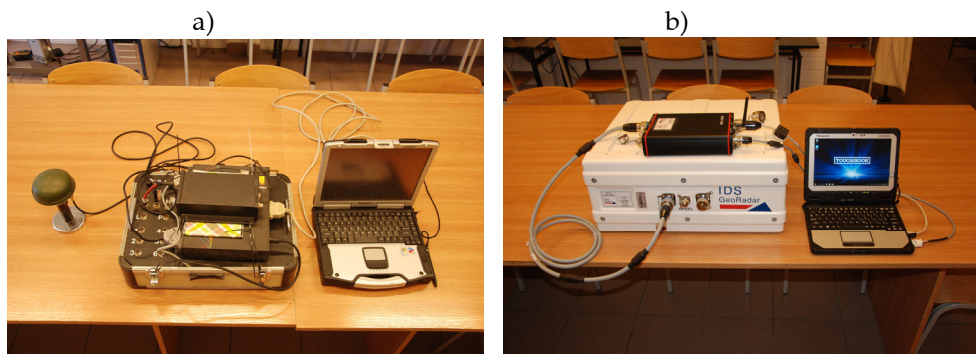
b)



c)



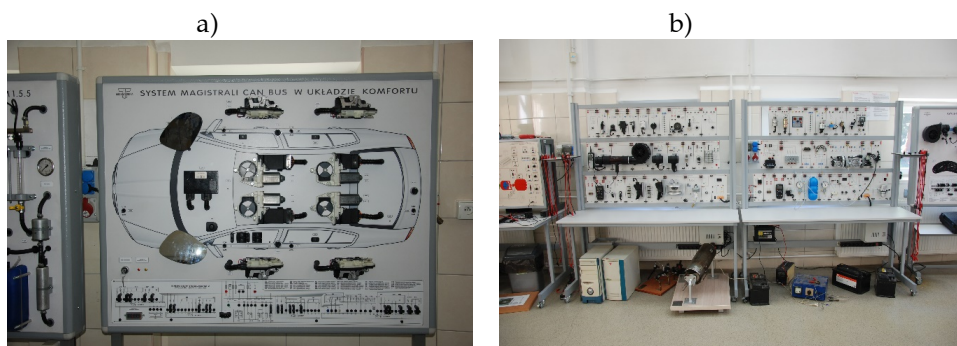
Rys. 38. Laboratorium mikrobiologiczne: biofermentor (a), komora laminarna (b), mikroskop (c)



Rys. 39. Aparatura do identyfikacji przestrzennej parametrów eksploatacyjnych mobilnych środków technicznych (a), georadar do identyfikacji struktury podglebia (b)

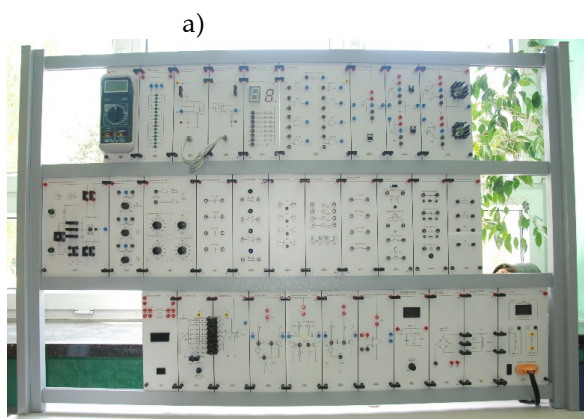


Rys. 40. Urządzenie do termicznej eliminacji chwastów (a) oraz widok obrazu z kamery termowizyjnej (b)

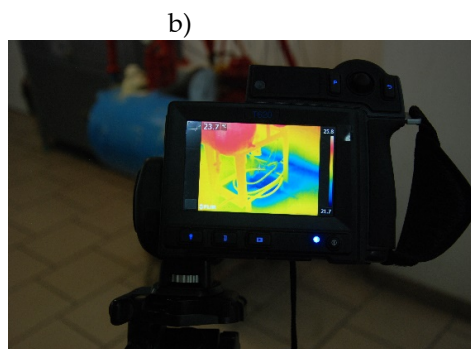
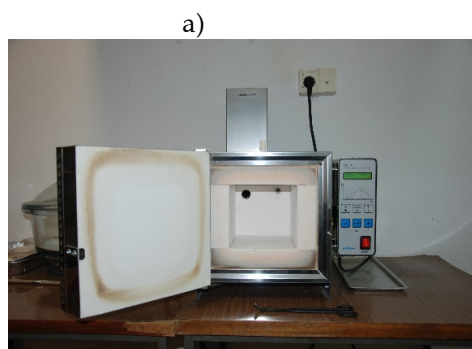


Rys. 41. Stanowiska z zakresu mechatroniki pojazdowej: (a) system magistrali CAN BUS oraz z zakresu aktywności i sensoryki pojazdów (b)





Rys. 42. Stanowisko do badania elementów elektronicznych z zakresu mechatroniki (a) oraz radar do pomiaru prędkości jazdy (b)



Rys. 43. Piec laboratoryjny do badań topliwości popiołu (a) oraz kamera termowizyjna wykorzystywana badań cieplnych urządzeń technicznych (b)



Rys. 44. Generator zimnej plazmy



Rys. 45. Stanowisko do wyznaczania charakterystyki topliwości popiołu (a), stanowisko pomiaru przepuszczalności świetlnej folii (b)





## 10. LISTA IMIENNA PRACOWNIKÓW WYDZIAŁU

Lista byłych P.T. Pracowników Wydziału inżynierii Produkcji i Energetyki pochodzący od Katedry Mechanizacji Rolnictwa (na Wydziale Rolniczym Wyższej Szkoły Rolniczej) – załączka obecnego Wydziału.

Obawiam się, że lista osób może być niekompletna, lub że mogłem popełnić jakieś omyłki. Przepraszam za to Czytelników licząc na ich wyrozumiałość dla odchodzącego na emeryturę autora listy. Autor wierzy, że mimo tych niedoskonałości listy, utrwalił choćby fragmentarycznie pamięć wielu osób, które przyczyniały się do rozwoju Wydziału na każdym z etapów jego historii.

Listę sporządziłem korzystając ze współpracy kilku osób: pp. Prof. Piotra Budyna, Pani Bogusławy Dymek i Pani Małgorzaty Dębowskiej. Za okazaną mi pomoc serdecznie dziękuję.

*Tadeusz Juliszewski*

### Emerytowani i byli pracownicy

#### *Profesorowie i Docenci*

Prof. Michał Wójcicki  
Prof. Ryszard Gąska  
Prof. Rudolf Michałek, czł. PAN  
Prof. Władysław Bala  
Prof. Piotr Budyn  
Prof. Bogusław Cieślikowski  
Prof. Jerzy Dąbkowski  
Doc. Viggo Gerard de Festenburg  
Dr hab. Stanisław Gąsiorek  
Prof. Ryszard Gąska  
Prof. Jerzy Gruszczyński  
Prof. Janusz Haman czł. PAN  
Doc. Tadeusz Kloc  
Prof. Stanisław Kokoszka  
Prof. Janusz Kolowca

Prof. Stanisław Kopec  
Prof. Józef Kowalski  
Prof. Roman Krzeszewski  
Dr hab. Barbara Krzysztofik  
Dr hab. Jerzy Langman  
Prof. Norbert Marks  
Doc. Kazimierz Pelc  
Prof. Adam Pilarczyk  
Prof. Henryk Piróg  
Prof. Kazimierz Rutkowski  
Prof. Czesław Rycąbel  
Prof. Zbigniew Ślipek  
Dr hab. Wiesław Tomczyk  
Doc. Bolesław Wachacki  
Prof. Maria Walczykova  
Prof. Piotr Zalewski

*Adiunkci i wykładowcy*

Dr Jan Borcz  
Dr Mieczysław Braniecki  
Dr Ryszard Broda  
Dr Ludwik Hudy  
Dr Stanisław Kogut-Kostka  
Dr Jerzy Kwapisz  
Dr Adam Mastyj  
Dr Stanisława Roczowska-Chmaj  
Mgr Zdzisław Sobczyk  
Dr Stanisław Wilkus  
Dr Franciszek Wróbel  
Dr Aleksander Zaremba  
Dr Andrzej Złobecki

*Profesorowie, którzy przeszli do innych Uczelni lub na inny Wydział*

Prof. Janusz Kaczorowski – Uniwersytet Pedagogiczny  
Prof. Czesław Nowak – Wydział Rolniczo-Ekonomiczny  
Prof. Józef Walczyk- Wydział Leśny  
Prof. Andrzej Woźniak – Uniwersytet Ekonomiczny  
Prof. Jacek Zimny - AGH

*Profesorowie wizytujący - wykładający gościnnie na Wydziale*

Prof. Janusz Laskowski – UP Lublin

Prof. Tomasz Otmianowski – WSI w Radomiu

Prof. Stanisław Pabis – SGGW Warszawa

*Asystenci stażyści*

Dr Florian Adamczyk

Mgr Witold Adamczyk

Mgr Witold Bednarski

Mgr Henryk Drzewiecki

Mgr Edward Palec

*Adiunkci i asystenci, którzy przeszli do innych instytucji*

Mgr Piotr Baran

Mgr Władysława Bednarz

Dr Marian Biel

Mgr Krzysztof Borsuk

Mgr Andrzej Brandys

Mgr Krystyna Buczek

Dr Bronisław Burkiewicz

Mgr Piotr Ciaputa

Mgr Małgorzata Cieślikowska –Warkowska

Dr Zdzisław Czernik

Mgr Jerzy Czyszczon

Mgr Ewa Dec

Mgr Elżbieta Dębska

Dr Jacek Dębski

Mgr Andrzej Długosz

Mgr Czesław Dyduch

Dr Jakub Fic

Mgr Jacek Gędzior

Dr Marek Golemo

Mgr Tadeusz Golonka

Mgr Elżbieta Józwiak–Żurawska

Dr Andrzej Knapik

Mgr Stanisław Kogut

Mgr Michał Kolbusz

Dr Jan Kosek

Dr Stanisław Kowalski

Mgr Andrzej Kozakiewicz  
Mgr Tadeusz Krzeszewski  
Dr Jan Kubera  
Mgr Aleksander Kurek  
Dr Roman Luty  
Dr Marek Łokas  
Mgr Stefan Łynda  
Dr Adam Marek  
Mgr Wincenty Midowicz  
Dr Czesław Noworol  
Mgr Ryszard Olak  
Mgr Sławomir Olejak  
Mgr Krzysztof Ostrowski  
Mgr Tadeusz Piech  
Dr Kazimierz Ptaszek  
Mgr Marcin Rutkowski  
Mgr Stanisław Ryś  
Mgr Jolanta Setner-Taczanowska  
Mgr Franciszek Sobol  
Mgr Stanisław Sosnowski  
Mgr Tadeusz Styczeń  
Mgr Wanda Sztander  
Mgr Jan Śrótek  
Dr Piotr Tabakowski  
Dr Jan Vogelgesang  
Mgr Andrzej Warkowski  
Mgr Marek Winiarski  
Mgr Michał Winkler

*Asystenci naukowo-techniczni*

Mgr Krystyna Ciaputa  
Inż. Roman Dzieża  
Mgr Małgorzata Hebda  
Inż. Zbigniew Janusz  
Mgr Stanisław Kołodziej  
Mgr Anna Kosiniak-Kamysz  
Dr Rościsław Kuciakowski  
Inż. Maria Laskowska-Kosek  
Mgr Ryszard Laszczak  
Inż. Wiesław Łachtaj  
Mgr Adam Malec

Mgr Barbara Marszał  
Mgr Krystyna Maślanka  
Mgr Wacław Maziarz  
Inż. Kazimiera Pasek  
Mgr Anna Pawlak-Suchowiak  
Mgr inż. Stefania Pipień  
Dr Alicja Polak  
Inż. Michał Ryłyk (Daszkiewicz)  
Dr Magdalena Schramel  
Inż. Zofia Siersz-Baszczykowska  
Mgr Wojciech Strzałkowski  
Inż. Krzysztof Szalewski  
Inż. Maria Ślipek  
Inż. Ryszard Tarnowski  
Mgr Jolanta Wężyk  
Mgr Jan Wozowicz  
Mgr Ireneusz Zadworny

#### *Asystenci techniczni*

Grażyna Baran  
Mgr Marek Bychawski  
Barbara Bystranowska  
Andrzej de Coetlisan  
Adam Domański  
Urszula Dziurdzia  
Halina Gajewska  
Jan Grochowski  
Teresa Kargol  
Zbigniew Kozielski  
Kuc Krystyna (Romer)  
Grażyna Kulejowska-Baran  
Zygmunt Mitoński  
Kazimierz Młodzianowski  
Magdalena Niezabitowska  
Wojciech Nowak  
Nowak Bożena (Żiżka)  
Maria Partyka  
Wiesław Przyborowski  
Lucjan Rogowski  
Tomasz Romer

Halina Stachura-Borówka  
Dorian Ster  
Jerzy Ząbek  
Zofia Żąłowska

***Pracownicy administracyjno-techniczni***

Halina Basista-Nowak  
Czesława Cora  
Inż. Józef Kiełkiewicz  
Anna Konik  
Irena Krzemińska  
Mirosława Kubica  
Marta Skawińska  
Barbara Woszczyna  
Inż. Zofia Woźniak

***Pracownicy obsługi***

Zofia Klimek  
Józef Kłeczek  
Halina Kraj  
Grażyna Lorek  
Anna Malada  
Adam Młodawski  
Franciszek Pieniążek  
Józefa Szczygieł  
Tadeusz Walczyk  
Janina Waligóra  
Anna Wyżga  
Franciszek Wyżga  
Janina Zdeb  
Janina Zielińska  
Magdalena Żółczyńska

***Pracownicy pionu techniczno-mechanicznego (m.in. Warsztaty)***

Wojciech Buda  
Andrzej Chudziak  
Stanisław Figuła  
Zbigniew Fryc  
Franciszek Hołuj

Józef Klimek  
Janusz Majerski  
Ryszard Mędryk  
Witold Modła  
Julian Para  
Andrzej Pudelko  
Jacek Rutka  
Tadeusz Rygielski  
Konstanty Śliwa  
Marian Winiarski

*Pracownicy Nauki Jazdy*

Janusz Jastrzębski  
Stanisław Konik  
Przemysław Kot  
Józef Poznański  
Andrzej Sułkowski  
Mgr Janusz Ujma

*Pozostali pracownicy o trudnym do ustalenia przydziale*

Adamczyk Leszek  
Augustyn Krzysztof  
Brandys Małgorzata  
Bujak Stanisław  
Bury Lesław  
Cichy Leszek  
Cieślikowski Zdzisław  
Dagnan Ewa  
Dąbrowa Stanisław  
Dubiel Adam  
Duch Marek  
Dutka Piotr  
Dykiel Irena  
Dziadkowiec Andrzej  
Feliks Janusz  
Gancarz Jan  
Gaudnik Jan  
Głonek Andrzej



Hetmański Wojciech  
Kachel Ryszard  
Kaczmarczyk Marek  
Karaś Bogusław  
Karcz Andrzej  
Karzyński Jacek  
Mgr Kempkiewicz Krzysztof  
Mgr Kielski Tomasz  
Mgr Kiesiewicz Rafał  
Klimek Józef  
Kłyszewski Maciej  
Kogut Ryszard  
Kopeć Józef  
Kornak Lech  
Kornak Lesław  
Kościelnicka Maria  
Kotarba Wiesław  
Koźbiał Zbigniew  
Król Jolanta (Krzywda)  
Kuczera Piotr  
Kuczewa Piotr  
Łysińska Maria  
Maziarz Waław  
Michalek Kazimierz  
Mogilski Krzysztof  
Nosal Jan  
Orzechowski Jan  
Piątkiewicz Wojciech  
Plenkiewicz Wojciech  
Pomian-Lubomęski Piotr  
Psarski Wiktor  
Pytel Kazimiera  
Siarka Sławomir  
Stokłosa Andrzej  
Mgr Struś Maciej  
Szalecki Benedykt  
Szczotka Maria  
Szczygieł Andrzej  
Szupelak Andrzej  
Ślęczkowski Wiesław  
Terlecki Stanisław  
Tomaszewski Tadeusz

Urban Stanisław  
Wąsikowski Krzysztof  
Węgiel Tomasz  
Wojciechowski Tomasz  
Wojsznis Marek  
Wójtowicz Zofia  
Wtorkiewicz Jerzy  
Mgr Wurst Edward



## 11. PODSUMOWANIE

Z przedstawionych materiałów wynika, że powstała w latach 70-tych koncepcja przekształcenia Oddziału w samodzielny Wydział oraz podjęcie kształcenia i badań naukowych była trafna.

Wydział na przestrzeni lat kształcił kadry, które znajdowały zatrudnienie w otoczeniu społeczno-gospodarczym. Z kolei, obecny stan Wydziału, jego perspektywy rozwoju wydają się być na miarę oczekiwań współczesnej gospodarki. Oczywiście, oferta dydaktyczna, prowadzone prace badawcze ulegały ewolucji. Obecnie, bogato wyposażone laboratoria, współpraca z podmiotami gospodarczymi i jednostkami samorządu oraz władz państwowych, współpraca międzynarodowa rosną, że społeczność akademicka Wydziału (pracownicy i absolwenci) z „podniesionym czołem” sprostać będzie mogła konkurencji. Jest to zasługa Kierowników Katedr, Kadry zatrudnionej na Wydziale, począwszy od asystentów na osobach zarządzających Wydziałem. Dziekani Wydziału trafnie diagnozowali oczekiwania rynku pracy, stąd absolwenci w zdecydowanej większości znajdują zatrudnienie w wyuczonym zawodzie.

Oczywiście, od pracowników obecnie zarządzających Wydziałem oczekuje się, żeby kierunki rozwoju dydaktyki oraz badań naukowych były adekwatne do wymagań otaczającego środowiska. Służyć temu mają nie tylko atrakcyjne kierunki studiów, ale również i wyposażenie cyklu nauczania w stanowiska dydaktyczno- badawcze oraz dostęp do współczesnych programów komputerowych, programów, które znajdują zastosowanie w praktyce. Oprócz tych umiejętności studenci uzyskują wiedzę z zakresu technologii informacyjnych włącznie z nauką programowania.

Szerokie możliwości daje, oprócz istniejącej aparatury, również oddany do użytkowania w br. zespół laboratoriów w sztandarowej inwestycji Uniwersytetu „Centrum Innowacji oraz Badań Prozdrowotnej i Bezpiecznej Żywności”. Podjęte dzisiaj trafne decyzje, będą służyły temu, by tworzyć nowoczesny Wydział nie tylko kształcący na wysokim poziomie studentów, ale również o profilu badawczym, który zapewni międzynarodowy autorytet.

W świetle przytoczonych argumentów (dotyczących historii oraz obecnego stanu i perspektyw rozwoju) można stwierdzić, że kadra nauczycieli akademickich oraz personel inżynieryjno-administracyjny koncentruje swe działania wokół prawdy jako fundamentalnej wartości akademickiej. Wszelkie działania dążą do tego, aby wartość ta przenikała wszystkie trzy podstawowe sfery aktywności uczelni: badania naukowe, kształcenie i służbę społeczną.

Etos prawdy wspomagany jest przez inne wartości, właściwe nie tylko życiu akademickiemu – winien zapewnić społeczności akademickiej Wydziału przede wszystkim rzetelność i odpowiedzialność. Do zasad obowiązujących pracowników i studentów – członków wspólnoty akademickiej należy zatem zaangażowanie się w realizację wartości i dóbr składających się na etos akademicki.



**WIR**  
WYDAWNICTWO

ISBN 978-83-64377-51-8